

รายงานการวิจัยเรื่อง

"ศึกษาลักษณะความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ระดับปริญญาตรี
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ "

"The Study of Errors in the usage of Thai language among the First year Students
Undergraduate Program, Dhurakijpundit University"

โดย

อัญชลี ทองอม

การวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

พ.ศ. ๒๕๖๗

รายงานการวิจัย
เรื่อง

"ศึกษาลักษณะความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ระดับปริญญาตรี
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ "

เลขทะเบียน	103711
วันที่รับขึ้น
เลขวิชาหนังสือ

โดย
อัญชลี ทองอม

วิจัยประยุกต์
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
พ.ศ. ๒๕๓๗

A Research Report

**"The Study of Errors in the usage of Thai language among the First year Students
Undergraduate Program, Dhurakijpundit University"**

By

Anchalee Thongaim

Applied Research

Faculty of Humanities Dhurakijpundit University

1994

หัวข้อวิจัย ศึกษาลักษณะความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑
ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
ผู้วิจัย นางสาวอัญชลี ทองอม
อาจารย์ประจำ คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
ปีที่ทำการวิจัย ปีการศึกษา ๒๕๖๑

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่อง ศึกษาลักษณะความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑
ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ เนื่องจากผู้วิจัยทำหน้าที่สอนวิชาภาษาไทย ซึ่งเป็นวิชา
พื้นฐานสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ได้พบความผิดพลาดและความบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของ
นักศึกษา อันเป็นปัญหาสำคัญที่มีผลและมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะ
ปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา ผู้วิจัยจึงรวบรวมข้อมูลจากแบบฝึกหัดและแบบทดสอบของ
นักศึกษาในภาคเรียนที่ ๑ และ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๑ จากจำนวนนักศึกษา ๑๘๖ คน
(๕ คณะวิชา) คิดเป็นร้อยละ ๑๐ ของนักศึกษาทั้งหมด (๑๘๖๐ คน) และผู้วิจัยได้นำข้อมูลเหล่านั้น
มาวิเคราะห์หาลักษณะความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย โดยใช้ตำราหลักภาษาไทยของ
พระยาอุปกิตศิลปสาร หนังสือโครงสร้างภาษา:ระบบไวยากรณ์ ของ ดร. วิจินตน์ ภาณุพงศ์
พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพุทธศักราช ๒๕๕๓ และพุทธศักราช ๒๕๖๕ และใช้ความรู้
ประสบการณ์จากการสอนวิชาภาษาไทย เป็นหลัก

จากการศึกษาวิจัยได้ ผลวิจัยตามวัตถุประสงค์ ๒ ประการ ดังนี้

๑. ผลการวิจัยศึกษาลักษณะความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑
ได้แก่ ความผิดพลาด ในการใช้คำ การแต่งประโยค การสะกดการันต์ และการใช้เครื่องหมายวรรค
ตอนและจำนวนครั้งความผิดพลาดในการเขียนแต่ละชนิด

๒. ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสำรวจความคิดเห็นในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา
ที่น่าสนใจ คือ นักศึกษาส่วนใหญ่ได้รับประโยชน์จากการฝึกทักษะการเขียน สามารถนำไปใช้ใน ชีวิต
ประจำวันได้มากที่สุด และปัญหาที่ค้นพบในงานวิจัยมีดังนี้ ผู้สอนส่วนใหญ่ไม่ทราบปัญหาเกี่ยวกับ
การเขียนของนักศึกษาและมีวิธีสอนที่น่าเบื่อ เนื้อหาวิชาไกลจากตัวนักศึกษาเกินไป มีเนื้อหามาก และ
ไม่น่าสนใจ การวัดผลมีน้อยครั้งและนานเกินไป ตัวผู้เรียนมีเวลาของการฝึกน้อยไป ทำให้ขาดความ

เชื่อมั่นจึงทำให้การเรียนไม่ดี ใช้ภาษาในการเขียนไม่ถูกต้อง เช่น การใช้คำผิดความหมาย ใช้ตัวสะกดการันต์ผิด เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยนี้ ควรได้นำผลไปใช้ประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนและการปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาไทยให้เหมาะสมกับนักศึกษา

ABSTRACT

This research entitled " The study of errors in the usage of Thai **language** among the first year students in the undergraduate program of **Dhurakijpundit University.**"As the researcher is a teacher of the Thai language; a fundamental subject for first year students. A number of errors and deficiencies in Thai usage are found. These are the main problems which influence the students' usage of Thai in everyday life, especially in their writing. The researcher, therefore, collected **data** from the students' exercises and test paper **during** the first and second semester of the academic year **1988.**The samples are **186** students from **5** faculties, which is **10** per cent. of the total student population **taking** courses in **Thai language (1860) .The** textbooks used in the study are "**Lak Phasa Thai**" (Thai grammar) by **Phraya Uppakit Silapasarn**, "**Khrong Sang Phasa Thai : Rabop Waiyakorn**" (Thai **structure** : Grammar System) by **Wichin Phanuphong** and Royal Institution's Thai Dictionary, **B.E.2525. All** there are used together with the researcher's experience in teaching everyday Thai usage.

According to the study, the results obtained have satisfied the following two objectives as followed :

1. The results of the study **revealed** several types of errors in Thai usage, such as **errors** in using words, syntax, **spelling** and punctuation. Number of errors in each category has also been recorded.
2. The analysis of the data on students' **opinions** on Thai writing also revealed that most students got benefits from writing skill exercises mostly for everyday usage. Other problems are also found, for example: many **teachers** did not know students' **writing** problems ; teachers **used** uninteresting teaching methods, contents of the subjects are irrelevant to the students' way of using the language ; the subjects are too long and uninteresting ; tests **are** too few or **too** long at a time ; and **learners** devoted too little time to practice. All of there result in **lacking** of **confidence** on part of the learners to use the language correctly.

It is expected that the results and suggestions from this research will be found useful for improving teaching method as well as for the revision of the Thai language program to suit the students' ability and their situations.

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยเรื่อง ศึกษาลักษณะความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา **อันดับที่ ๑** ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ได้รับเงินสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ปีการศึกษา ๒๕๖๑ ทั้งนี้ได้รับความเห็นชอบจากหัวหน้าภาควิชาคือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อมร โสภณวิเศษชวงส์ และได้รับการสนับสนุนในการทำวิจัย จากระองอธิการบดีฝ่ายพัฒนาและวางแผน คือ นายแพทย์เมืองทอง แจ่มมณี

งานวิจัยนี้ได้รับความอนุเคราะห์จากบุคคลหลายท่านเริ่มตั้งแต่ อาจารย์เจือจันทร์ ทิพย์มงคล (ผู้ล่วงลับไปแล้ว) อาจารย์เทอดศักดิ์ ศรีสุรพล ที่กรุณาตรวจดูต้นฉบับวิจัยเพื่อนำเสนอของบประมาณ และอาจารย์เสนีย์ วิลาวรรณ อาจารย์จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ ที่ให้คำปรึกษาในการเขียนวิเคราะห์ข้อมูล บุคคลที่สำคัญที่เป็นกำลังใจและให้ความเอื้ออาทรในการทำวิจัยครั้งนี้ คือ ศาสตราจารย์พันตรีหญิง คุณหญิงหะอบ ไปษะกฤษณะ รวมถึงอาจารย์สกันธ์ วีระเดชะชาติ อาจารย์เฉลิมว พฤกษพงศ์ ผู้แปลและเรียบเรียงบทคัดย่อภาษาอังกฤษ และบุคคลสุดท้ายทำให้งานวิจัยสำเร็จเป็นรูปเล่มได้คือ อาจารย์เฉลิมสิน สิงห์สนอง

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณและสำนึกในบุญคุณของท่านทั้งหลายที่ได้กล่าวนามมา ข้างต้น มิเสื่อมคลาย

อัญชลี ทองแอม
ผู้วิจัย

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
กิตติกรรมประกาศ	จ
บทที่ ๑ บทนำ	
- ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย	๑
- วัตถุประสงค์	๒
- ขอบเขตการวิจัย	๒
- คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย	๓
- ระเบียบวิธีวิจัย	๕
- ประโยชน์ที่จะได้รับการวิจัย	๖
- ระยะเวลาที่ทำการวิจัย	๖
บทที่ ๒ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
- เรื่องชนิดของคำ	๕
- เรื่องประโยค	๑๑
- เจริญอรุณ	๒๐
บทที่ ๓ ลักษณะความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	
- ความผิดพลาดในการใช้คำ	๒๒
- ความผิดพลาดในการแต่งประโยค	๓๖
- ความผิดพลาดในการสะกดการันต์	๔๖
- ความผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน	๕๘
- เจริญอรุณ	๗๔
บทที่ ๔ ผลการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	
- ตอนที่ ๑ ข้อมูลเกี่ยวกับตัวนักศึกษา	๗๗
- ตอนที่ ๒ สภาพการสอนทักษะการเขียนภาษาไทยและความคิดเห็น ของนักศึกษา	๘๕
- ตอนที่ ๓ ปัญหาในการเรียนการสอนและการแก้ปัญหา	๑๐๐

สารบัญ (ต่อ)

บทที่ ๕ สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ
บรรณานุกรม
ภาคผนวก
ประวัติผู้วิจัย

หน้า

๑๑๐

๐๐๖

๑๑๕

๑๒๘

บทนำ

โครงการวิจัยเรื่อง ศึกษาลักษณะความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑
ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

๑. ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

ผู้วิจัยได้ทำหน้าที่สอนวิชาภาษาไทยโดยฝึกทักษะการอ่าน การฟัง การพูดและการเขียน อันเป็นวิชาพื้นฐานทั่วไปสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี ทุกสาขาวิชาของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เป็นระยะเวลา ๖ ปี ได้พบความผิดพลาดและข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ และนักศึกษาชั้นปีอื่น ๆ ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อผลการเรียน การสอน การติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน

จากการรายงานผลการสัมมนาเรื่อง "วัฒนธรรมทางภาษาไทย" (สำนักงานเอกลักษณ์ไทย : คณะกรรมการเอกลักษณ์ของชาติ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ๒๕๒๖ ; ๗๓ - ๗๔) ได้สรุปสาเหตุของปัญหาการใช้ภาษาไทยในมหาวิทยาลัยเป็น ๔ ประเด็นคือ

๑. ผู้บริหารและระบบ
๒. อาจารย์หรือผู้สอน
๓. นิสิต นักศึกษา
๔. สิ่งแวดล้อม

ในการวิจัยนี้ได้นำปัญหาทางการใช้ภาษาของนิสิต นักศึกษาในมหาวิทยาลัยมากล่าวไว้ดังนี้

๑. การใช้ภาษาทางวิชาการ บกพร่อง เช่น สะกดคำผิด การลำดับความไม่ถูกต้อง การใช้ความหมายผิด
 ๒. การใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน ขาดศิลปะและวัฒนธรรมในการใช้ภาษา ใช้ภาษาไม่สุภาพและไม่ถูกต้องตามกาลเทศะ นักศึกษาส่วนภูมิภาคต่าง ๆ ใช้ภาษาถิ่นร่วมกับภาษาภาคกลางไม่ถูกต้อง
- ปัญหาการเขียนของนักศึกษา
๑. ลายมืออ่านยาก
 ๒. เขียนสะกดคำผิด วรรณยุกต์เขียนผิดที่
 ๓. เขียนแยกคำ เช่น คำรี คำอยู่บรรทัดหนึ่ง ริ อยู่อีกบรรทัดหนึ่ง เขียนไม่มีวรรคตอน และไม่ย่นย่อหน้าเลขตลอดเรื่อง

๔. เขียนรูปแบบของคำประพันธ์ไม่ถูก เช่น โคลงสี่สุภาพ วรรณคดีสุดท้ายของบาทสี่ ควรเขียนติดกัน นักศึกษาเขียนเว้นวรรค

๕. เขียนคำตอบข้อสอบแบบเรียงเรียบเรียงด้วยคำไม่ได้ เพราะเคยชินกับข้อสอบปรนัย

๖. ใช้ภาษาพูดเป็นภาษาเขียน

๗. การกรอกข้อความในแบบฟอร์มต่าง ๆ ไม่ถูก เช่น ขึ้นต้นว่า ข้าพเจ้าแล้วไม่ตามด้วย นาย นางสาว และตอนลงชื่อ ไม่ต้องมีคำนำหน้า เขียนคำนำหน้าในการลงชื่อ เป็นต้น

จากผลสรุปการสัมมนาข้างต้นและปัญหาที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันของนักศึกษา ทำให้ผู้วิจัยเห็นว่าควรจะได้ศึกษาทักษะการเขียน ก่อนทักษะอื่น ๆ เพราะเป็นทักษะที่มีข้อมูลหาได้สะดวกและแจ่มแจ้งในการศึกษา

การที่จะหาทางแก้ไขความผิดพลาดในการใช้ภาษา จำเป็นต้องเริ่มด้วยการศึกษาลักษณะความผิด เพื่อให้ทราบชัดเจนว่าความผิดพลาดนั้นเกิดขึ้นในลักษณะใดบ้าง จากนั้นจึงนำผลที่ได้จากการศึกษาหาแนวทางแก้ไขปรับปรุงต่อไป

ผู้วิจัยเห็นว่า การศึกษาลักษณะความผิดพลาดในการใช้ภาษาดังกล่าวควรจะเริ่มจากข้อมูลค่านักศึกษา เพราะเป็นกลุ่มที่จะมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาไทยในสังคม และเนื่องจากได้รับความเชื่อถือจากบุคคลกลุ่มอื่น ๆ ทั้งในวงการอาชีพและส่วนตัว ผู้วิจัยเริ่มโครงการศึกษาลักษณะความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา ชั้นปีที่ ๑ โดยเลือกใช้ข้อมูลจากแบบทดสอบวิชาภาษาไทยและแบบฝึกหัดของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เป็นข้อมูลเบื้องต้นในการวิจัย

๒. วัตถุประสงค์

๑. เพื่อศึกษาลักษณะความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ปีการศึกษา ๒๕๓๑

๒. เพื่อสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ปีการศึกษา ๒๕๓๑

๓. ขอบเขตการวิจัย

การใช้ภาษานั้นประกอบด้วยทักษะด้านต่าง ๆ หลายด้านได้แก่ การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการศึกษาลักษณะความผิดพลาดในทักษะทุก ๆ ด้านพร้อมกันนั้นทำได้โดยยาก

จึงได้เลือกศึกษาเฉพาะข้อมูลด้านการเขียนก่อน เพราะผู้วิจัยสามารถนำข้อมูลด้านนี้มาศึกษาหาความผิดพลาดได้สะดวกและแจ่มแจ้งที่สุด การศึกษาดังกล่าวนี้จะเป็นแนวทางในการศึกษาลักษณะความผิดพลาดในทักษะด้านอื่น ๆ ต่อไป

การศึกษาลักษณะความผิดพลาดในการเขียนมีรายละเอียดดังนี้

๑. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เฉพาะปีการศึกษา ๒๕๖๑ ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) และใช้วิธีการสุ่มอย่างเป็นสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) เพื่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนร้อยละ ๕ และทั้งนี้ได้ใช้การสุ่มตัวอย่าง ๑๐ % ของประชากรทั้งหมด (นิภา ศรีไพโรจน์, ๒๕๖๑ : ๑๕) เพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีคุณภาพและจำนวนที่เหมาะสมกับการวิจัย ซึ่งผู้วิจัยเชื่อว่าสามารถที่จะครอบคลุมลักษณะของความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยได้อย่างกว้างขวางและเพียงพอ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามจำนวน ๑ ชุด มีทั้งหมด ๓ ตอน เพื่อใช้สำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการเขียนภาษาไทย คือ

ตอนที่ ๑ รายละเอียดส่วนตัวเกี่ยวกับภูมิหลังและประสบการณ์ของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ตอนที่ ๒ สภาพการสอนทักษะการเขียนภาษาไทยและความคิดเห็น

ตอนที่ ๓ ปัญหาในการเรียนการสอนและการแก้ปัญหา

จากข้อมูลแบบสอบถามกำหนดกลุ่มตัวอย่างจำนวน ๒๐๐ คน ๕ คณะวิชา ๆ ละ ๒๐ คน จากนั้นผู้วิจัยจะนำข้อมูลทั้ง ๒ แบบที่ได้รวบรวมมาเพื่อวิเคราะห์สรุปผลและหาแนวทางแก้ไข

๔. คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การเขียน หมายถึง การสื่อสารโดยใช้ตัวหนังสือหรือตัวอักษรเป็นเครื่องมือในการที่จะชักนำความคิด ความรู้ ประสบการณ์ ตลอดจนอารมณ์และความรู้สึกให้ผู้อื่นได้รับรู้ การเขียน จะประสบความสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้เขียนว่าสามารถจะแสดงความรู้ ความคิดได้ถูกต้องชัดเจนเพียงใด และผู้อ่านสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียน เขียนได้มากน้อยเพียงใด

ความผิดพลาด หมายถึง

๑. ผิดหลักไวยากรณ์ (น. วิชาภาษาไทยว่าด้วยรูปคำและระเบียบในการประกอบรูปคำให้เป็นประโยค) หรือผิดความหมายที่ต้องการได้แก่ การใช้คำผิดชนิด การใช้คำผิดความหมายและการใช้ประโยคผิด เช่น

- ภาษาต่างประเทศที่สอนในคณะมนุษยศาสตร์ แตกแยก เป็นหลายภาษา มีทั้งที่ บังคับและให้เลือก (แบ่ง)

- เรามีฐานะเป็นนักศึกษา จงภูมิใจในฐานะอันนี้ (สถานภาพ) (อย่างนี้)

๒. ความไม่สละสลวย หรือไม่ชัดเจนเท่าที่ควรหากแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงจะทำให้สละสลวยขึ้นหรือสื่อความหมายชัดเจนขึ้น เช่น

- อย่าลืมไปใช้สิทธิ์เลือกตั้งตามระบบ ประชาธิปไตย (ระบอบ)

- ต่อไปนี้เป็นมาตรฐาน การแก้ไขและปรับปรุงการจราจร เป็นต้น (มาตรการ)

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ เฉพาะ

ปีการศึกษา ๒๕๓๑ ; a คณะวิชา คือ

๑. คณะบัญชี	๒. คณะเศรษฐศาสตร์
๓. คณะบริหารธุรกิจ	๔. คณะนิติศาสตร์
a. คณะมนุษยศาสตร์	

เครื่องหมายต่าง ๆ ที่ใช้

๑. (_) ใช้กำกับคำหรือข้อความที่ต้องการใช้หรือควรใช้
๒. { _ } ใช้กำกับคำหรือข้อความที่ให้เลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง
๓. [_] ใช้กำกับคำหรือข้อความที่ปรากฏในประโยค ๒ ประโยค ถ้าเลือกคำหรือข้อความที่อยู่บรรทัดนั้นในประโยคที่สอง
๔. " _ " ใช้กำกับคำหรือข้อความที่ต้องการเน้น
๕. ^ ใช้กำกับข้อความที่ขาดหายไป
๖. (^) ใช้กำกับคำหรือข้อความที่ต้องการจะเติม
๗. ----- ใช้กำกับคำหรือข้อความที่ละไว้
๘. - ใช้กำกับหน้าประโยคตัวอย่างที่แก้ไขแล้ว
๙. ∪ ใช้กำกับคำหรือข้อความที่จะต้องเขียนต่อเนื่องกัน
๑๐. x ใช้กำกับคำหรือข้อความที่ไม่ควรใช้

๕. ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยแบบวิเคราะห์และแบบสำรวจซึ่งมีระเบียบวิธีวิจัยโดยสังเขปดังนี้

๑. การศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร หนังสือ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

๒. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจ - บัณฑิตย์ เฉพาะปีการศึกษา ๒๕๖๑ จำนวนทั้งสิ้น ๑,๘๖๐ คน (รายงานประจำเดือน ส.ศ. ๓๑ : แผนกวัดผลประเมินผลมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต) สุ่มตัวอย่างด้วยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ๑๘๖ คน โดยยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อนร้อยละ ๕ (Krejcie and Morgom, 1970 :611-619) ใช้การสุ่มตัวอย่าง ๑๐ % ของประชากรทั้งหมด

๓. เครื่องมือในการวิจัย

๓.๑ ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบทดสอบ และแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทยภาคเรียนที่ ๑ และภาคเรียนที่ ๒ จำนวน ๑๘๖ คน ๕๓๐ ฉบับ เพื่อศึกษาลักษณะความผิดพลาดการเขียนภาษาไทย

๓.๒ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามจำนวน ๑ ชุด สำหรับนักศึกษา ๒๐๐ คน เพื่อเป็นการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับการเขียนภาษาไทย แบบสอบถามดังกล่าวผู้วิจัยจะวิเคราะห์หาค่าความเที่ยง (Reliability) ด้วยสูตรสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha - Coefficient)

(ประคอง วรรณสูตร ; ๒๕๒๕ : ๕๒-๕๓ แบบสอบถามมีลักษณะดังนี้

- แบบเลือกตอบ (Multiple Choice)
- แบบปลายเปิด (Open - End)
- แบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating - Scale)

แบบสอบถามจะประกอบด้วยรายละเอียดส่วนตัวเกี่ยวกับภูมิหลังและประสบการณ์ของนักศึกษารวมทั้งข้อคิดเห็นที่มีต่อการเขียนภาษาไทย ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการเรียนการสอน การเขียนภาษาไทย

ทำ Pre-Test กับนักศึกษาจำนวน ๒๐ คน เพื่อหาข้อบกพร่องของแบบสอบถามนำมาปรับปรุงแก้ไข และสร้างแบบสอบถามจริง

๔. วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากอาจารย์ผู้สอนทุกคนในหมวดวิชาภาษาไทย ช่วยเก็บรวบรวมแบบทดสอบ แบบฝึกหัดและแบบสอบถามจากนักศึกษาที่กำหนดให้เป็นกลุ่มตัวอย่าง และนำข้อมูลมาดำเนินการวิเคราะห์ต่อไป

๕. วิเคราะห์ข้อมูล

๕.๑ การวิเคราะห์ลักษณะความผิดพลาดในการเขียน ภาษาไทยนั้น ผู้วิจัยจะใช้หนังสือหลักภาษาไทย (พระยาอุปกิตศิลปสาร : ๒๕๒๕) เป็นหลักใหญ่ จะอ้างไว้ในเชิงอรรถที่ยกข้อความจากหนังสือดังกล่าวมาประกอบการพิจารณา นอกจากนั้นยังจะใช้หนังสือโครงสร้างภาษาไทย : ระบบไวยากรณ์ (ดร.วิจิตรนันทน์ภาณุพงศ์ : ๒๕๒๒) และพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช ๒๕๕๓ และพุทธศักราช ๒๕๒๕ ในการพิจารณาหาลักษณะความผิดพลาดบางประการ สำหรับการแก้ไขปรับปรุงคำหรือข้อความต่าง ๆ ที่มีความผิดพลาด ผู้วิจัยจะใช้ความรู้และประสบการณ์การสอนและการใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน โดยพยายามรักษาเนื้อความของประโยคหรือข้อความนั้น ๆ ไว้ให้ได้เคียงของเดิมมากที่สุด

๕.๒ แบบสอบถาม

๕.๒.๑ นำแบบสอบถามมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ของคำตอบโดยใช้สูตร

$$\frac{\sum fx}{N} \text{ (ประกอบ กรรณสูตร , ๒๕๑๗ : ๔๑) เมื่อได้ค่าเฉลี่ยแล้วนำมา}$$

เทียบอันดับโดยดิอิกเนซต์ ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง ๑.๐๐ - ๑.๕๐ ถือว่า น้อยที่สุด

" ๑.๖๐ - ๒.๕๐ " น้อย

๒.๖๐ - ๓.๕๐ " ปานกลาง

๓.๖๐ - ๔.๕๐ " มาก

๔.๖๐ - ๕.๐๐ " มากที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อ

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไปนี้ คือ

ค่าคะแนนเฉลี่ยตัวกลางเลขคณิต

สูตร
$$\bar{x} = \frac{\sum fx}{N}$$

เมื่อ \bar{x} เท่ากับ ค่าคะแนนเฉลี่ยตัวกลางเลขคณิต

$\sum fx$ เท่ากับ ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

n เท่ากับ จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม

ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สูตร
$$SD = \sqrt{\frac{\sum f(x - \bar{x})^2}{N}}$$

เมื่อ	SD	เท่ากับ	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\frac{\sum fx}{N}$	เท่ากับ	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	\bar{x}	เท่ากับ	ค่าคะแนนเฉลี่ยตัวกลางเลขคณิต
	N	เท่ากับ	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม

ค่าเฉลี่ยของค่าเบี่ยงเบนกำลังสอง (Mean square)

ค่า Mean square คือค่าที่คำนวณได้จากค่า Sum of square หารด้วยค่าของ Degree of freedom ซึ่งค่าที่ได้นั้น ถ้าพิจารณาจากสูตรแล้วจะเห็นได้ว่าค่า Mean square คือค่าของความแปรปรวนนั่นเอง ค่า Mean square ระหว่างกลุ่มก็คือความแปรปรวนระหว่างกลุ่มและค่า Mean square ภายในกลุ่มก็คือความแปรปรวนภายในกลุ่มนั่นเอง

Degree of freedom ระหว่างกลุ่ม = $J - 1$ เมื่อ J คือจำนวนกลุ่ม

Degree of freedom ภายในกลุ่ม = $N - J$ คือ จำนวนข้อมูลทั้งหมด

$$\text{Mean square ระหว่างกลุ่ม } MS_b = \frac{SS_b}{J-1}$$

$$\text{Mean square ภายในกลุ่ม } MS_w = \frac{SS_w}{N-J}$$

$$\text{ค่าสถิติ } F = \frac{MS_b}{MS_w} \approx F_{J-1, N-J}(1 - \alpha)$$

หลักการของการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวนั้นพิจารณาจากความแปรปรวนระหว่างกับความแปรปรวนภายในกลุ่ม ถ้าไม่มีความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มประชากรของกลุ่มต่าง ๆ หรือ เมื่อ $H_0 = \mu_1 = \mu_2 = \dots = \mu_J$ ค่าความแปรปรวนที่เกิดขึ้นระหว่างกลุ่มควรจะเท่ากับความแปรปรวนภายในกลุ่ม แต่ถ้ามีความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มประชากร จะส่งผลให้ค่าความแปรปรวนระหว่างกลุ่มมีค่ามากกว่าความแปรปรวนภายในกลุ่ม ยิ่งความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มประชากรมีค่ามากเท่าไร ค่าความแปรปรวนระหว่างกลุ่มก็จะมีค่ามากกว่าความแปรปรวนภายในกลุ่มมากขึ้นเท่านั้น หรืออีกนัยหนึ่งค่าสถิติ F ก็จะมีค่ามากขึ้น (บุญเรียง ขจรศิลป์ ; ๒๕๒๘ ; ๑๔๕)

๕.๒.๒. นำเสนอผลวิจัยในรูปแบบตาราง และอภิปรายในเชิงบรรยาย

๖. ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

๑. จะได้ทราบปัญหาและความผิดพลาดในการใช้ภาษาเขียนของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
๒. งานวิจัยนี้จะเป็นแนวทางในการศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการเขียนภาษาไทย ซึ่งอาจเป็นประโยชน์กับนักศึกษา อาจารย์ผู้สอนและผู้บริหารการศึกษา เป็นต้น
๓. งานวิจัยนี้จะเป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตร และวิธีการสอน การใช้ภาษาไทย ระดับปริญญาตรี
๔. จะเป็นแนวทางให้ผู้สนใจภาษาไทย ปรับปรุงแก้ไขการเขียนภาษาไทยของตนเองให้ดีขึ้น และอาจกระตุ้นให้เกิดความประสงค์ที่จะเพิ่มพูนความรู้ด้านภาษาไทยต่อไป

๗. ระยะเวลาที่ทำการวิจัย ๑ ปี

แผนผังแสดงระยะเวลาดำเนินงานวิจัย

ขั้นตอน	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑๑	๑๒	หมายเหตุ
๑. รวบรวมข้อมูล สร้างแบบสอบถาม	←→												
๒. นำไปทดสอบใช้ และปรับปรุง		←→											
๓. แจกแบบสอบถาม เก็บข้อมูล			←→										
๔. วิเคราะห์ข้อมูล						←→							
๕. สรุปและเขียนรายงานวิจัย									←→				

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิเคราะห์ลักษณะความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยนั้น ผู้วิจัยได้ค้นคว้ารวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาพิจารณาหาลักษณะความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ระดับปริญญาตรี ของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตฯ ดังนี้

พระยาอุปทิศศิลปสาร ได้กล่าวถึงเรื่องชนิดของคำและประโยค ไว้ในหนังสือหลักภาษาไทย^๑ ดังนี้

เรื่องชนิดของคำ

คำทั้งปวง ที่มีลักษณะดังแสดงมาแล้ว จำแนกออกเป็นชนิดต่าง ๆ กันดังนี้

๑. คำนาม เป็นคำบอกชื่อคน สัตว์ สิ่งของ เป็นต้น
๒. คำสรรพนาม เป็นคำใช้แทนชื่อต่าง ๆ
๓. คำกริยา เป็นคำบอกอาการของคน สัตว์ สิ่งของ เป็นต้น
๔. คำวิเศษณ์ เป็นคำประกอบคำอื่นให้มีความหมายต่างออกไป
๕. คำบุพบท เป็นคำสำหรับนำหน้านาม และสรรพนาม
๖. คำสันธาน เป็นคำเชื่อมคำหรือความให้ติดต่อกัน
๗. คำอุทาน เป็นบอเสียงต่าง ๆ

....

ข้อ ๑๗. อาการนาม คำนามที่เป็นชื่อแห่งกริยาอาการหรือความปรากฏเป็นต่าง ๆ แห่งคน สัตว์ สิ่งของ ซึ่งเนื่องมาจากคำกริยาหรือคำวิเศษณ์ เช่น การกิน การอยู่ ความตาย ความสวย และความงาม เป็นต้น เหล่านี้เรียกว่า "อาการนาม" และคำอาการนามนี้โดยมากเป็นคำประสมที่มีคำว่า "การ หรือ ความ" นำหน้าเป็นพื้น มีข้อยกเว้นบ้าง ดังจะอธิบายต่อไป

คำ "การ" และ "ความ" ที่นำหน้านั้น มีที่ใช้ต่างกัน คือ ถ้านำหน้าคำกริยามักใช้ "การ" แต่ถ้านำหน้าคำกริยาที่มีความว่า มี เป็น เกิด ดับ เจริญ เสื่อม หรือกริยาที่เกี่ยวกับจิตใจมักใช้ "ความ" นำหน้า เช่น ความมี ความเป็น ความเกิด ความตาย ความคิด ความรัก เป็นต้น และถ้านำหน้าคำวิเศษณ์แล้วใช้ "ความ" เป็นพื้น เช่น ความดี ความชั่ว ความสวย ความงาม เป็นต้น

ข้อสังเกต ๑. คำกริยาที่ไม่มี "การ" หรือ "ความ" นำหน้าเรียกว่า กริยาสภาวะมาลา ใช้ในหน้าที่นามได้เหมือนกัน เช่น "หาบ คีกว่า คอน" เป็นต้น ส่วนอาการนามที่มาจากคำวิเศษณ์

นั้น ถึงแม้ไม่มี "ความ" นำหน้า ก็นับว่าเป็นอาการนามได้เหมือนกัน เช่น "รัก ดี หามจั่ว รัก ชั่ว หามเสา" เป็นต้น

....

ข้อ ๒๑. ประพันธสรรพนาม คือ คำสรรพนามที่ใช้แทนนามที่ติดต่อกัน คำ "ประพันธ" แปลว่า ผูกพันกัน ในที่นี้หมายความว่า สรรพนามติดต่อกับคำนามที่อยู่ข้างหน้า เช่นตัวอย่าง "ฉันชอบคนคนขยัน" ดังนี้ คำ "คน" ที่อยู่ติดต่อกับคำ "คน" ข้างหน้าต้องใช้ ประพันธสรรพนามแทนว่า "ฉันชอบคน ที่ ขยัน" ดังนี้ เป็นต้น และคำประพันธสรรพนามที่ใช้ อยู่โดยมาก คือ คำ "ที่ , ผู้ที่ , ซึ่ง , ผู้ซึ่ง" อันจะเลือกใช้คำใดก็ได้ แต่คำ "ที่" มีที่ใช้มาก

ข้อ ๔๑. ประพันธวิเศษณ์ คือ คำประพันธสรรพนามที่เอามาใช้เป็นคำวิเศษณ์ ได้แก่ คำ "ที่ ซึ่ง อัน" และคำประสมที่เกี่ยวกับคำพวกนี้ เช่น "อย่างนี้" ฯลฯ ซึ่งนำมาให้ติดต่อกับคำวิเศษณ์ เช่น ตัวอย่าง "เด็กคนนี้โง่แปลก คือ โง่ที่อธิบายมิได้" เป็นต้น

....

ข้อ ๔๒. บุพบท (อ่าน บุ-บ-พะ-บ-ท) แปลว่า คำหน้าบท หมายถึงคำชนิดที่ใช้นำหน้า นาม สรรพนาม หรือกริยาบางพวกที่เรียกว่า กริยาสภาวะมาลา เพื่อบอกตำแหน่งของคำนาม สรรพนาม หรือกริยาเหล่านั้นว่า มีหน้าที่เป็นอะไร เช่น ตัวอย่าง "เขาตีฉันด้วยมือ" ดังนี้ บุพบท "ด้วย" บอกตำแหน่งของคำ "มือ" ว่ามีหน้าที่สำหรับตี เป็นต้น

....

ข้อ ๔๔. บุพบทที่เชื่อมกับบทอื่น คือ บุพบทที่นำหน้านาม สรรพนาม หรือ กริยาสภาวะ มาลาดังกล่าวแล้ว

ก. บุพบทนำหน้ากรรม ได้แก่คำ "ซึ่ง , แก่" ที่จริงบุพบทที่ใช้นำหน้ากรรม . การก (ผู้ถูกกระทำ) ในภาษาไทยไม่นิยมใช้เลย มักชอบใช้กรรมการก ลอย ๆ ว่า "เขาชอบเด็ก เขาชอบฉัน" เป็นต้น

ข. คำบุพบทที่นำหน้าคำที่เป็นเจ้าของ ได้แก่ "แห่ง ของ" ซึ่งเชื่อมกับนามข้าง หน้าเป็นพื้น เช่น ตัวอย่าง "บุตรแห่งนายสี ชีวิตของเจ้า"

ค. คำบุพบทนำหน้าบทบอกลักษณะ ได้แก่บุพบทที่นำหน้าคำหรือวลีที่ทำ หน้าที่บอกลักษณะหรืออาการของบทข้างหน้า ซึ่งมักเป็นคำกริยา หรืออาการนาม เป็นพื้น ดัง จะจำแนกไว้ให้เห็นที่สังเกตต่อไปนี้

(๑) นำหน้าบทที่บอกลักษณะ เป็นเครื่องมือใช้ หรืออาการร่วมกัน ตาม กันหรือแสดงอาการต่าง ๆ ได้แก่คำ "ด้วย กับ ทั้ง โดย ตาม ฯลฯ" ตัวอย่าง "ตีด้วยไม้ เห็น กับตา ไปกับเพื่อน นอนทั้งเครื่องแบบ กล่าวโดยจริง เดินตามทาง ทำตามกฎหมาย ดังนี้ เป็นต้น

(๒) นำหน้าบทบอกลักษณะเป็นผู้รับและเป็นความประสงค์ของบทหน้า ได้แก่คำ "แก่ , ต่อ เพื่อ สำหรับ เฉพาะ" เหล่านี้เป็นต้น ดังตัวอย่าง "ให้เงินแก่บุตร ถวายแก่เจ้านามฯ หาเงินเพื่อบุตร ยื่นคำร้องต่อศาล มีไว้สำหรับชม มีไว้เฉพาะตัวเขา เป็นต้น

ข้อ ๔๕. คำว่า สันธาน แปลว่า การต่อหรือเครื่องต่อ หมายความว่าถึงคำพวกหนึ่ง ซึ่งใช้ต่อเชื่อมถ้อยคำให้ติดต่อกันเป็นเรื่องเดียวกัน ซึ่งทำหน้าที่เป็นบทเชื่อมมี ๓ อย่าง คือ

(๑) ใช้เชื่อมคำให้ติดต่อกัน เช่นคำ "กับ , และ" ในความต่อไปนี้ ก.อ่านกับ เขียน ข. ลูกและหลานและเหลน เป็นต้น

(๒) ใช้เชื่อมให้ประโยคติดต่อกัน คือ เชื่อมประโยคที่มีใจความเท่ากัน ดังคำ และในความต่อไปนี้ "ฝ่าเดินมาข้างหน้าและ เมียเดินข้างหลัง"

(๓) เชื่อมให้ความคิดต่อกันมี ๒ อย่าง คือ

ก. เชื่อมความตอนต้นกับตอนต่อไปให้ติดต่อกัน เช่น กล่าวเนื้อความตอนต้นจบแล้ว ก็ใส่สันธานบางคำ เช่น "เพราะฉะนั้น เหตุฉะนี้ แต่แท้จริง" เป็นต้น แล้วก็กล่าวเนื้อความต่อไปให้ติดต่อกับความตอนต้นอย่างหนึ่ง

ข. กับให้เชื่อมความในประโยคเดียวกัน หรือ เรื่องเดียวกันให้ได้ ความคิดต่อกัน สละสลวยขึ้น เช่นตัวอย่าง "เขาก็เป็นคนดีเหมือนกัน" ดังนี้ เป็นต้น

คำสันธานทั้งหลายไม่จำเป็นต้องอยู่ระหว่างประโยค หรือ ระหว่างความเสมอไป จะสอดลงไปในที่แห่งใดก็ได้ และจะใช้ก็คำก็ได้แล้วแต่เหมาะคำสันธานบางคำไม่อยู่ในที่แห่งเดียว มีคำอื่นกันอยู่ เช่น Aiii "ทั้ง - และ ถึง - ก็" ฯลฯ ในข้อความต่อไปนี้ "ทั้งลูกและหลาน ถึงฝนตกก็ต้องไป" ดังนี้ เป็นต้น

เรื่องประโยค

ประโยคคือ ถ้อยคำที่มีเนื้อความ -บริบูรณ์ ประโยคหนึ่ง ๆ แบ่งออกเป็น ๒ nin ดังนี้

ก. ภาคประธาน หมายความว่า ส่วนที่ผู้กล่าวอ้างขึ้นก่อน เพื่อให้ผู้ฟังรู้ว่าอะไร เป็นข้อสำคัญของข้อความ ภาคนี้โดยมากมักเป็นคำนามหรือสรรพนามเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งผู้พูดหรือผู้เขียนกล่าวขึ้นก่อน เช่น ตาสี บ้าน ฉันท เขา เป็นต้น ซึ่งทราบได้แต่เพียงว่าเป็นใครหรืออะไร เท่านั้น

ข. ภาคแสดง หมายถึง คำที่แสดงอาการของภาคประธานให้ได้ความครบว่าแสดงอาการอย่างนั้นอย่างนี้ เช่น ตาสี - นอน บ้าน - งาม ฉันท - กินข้าว เขา - เป็นนายอำเภอ ฯลฯ ภาคที่อยู่ท้ายประธานนี้เรียกว่าภาคแสดง

ข้อความใด ๆ ถ้ามีความหมายครบ ๒ ภาคบริบูรณ์เช่นนี้แล้ว ก็ได้ชื่อว่า
ประโยค

ข้อ ๑๐. รูปประโยคภาษาไทย ข้อสำคัญของไวยากรณ์เราอยู่ที่การเรียงลำดับคำใน
ภาษาไทยให้แม่นยำเสียก่อน ซึ่งมี ๔ รูปด้วยกัน ดังต่อไปนี้

(๑) ประโยคกรรตุ ส่วนสำคัญของประโยคที่จะยกขึ้นพูดมีอยู่ ๓ ส่วน คือ กรรตุการก
(ผู้ทำ) กริยา และกรรมการก (ผู้ถูกกระทำ) ถ้าเราต้องการทำให้กรรตุการกเด่น เราก็เรียงเอา
กรรตุการกขึ้นเป็นประธาน คือ เรียงไว้ข้างหน้า เช่น ประโยคว่า เสือกินตามี เราอยากจะพูดให้
เด่น เราก็ยกเสือกขึ้นพูดก่อนว่า เสือตัวนั้น ตัวนี้ กินตามี เป็นต้น ประโยคที่พูดถึงกรรตุการก
ก่อนเช่นนี้ เรียกว่า ประโยคกรรตุและกริยา กิน ก็เป็นกรรตุจาก Wb แสดงว่ากรรตุการกเป็น
ประธาน

(๒) ประโยคกรรม บางคราวเราต้องการให้กรรมการกคือผู้ถูกเด่น เช่นประโยค เสือกิน
ตามี นั้น เราต้องการจะให้เขารู้เรื่องกรรม คือ ตามี fiou เราก็เอาคำ ตามี ขึ้นพูดก่อนว่า ตามีถูก
เสือกิน หรือพูดว่า ตามีผู้ใหญ่บ้านของเรา เสือกินเสียแล้ว ดังนี้ เป็นต้น ประโยคที่เอากรรม
เป็นประธาน คือ พูดขึ้นก่อนเช่นนี้เรียกว่า ประโยคกรรม และกริยา ถูกกิน หรือ กิน(เปล่า) ใน
ประโยคเช่นนี้เป็นกรรมวาจก คือ แสดงว่ากรรมการกเป็นประธาน

อาจารย์ พ.น.ว.รรณ(๒) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ การใช้ภาษา เกี่ยวกับเรื่องการใช้คำใน
ประโยคว่า คำเรียงต่อ ๆ กัน ประกอบกันเข้าเป็นประโยค ตามหลักที่รู้ ๆ กันอยู่ มีว่า คำที่อยู่
ใกล้กันมักมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน ผู้ทำกริยามาหน้ากริยา กริยามาหน้าผู้ถูก หรือที่เรียกว่า
กรรม ถ้ามีคำขยายก็เรียงไว้ข้างหลังคำที่ต้องการขยาย ยกเว้นแต่กริยาที่มีกรรมตามมาก ก็ต้อง
เอาคำขยายกริยาไว้หลังกรรมและคำขยายกรรมอีกทีหนึ่ง

หลักทั่วไปดังนี้ แต่ทั้ง ๆ ที่มีหลัก ก็ยังพิจารณาความสัมพันธ์ของคำในประโยคได้ยาก
ทั้งนี้เพราะ คำนามที่มาหน้ากริยาอาจไม่ใช่ผู้ทำกริยานั้นเสมอไป คำนามที่เรียงกันมาหลาย ๆ
คำอาจร่วมกันทำหน้าที่เป็นผู้ทำหรือผู้ถูก หรือเป็นผู้ทำให้ผู้ถูกแต่คำใดคำเดียว คำอื่นเป็นคำ
ขยาย และคำขยายที่อยู่หลังผู้ถูก อาจเป็นคำขยายผู้ถูกหรือขยายกริยาที่มาข้างหน้า

เรื่องยุ่ง ๆ พูดอย่าง ฟังอย่าง หรือเขียนอย่าง อ่านเข้าใจไปอีกอย่างจึงมักจะเกิดขึ้น
เสมอ ประโยคเดียวกัน เรียงคำอย่างเดียวกันอาจตีความได้เป็นหลายนัย แล้วแต่จะถือว่าคำไหน
เกี่ยวข้องกับคำอื่นอย่างไร ดังจะยกตัวอย่างประโยคที่ทำให้ไขว้เขวไปได้ ต่อไปนี้

"ขานหูของฉันทนแกชนเหลือละ เมื่อวานแกวังชนเจ้าดีเล็กหกสัมปากจ่อเสย"

"ฮ่าว แม่ซิมแกไม่อะอะเอาหรือ วังชนลูกแกหกสัม"

"แกจะอะอะทำไม ลูกแกไม่เจิบนี้ เจิบแต่ลูกเรา"

ดาหนุวิงชนเจ้าดีเล็กหกล้ม เจ้าดีเล็กอาจเป็นผู้ทำกริยา คือ เป็นผู้หกล้ม หรือไม่เกี่ยวข้องกับกริยาหกล้มเลย เพราะผู้ทำกริยาหกล้มกลายเป็นดาหนุไป

"เดินไม่รู้จักคู ชุ่มซำม เขยียบหนุตายแล้วเห็นไหมล่ะ"

"ฉันไม่ได้เขยียบตัวสักหน่อย เขยียบถูกหาง ทำไมมันตายได้"

"มันไม่ตายมันจะมานอนให้เธอเขยียบหรือ"

เขยียบหนุตายอาจจะเป็น เขยียบตาย หรือ หนุตาย ก็ได้ทั้งสองอย่าง แล้วแต่จะถือวาคำว่า ตายขยายคำไหน

อาจารย์ เจือ สตะเวทิน^(๑) กล่าวถึงเรื่องการใช้คำว่า การเลือกคำระหว่างคำต่างความหมาย

โปรด กับ กรุณา ต่างกันอย่างไร

สังเกตเห็นเสมอว่า การใช้คำทั้งสองนี้สับสนกันอยู่ ข้าพเจ้าเห็นความแตกต่างกันมาคือ

(๑) โปรด ใช้เมื่อ ประโยชน์ เป็นของผู้ฟัง เช่น

(๑) โปรดระวังคนล้วงกระเป่า

(๒) โปรดคืบนำที่ด้อมแล้ว

(๓) โปรดอย่าข้ามถนนขณะมีสัญญาณไฟแดง

(๒) กรุณา ใช้เมื่อ ประโยชน์ เป็นของผู้พูด เช่น

(๑) กรุณาชำระเงินสด

(๒) กรุณาอุดหนุนสินค้าร้านดิฉันบ้าง

(๓) กรุณาจ่ายค่านำรุงส โมสร

ผู้ที่ใช้คำทั้งสองนี้ไม่เป็น มักใช้ทั้งสองคำร่วมกัน คือ ใช้ "โปรดกรุณา"

อนุญาต กับ อนุมัติ ใช้ต่างกันอย่างไร

(๑) อนุญาต แปลว่า ยอมตาม ตกลงตามหรือยอมให้ใช้ ในกรณีที่มีกฎข้อบังคับอย่างชัดเจนอยู่แล้ว เช่นอนุญาตให้พักอาวูร ทั้งนี้เป็นเรื่องของทางราชการ เป็นพื้น ส่วนในทางสังคม แม้ไม่มีกฎเกณฑ์หรือข้อบังคับ แต่ก็มี แบบแผนอันเป็นมรรยาท ควบคุมอยู่ เช่น ขออนุญาตสูบบุหรี่ในกรณีมีสติอยู่ใกล้ หรือขออนุญาตเข้าไปในห้องซึ่งคนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือขออนุญาตเดินผ่านที่ของผู้อื่น คังนี้เป็นต้น รวมความว่าใช้อนุญาตเมื่อมีกฎข้อบังคับหรือแบบแผนทางมรรยาทอยู่

(๒) อนุมัติ แปลว่า เห็นชอบตาม หรืออนุโลมตาม ใช้ในกรณีที่ข้อความเห็นชอบในเรื่องใหม่หรือเรื่องที่สงสัยไม่แน่ใจว่าจะปฏิบัติถูกต้องหรือไม่ ในทางราชการมักเป็นเรื่องผู้น้อยเสนอ

ของความชอบจากผู้บังคับบัญชาเสียก่อนโดยทำบันทึก ถ้าผู้บังคับบัญชาเห็นด้วยก็เรียกว่าอนุมัติ ในทางสโมสรร สมาคมก็เช่นเดียวกัน หากไม่มีกฎบังคับไว้แจ้งชัดเงินเลขานุการจะทำอะไรก็ต้อง อนุมัตินายกสมาคมก่อน ดังนี้เป็นต้น

อาจารย์ เจือ สตะเวทิน กล่าวไว้ในหนังสือ การใช้ภาษาระดับปริญญาว่า ประโยคที่ดี คือ ประโยคที่สื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้ดี ประโยคที่ดีนั้นตามธรรมชาติควรมีลักษณะ สำคัญดังนี้

- (๑) ไม่ยาวจนอ่านเหนื่อย
- (๒) ไม่หลวมเพราะจัดความคิดไม่เป็นระเบียบวากวนและสับสน
- (๓) ใช้ภาษาง่าย ๆ

เมื่อรวมความก็ว่าประโยคที่ดี คือ ประโยคสั้นที่สื่อความได้มากที่สุด เรียกกันว่าเป็น ประโยคกระชับ

เราจะสร้างประโยคกระชับได้อย่างไร ตอบได้ว่า

- (๑) ตัดข้อความที่ไม่จำเป็นออกเสีย คือไม่ให้รกคำ
- (๒) อัดความคิดให้อยู่ในประโยคนั้น ๆ ให้เต็ม

ลองเปรียบเทียบประโยคต่อไปนี้ดู

ประโยคที่ยืดยาว	ประโยคที่สั้นกระชับ
(๑) แต่ละเช้าของแต่ละวัน ฉัน ต้องดื่มกาแฟ ๑ ถ้วย	(๑) ทุกเช้าฉันต้องดื่มกาแฟ ๑ ถ้วย
(๒) คนเราทุกคนที่เกิดมาในโลก นิรักยุติธรรม	(๒) คนทุกคนรักความยุติธรรม
(๓) นักเรียนทุกคนต้องหาความรู้ มาใส่ตัว	(๓) นักเรียนทุกคนต้องแสวงหา ความรู้
(๔) การอ่านมากทำให้รอบรู้ใน สิ่งต่าง ๆ	(๔) การอ่านมากทำให้รู้มาก
(a) การอ่านทำให้มนุษย์เกิด ความเพลิดเพลีน	(a) การอ่านย่อมให้ความ เพลิดเพลีน
(b) สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับชีวิต ของคนเราที่จะขาดเสียไม่ได้ คือการทำมา หากิน	(b) การอาชีพจำเป็นแก่เรา
(๗) การอ่านทำให้เรารู้จักทันคน	(๗) การอ่านทำให้ทันคน

ประโยคที่อึดยว	ประโยคที่สั้นกระชับ
(๘) มนุษย์เราไม่ว่าชายหรือหญิง เด็ก หรือผู้ใหญ่ย่อมรักความเป็นธรรม	(๘) มนุษย์ย่อมรักความเป็น ธรรม
(๙) มนุษย์ที่เกิดมาในโลกไม่ว่า ชาติใด ภาษาใด ย่อมรักพวกพ้อง	(๙) มนุษย์ย่อมรักพวกพ้อง
(๑๐) คนเราไม่ว่าเศรษฐีหรือ ยากจนอยากให้มีคนใจตัว	(๑๐) คนเราอยากมีคนสนใจ ตัว

อาจารย์ศักดิ์ดา ปิ่นเหม่งเพชร(๔) กล่าวไว้ในหนังสือภาษากับการสื่อสาร เกี่ยวกับเรื่อง
ประโยคกรรมว่า

ประโยคกรรม คือ ประโยคที่เอาผู้ถูกกระทำขึ้นต้นประโยค เช่น คนถูกเลือกกิน ขโมยคน
นั้นถูกตำรวจจับแล้ว

ประโยคที่ใช้คำว่า "ถูก" มักใช้ในกรณีที่ได้รับไม่ยินดีที่จะรับหรือทำสิ่งนั้น เช่น ถูกตี ถูกค่า
ถูกปล้น เป็นต้น ในกรณีที่ผู้รับยินดีจะใช้คำว่า "ได้รับ" เช่น เขาได้รับเลือกให้เป็นประธานนัก
ศึกษา แต่ในปัจจุบันผู้เขียนจำนวนมากใช้คำว่า "ถูก" และ "ได้รับ" สลับที่กัน การใช้คำสลับที่กันมัก
เกิดจากสาเหตุสองประการคือ การใช้ "ถูก" กับกรณีที่ผู้รับยินดี เกิดจากการติดสำนวนฝรั่งหรือ
แปลมาจากภาษาฝรั่ง เช่น ความชำนาญ ในการสอนของครูถูกวัดได้โดยนักเรียน ส่วนการใช้ได้รับ
กับกรณีที่ผู้รับไม่ยินดี เกิดจากความคิดว่า ถ้าใช้คำดังกล่าวแล้วเป็นการรักษาน้ำใจของผู้ที่รับสิ่งไม่ดี
เช่น เขาได้รับ คำตำหนิอย่างรุนแรง เขาได้รับการลงโทษจำคุกตลอดชีวิต เป็นต้น

ดร.นิเทศา กาญจนะวรรณ(๕) กล่าวในบทความ ภาษาไทยไฮเทค เรื่อง ไม่เขียนอย่างที่พูด
ว่า

เมื่อเราอ่านหรือพูดเราไม่จำเป็นต้องอ่านตรงตามตัวเขียน แต่ให้เป็นไปตามจังหวะการพูด
อันเป็นธรรมชาติ เช่น ฉันท่านว่า ชัน มะนาว อ่านว่า มนาว เป็นต้น

นอกจากนี้แล้วยังมีคำหลายคำในภาษาไทยที่ออกเสียงผิดไปจากตัวเขียน คำบางคำใช้สระ
ยาวแต่กลับอ่านเป็นเสียงสั้น เช่น ทาน แท่ง แห่ง คำบางคำใช้สระสั้นแต่กลับอ่านเป็นเสียงยาว
เช่น น้ำ 16 แก้ว

คำบางคำมีการกลมกลืนเสียง เช่น นี้นะ กลมกลืนเสียงเป็น เนี้ยะ อย่างไรก็ตาม กลมกลืนเสียง
เป็น ยังไง อย่างนี้ กลมกลืนเสียงเป็น ยังงี้ สิบเอ็ด กลมกลืนเสียงเป็น สิบเบ็ด คำเหล่านี้เมื่อพูดอาจ
จะกลมกลืนเสียงได้ แต่เวลาอ่านอย่างเป็นทางการไม่ควรกลมกลืนเสียง

เมื่อเราเขียนคำเหล่านี้เราควรจะเขียนตามที่ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕ กำหนดไว้ ยกเว้นในกรณีที่เป็นคำเก่าก่อนมีพจนานุกรม หรือเป็นคำเฉพาะ ทั้งนี้ตัวเขียนคือสื่อกลางเพื่อการสื่อสาร เสียงที่พูดและเสียงอ่านนั้นอาจจะผิดแผกกันไปได้ดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้น แต่ตัวเขียนควรจะให้ตรงกันไว้

หากทุกคนเขียนตามเสียงอ่านเสียงพูดกันไปหมด ความสับสนย่อมเกิดขึ้น ตัวอย่างเช่น 61 เขียนตามเสียงอ่านว่า "ชั้นอยู่ที่นั่น" ก็จะไม่ทราบว่ หมายถึง บุรุษที่หนึ่งหรือชั้นวางของ ถ้าเขียน ๖๖ "ยัยน้อยจะไปมัยเนี่ย" อาจจะสื่อได้แต่จะให้ความรู้สนุกเล่น ๆ ไม่จริงจึงใช้ในโอกาสเป็นทางการหรือเป็นแบบแผนไม่ได้

ประโยชน์ที่เห็นได้ชัดจากการเขียนคำให้ตรงกัน แต่อาจจะอ่านหรือพูดผิดกันไปได้ นั่นก็คือ การสื่อสารระหว่างคนต่างถิ่น ตัวอย่างเช่น "ฉันชื่อสมจ๊ะ" ภาษาไทกลางจะลงอ่านอย่างหนึ่ง ภาษาถิ่นอื่น ๆ ก็จะอ่านอีกเสียงหนึ่ง ถ้าไม่เขียนให้ตรงกันไว้ คงไม่แน่ใจนักว่าชื่อ "สม" หรือ "ส้ม" กันแน่

สมโรจน์ สวัสดิกุล ณ อยุธยา(๖) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของภาษา และลักษณะของภาษาไทยในปัจจุบัน สรุปได้ว่า การพูดและการอ่านออกเสียงคำไทยตลอดจนการผูกประโยคของผู้ใช้ภาษาไทยบางคนที่เป็นคนรุ่นใหม่ มีทั้งทำลายรูปและความหมายของคำซึ่งมีอยู่มาขึ้นให้หมดตัวเคลบลง บางครั้งถึงกับหายไป มีการเสาะหาคำที่ประหลาดทั้งรูปทั้งเสียงเอามาเพาะพันธุ์ลงในภาษาไทย นำคำที่มีศักดิ์และความหมายสูงมาใช้เป็นคำคาคๆ บางทีนำคำที่ไม่สุภาพมาใช้ทุกกาลเทศะแก่บุคคลทั่วไป และเด็กรุ่นใหม่ก็รับมาใช้เพราะนึกว่าเป็นด้อยคำสำนวนไพเราะทันสมัย

การเปลี่ยนแปลงของภาษาและข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการใช้ภาษาไทยนี้ สื่อมวลชนนับว่ามีบทบาทและมีอิทธิพลเป็นอย่างมาก เพราะนอกจากจะเป็นผู้เผยแพร่ภาษาที่เกิดขึ้นใหม่แล้ว บางครั้งยังเป็นคั้งคิดด้อยคำสำนวนแปลก ๆ ขึ้นมามากมาย และภาษาเหล่านี้ก็ได้แพร่หลายไปในหมู่วัยรุ่นอย่างรวดเร็ว ทำให้ครูต้องประสบปัญหาการใช้ภาษาบกพร่องของนักเรียนด้วย(๗)

และในเรื่องการเปลี่ยนแปลงของการใช้ภาษากับการสอนการใช้นำนั้น ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ(๘) ได้กล่าวไว้พอสรุปได้ คือ การสอนภาษานั้น นักเรียนไม่ได้เรียนเพียงในห้องเรียนเท่านั้น แต่เรียนจากสิ่งแวดล้อมด้วย เรียกว่าเรียนทุกวินาทีที่ตื่นอยู่ ดังนั้นครูภาษาไทยจะต้องเอาใจใส่เตรียมการสอนด้วย เช่น จะต้องสังเกตการใช้ภาษาในรายการวิทยุ ในหน้าหนังสือพิมพ์ ในหนังสือต่าง ๆ ที่นักเรียนอ่านและอื่น ๆ และการเปลี่ยนแปลงของภาษา มีการใช้ด้อยคำสำนวนที่แปลกหูแปลกตาในการโฆษณาสินค้า ครูควรชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจว่าการโฆษณาสินค้าไม่ควรใช้ด้อยคำในลักษณะนั้น คนไทยนิยมแสดงออกทางภาษาอย่างไม่ระมัดระวังทั้งในการพูด การเขียน

เช่น ความกำกวมไม่แจ่มแจ้ง ก่อให้เกิดความสับสน คำกำกวมในภาษาไทยมีมาก เพราะเป็นภาษาที่ไม่มีรูปเฉพาะ เช่น รูปกริยาแสดงกาล แสดงพจน์ ซึ่งเป็นปัญหาในการสื่อสาร ซึ่งครูควรจะเอาใจใส่แก้ไขการใช้ภาษาของนักเรียน

คุณฎิพร ชำนิโรศานต์(๕) ได้กล่าวถึงการสอนการใช้ภาษาไทยไว้ดังนี้

ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีชีวิต ยังมีผู้ใช้ จึงมีการเปลี่ยนแปลงในด้านคำและสำนวนภาษาอยู่เสมอ อันจะเป็นผลให้ลักษณะภาษาเปลี่ยนแปลงไปได้ในกาลข้างหน้า แต่การเปลี่ยนแปลงนั้น อาจจะทำให้ภาษาเจริญงอกงาม หรือ ทำให้ภาษาออกเป็นมะเร็ง อย่างที่เรียกว่าภาษาเสื่อม ภาษาวิบัติได้เมื่อภาษามีการเปลี่ยนแปลง ผู้ใช้ภาษาหรือเจ้าของภาษาควรจะยินยอมเฉพาะที่ทำให้ภาษางอกงาม แต่ควรจะยับยั้งการเปลี่ยนแปลงที่ทำให้ภาษาทรุดโทรมและครุภาษาไทยควรชี้แจงให้นักเรียนเห็นความแตกต่างในการใช้ภาษา อธิบายให้เข้าใจว่า ภาษามีหลายแบบหลายระดับ เช่น ภาษามาตรฐาน ภาษาคำว่ามาตรฐาน สะแลง ภาษาหนังสือพิมพ์ ภาษาโฆษณา ภาษาพูด ภาษาเขียน ภาษาราชการ เป็นต้น และในการใช้ภาษานี้ ผู้ใช้ภาษาต้องรู้จักใช้ให้เหมาะ เช่น ไม่นำเอาภาษาพูด ภาษาโฆษณาที่ติดปาก ภาษาหนังสือพิมพ์ มาใช้ผิดที่ เช่น ใช้ในการเขียนรายงาน เขียนเรียงความ การเขียนอย่างเป็นทางการ การพูดอย่างเป็นทางการ การเขียนบทความทางวิชาการ เป็นต้น ครูควรจะชี้ให้เห็นความเปลี่ยนแปลงของภาษา หักให้นักเรียนสังเกตความแตกต่างของสำนวนภาษาในสมัยต่าง ๆ ครูผู้จะต้องพยายามรักษามาตรฐานให้คงไว้ จะปล่อยให้เปลี่ยนแปลงไปก็ต่อเมื่อการเปลี่ยนแปลงนั้นทำให้ภาษาดีขึ้น และจะต้องมีมาตรฐานหรือบรรทัดฐาน กำหนดไว้เป็นหลักสำหรับให้นักเรียนยึดถือและพิจารณาได้ว่าอย่างไรเหมาะหรือไม่เหมาะเพียงใด

การใช้ภาษานั้นควรยึดหลักความสุภาพ ความเหมาะสม เช่น เหมาะกาลเทศะ เหมาะแก่นุกลล ยึดหลักความแจ่มแจ้งชัดเจน ความถูกต้องตามระบบ หรือระเบียบของภาษาและความถูกต้องเหมาะสมตามความนิยม การปลูกฝังความรับผิดชอบต่อภาษาไทยนั้นไม่จำเพาะแต่ครุภาษาไทยเท่านั้นที่จะเป็นผู้ปลูกฝังแก่นักเรียน แต่เจ้าของภาษาทุกคนมีส่วนรับผิดชอบด้วยเหตุที่สื่อมวลชนต่าง ๆ มีอิทธิพลต่อประชาชน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อนักเรียน สื่อมวลชนจึงควรที่จะเห็นความสำคัญของตนและถือเป็นหน้าที่ที่จะรับผิดชอบต่อความเจริญหรือความเสื่อมของภาษาไทย

แต่อย่างไรก็ตาม ครุภาษาไทยในฐานะที่เป็นครุอนุรักษ์ ถ่ายทอด แก้ไข และปรับปรุงภาษาไทยให้ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษาไทย ต้องมีภาระหนักพอสมควรในอันที่จะสอนให้นักเรียนเป็นผู้รู้จักแสวงหาความรู้ ความบันเทิง ทั้งจากการฟัง การอ่าน แต่ขณะเดียวกันก็ต้องพยายามสร้างประสบการณ์ในการเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนเป็นผู้ฟัง ผู้อ่านที่มีวิจารณญารู้จักคิดวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล รู้จักเลือกฟังอ่านสิ่งที่มีคุณค่าและประโยชน์ ตลอดจนพิจารณาข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่มากับสื่อมวลชน ซึ่งเป็นหน้าที่ที่สำคัญของครุภาษาไทย

ดังนั้น การศึกษาถึงอิทธิพลของสื่อมวลชน อันได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ และหนังสือพิมพ์ โดยเฉพาะในเรื่องเกี่ยวกับการใช้ภาษา จึงเป็นประโยชน์เพื่อจะได้หาวิธีส่งเสริมและใช้ประโยชน์จากอิทธิพลในทางที่ดี ส่วนอิทธิพลในทางที่ไม่ดีก็จะได้พยายามหาวิธีแก้ไขเพื่อส่งเสริมพัฒนาการของนักเรียนในการใช้ภาษาอย่างถูกต้อง สามารถใช้ภาษาเป็นสื่อในการติดต่อสื่อสาร ใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้ต่าง ๆ และเป็นเครื่องช่วยในการประกอบอาชีพได้ในอนาคต การใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องและมีประสิทธิภาพจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับคนไทยทุกคน(๑๐)

อาจารย์พรทิพย์ ภัทธนาวิก ได้กล่าวไว้ในบทความเรื่อง "การใช้คำ" (๑๑) ว่า ส่วนสำนวนต่างประเทศก็เป็นสิ่งที่ไม่ควรนำมาใช้ในภาษาไทยเพราะภาษาแต่ละภาษาย่อมมีหลักและวิธีใช้ภาษาเป็นของตนเอง ผู้ใช้ภาษาควรจะรักษาวิธีการนั้นไว้ ดังนั้นผู้เขียนข่าวจึงควรจะระลึกลักษณะของสำนวนที่เขียนเป็นข่าวภาษาไทย จึงต้องใช้รูปประโยคและสำนวนของภาษาไทยไม่ควรใช้รูปประโยคและสำนวนต่างประเทศ เพราะจะทำให้เสียลักษณะของภาษาไทยและจะทำให้ข้อเขียนนั้น ๆ ไม่น่าฟัง เช่น

"เขาจับเครื่องบินไปอเมริกาตั้งแต่เมื่อวานนี้" เป็นสำนวนต่างประเทศ ถ้าจะใช้ให้ถูกต้องตามสำนวนไทย จะต้องใช้ว่า "เขาโดยสารเครื่องบินไปอเมริกาตั้งแต่เมื่อวานนี้"

"คุณหญิงสมศรีถูกเชิญไปรับประทานอาหารที่โรงแรมเอราวัณ" เป็นสำนวนต่างประเทศ ถ้าจะใช้ให้เป็นสำนวนไทย จะต้องใช้ว่า "คุณหญิงสมศรีได้รับเชิญไปรับประทานอาหารที่โรงแรมเอราวัณ"

"ผู้ที่มารอให้การต้อนรับ นำกระเช้าดอกไม้มามอบให้เพื่อแสดงความยินดีในกรรณกลับมานายกสมาคม" เป็นประโยคต่างประเทศ ถ้าจะใช้ให้เป็นรูปประโยคภาษาไทย จะต้องใช้ว่า "ผู้ที่มารอรับ ก็นำกระเช้าดอกไม้มามอบให้นายกสมาคม เพื่อแสดงความยินดีที่ได้กลับมา"

อาจารย์คุณฉวีพร ชำนิโรคสานต์ ได้กล่าวไว้ในบทความเรื่อง "ปัญหาการใช้ภาษาไทย"(๑๒)ว่า การใช้คำฟุ่มเฟือย

ลักษณะการใช้คำฟุ่มเฟือยอย่างแรกคือ การใช้คำมากแต่ได้ความเท่าเดิม จริงอยู่การเขียนประโยคยาวขึ้น ใช้คำมากขึ้นอาจจะช่วยให้ข้อความสละสลวย ไม่ห้วน แต่ถ้าใช้บ่อย ๆ หรือมากเกินไปก็อาจจะทำให้รุงรังน่ารำคาญได้ ลองพิจารณาประโยคต่อไปนี้

"เขาได้ทำความตกลงกับคนอื่นเรียบร้อยแล้ว" ถ้าใช้คำว่า "ตกลง" แทน "ทำความตกลง" ก็ได้ความเท่ากันหรือประโยคว่า

"เขาได้รับความพอใจในการที่ได้รับเลือกเป็นประธาน" ถ้าใช้เพียงว่า "เขาพอใจในการที่ได้รับเลือกเป็นประธาน" ก็ได้ความเท่ากัน

คำนิยมใช้มากที่สุดและใช้พร่ำเพรื่อ คือ คำว่า "ทำการ" ลองสังเกตข้อความต่าง ๆ ในสมัยนี้จะพบว่า ผู้เขียนนิยมใช้คำว่า "ทำการ" นำหน้าคำกริยาเกือบทุกคำ แทนที่จะใช้คำกริยานั้น ๆ โดยไม่ต้องมีคำ "ทำการ" นำหน้า เช่น ทำการสอนหนังสือ ทำการอภิปราย ทำการจับกุมผู้ร้าย ทำการปราบปราม ฯลฯ ของข้อความต่าง ๆ ที่มีคำว่า ทำการนั้น ผู้ใช้ภาษาจะตัดคำว่า "ทำการ" ออกไปได้ทุกแห่ง และจะได้รับความเท่าเดิมและได้ประโยชน์ที่รัดกุมกว่าด้วย

ลักษณะการใช้คำฟุ่มเฟือยอีกอย่างหนึ่งคือ การซ้ำความลักษณะเช่นนี้ต่างจากลักษณะแรกในแง่ที่ว่าใช้คำมากแต่ได้ความซ้ำความเดิม วิธีแก้ไขคือ ตัดข้อความส่วนที่ซ้ำออกไป เช่น

ถูกเผาในไฟ คำว่าถูกเผา ทำให้ทราบแล้วว่าเผาไฟ จะเผาด้วยอย่างอื่นไม่ได้ ฉะนั้นไม่จำเป็นต้องมีความ ในไฟ ต่อข้างท้าย ควรตัดออกไป

เขาเป็นคนแก่มืออายุมาก, เขามีน้องสาวอายุน้อยกว่าเขา, ตำรวจเอากระดามปิดศพของผู้ตาย, คนที่เกิดมาในโลกนี้, เหล่านี้ล้วนเป็นตัวอย่างการซ้ำความโดยไม่จำเป็น

การซ้ำคำหลาย ๆ ครั้งในที่ใกล้ ๆ กัน อาจจะช่วยเน้นให้ข้อความมีน้ำหนักขึ้น ตัวอย่างเช่น

"ญี่ปุ่นหันเข้าโทรทัศน์เพื่อโฆษณาสินค้าญี่ปุ่น"

ปัญหาการเลือกคำผิดหน้าที่ เช่น

"ท่านอุปการคุณอย่างยิ่ง" คำว่า "อุปการคุณ" เป็นคำนามนำมาใช้เป็นคำกริยา แทนคำว่า "อุปการะ"

"หนังสือนี้อุ้นหนาผาคั่งด้วยเรื่องหลายรส" ใช้คำว่า "อุ้นหนาผาคั่ง" ผิดหน้าที่ คือ ใช้เป็นคำกริยา แทนที่จะใช้เป็นคำวิเศษณ์หรือคำขยาย

นางไขสิริ ปราโมช ฌ อยุธา(๑๓) ได้กล่าวถึง ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิต คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ ๑ ชั้นปีที่ ๒ และชั้นปีที่ ๓ โดยแบ่งการศึกษาออกเป็น ๒ nind คือ

nind ๑ กล่าวถึงลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิต ซึ่งได้แก่ ข้อผิดพลาดในการใช้คำชนิดต่าง ๆ ข้อผิดพลาดในการแต่งประโยค ข้อผิดพลาดในเรื่องความหมาย และข้อผิดพลาดในเรื่องการสะกดการันต์ nind ๒ กล่าวถึงสาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิต ซึ่งได้แก่ การใช้แนวเทียบผิด การได้รับอิทธิพลจากภาษาบาลีและสันสกฤต และความสับสนเรื่องความหมายของคำ เกณฑ์การใช้ภาษาไทย และการอ่าน (บทคัดย่อ : ๒๕๑๕)

ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย(๑๔) ได้ศึกษาข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทั้งระดับต้นและระดับปลาย ปีการศึกษา ๒๕๑๘ - ๒๕๒๐ ไว้ในรายงานวิจัยเรื่อง "สมรรถภาพการใช้ภาษาไทยชั้นต่าง ๆ ของคน

ไทย โครงการปีที่ ๑ : ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนิสิตอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” โดยแยกลักษณะความผิดและความบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ ออกเป็น ๒ ประเภท คือ ประเภทแรก ความผิดและความบกพร่องในด้านการใช้ภาษาในด้านการใช้ภาษานี้ผู้วิจัยได้ศึกษาทั้งในแง่ของความผิดและในแง่ของความบกพร่อง การใช้ภาษาผิด หมายถึง ผิดไวยากรณ์ หรือผิดแบบภาษา ส่วนการใช้ภาษาบกพร่อง หมายถึง ไม่ผิดไวยากรณ์หรือแบบภาษา แต่ด้วยคำที่ใช้ยังไม่เหมาะสม ไม่สละสลวยหรือไม่กระจ่าง และในการศึกษาความคิดในการใช้ภาษานั้น ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ ภาษาสำหรับบุคคลทั่วไป และภาษาสำหรับบุคคลพิเศษ ประเภทที่สอง ความผิดและความบกพร่องด้านการเขียน แบ่งเป็น ๖ ประเภทคือ การสะกดการันต์ การใช้อักษรย่อและเครื่องหมายไปยาล การใช้เครื่องหมายอื่น ๆ การใช้ตัวเลขแทนตัวอักษร การเว้นวรรคตอนและการขึ้นย่อหน้า นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้แยกจำนวนความผิดและความบกพร่องไว้ด้วย

นางชูศรี ศรีแก้ว^(๑๕) ได้กล่าวถึงลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา คือ ข้อผิดพลาดในการใช้คำ การแต่งประโยค การสะกดการันต์ การใช้อักษรย่อ การใช้เครื่องหมายและได้เปรียบเทียบข้อผิดพลาดของนักศึกษาทั้ง ๒ แผนก คือ แผนกวิทยาศาสตร์ กับ แผนกศิลปะ เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดที่เหมือนกันและต่างกัน ผลของการวิจัยแสดงว่านักศึกษาทั้ง ๒ แผนกมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยใกล้เคียงกัน เพราะลักษณะข้อผิดพลาดส่วนใหญ่และจำนวนครั้งของข้อผิดพลาดส่วนใหญ่ใกล้เคียงกัน (บทคัดย่อ : ๒๕๒๖)

เชิงอรรถ

(๑) อุบัติศิลปสาร (พระยา) หลักภาษาไทย กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช ๒๕๒๔, หน้า ๗๐, ๗๖, ๗๘, ๘๕, ๘๗, ๘๘, ๑๐๕, ๒๐๘ - b o b.

(๒) พ. นววรรณ การใช้ภาษาไทย สมาคมสตรีอุดมศึกษาแห่งประเทศไทย พิมพ์ครั้งที่ ๒ กรุงเทพฯ : ๒๕๑๓, หน้า ๑๔๒ - ๑๔๔.

(๓) เจือ สตะเวทิน การใช้ภาษาระดับปริญญา ภาษาไทยอุดมศึกษา เล่ม ๖ กรุงเทพฯ : ๒๕๑๗, หน้า ๘๗ - ๘๘ และ หน้า ๑๔๔ - ๑๔๕.

(๔) ศักดา ปิ่นแห่งเพ็ชร ภาษากับการสื่อสาร นครปฐม : ๒๕๒๕, หน้า ๑๓๕.

(๕) นิตยา กาญจนวรากรม ภาษาไทยไฮเทค กรุงเทพฯ : ๒๕๓๕, หน้า ๑๔๒ - ๑๔๓.

(๖) สมโรจน์ สวัสดิกุล ณ อรุณยา "ภาษาไทยเก็บตก" ชุมทางภาษาไทย กรุงเทพฯ : ๒๕๑๘, หน้า ๒๘ - ๒๙.

(๓) สุรีย์ประภา ตรีเวช ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับภาษาที่ใช้ในการโฆษณา (วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบัณฑิต ภาคศึกษามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๒๒) หน้า ๒.

(๔) ม.ล.บุญเหลือ เทพสุวรรณ ภาษาไทย - วิชาที่ถูกลืม กรุงเทพฯ : ๒๕๒๐, หน้า ๕๘.

(๕) คุณฎีพร ชำนิโรคสานต์ "ปัญหาการใช้ภาษา" กรองภาษาและวรรณกรรม, พระนคร : ๒๕๑๖, หน้า ๗๘ - ๘๐.

(๑๐) สุจริต เพียรชอบและสายใจ อินทร์พรรย์ วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา กรุงเทพฯ, หน้า ๖๐.

(๑๑) พรทิพย์ ภัทรนาริก "การใช้คำ" ศิลปการใช้ภาษา พระนคร ๒๕๑๗, หน้า ๑๒ - ๑๔.

(๑๒) คุณฎีพร ชำนิโรคสานต์ เล่มเดิม หน้า ๓๓ - ๓๖.

(๑๓) ไขลิริ ปราโมช ณ อรุชยา การศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา ๒๕๑๔ และ ๒๕๑๖ (วิทยานิพนธ์).

(๑๔) ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รายงานเรื่อง สมรรถภาพในการใช้ภาษาไทยขั้นต่าง ๆ ของคนไทย ในโครงการปีที่ ๑ : ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาของนิสิตอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๒๓ (อัครตำเนา)

(๑๕) ชูศรี ศรีแก้ว การศึกษาเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา ๒๕๒๕ (วิทยานิพนธ์).

ลักษณะความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา หมายถึง การที่นักศึกษาใช้คำผิดชนิดใช้คำผิดความหมายและใช้ประโยคผิด รวมทั้งความไม่สละสลวย หรือไม่ชัดเจนในการใช้คำและใช้ประโยค หากมีการแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงจะทำให้สละสลวยหรือสื่อความหมายชัดเจนขึ้นความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเท่าที่พบจากข้อมูล แบ่งออกได้ดังนี้

๑. ความผิดพลาดในการใช้คำ
๒. ความผิดพลาดในการแต่งประโยค
๓. ความผิดพลาดในการสะกดการันต์
๔. ความผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน

๑. ความผิดพลาดในการใช้คำ

ความผิดพลาดในการใช้คำ หมายถึง การที่นักศึกษาใช้คำต่าง ๆ ได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา วิเศษณ์ คำบุพบท และคำสันธาน ผิดไปจากระเบียบของภาษา ซึ่งปรากฏในหนังสือหลักภาษาไทย(พระยาอุปกิตศิลปสาร : ๒๕๒๔) หรือ ปรากฏในหนังสือ โครงสร้างภาษาไทย;ระบบไวยากรณ์ ; ๒๕๒๒, ใช้เป็นหลักในการพิจารณา

ลักษณะความผิดพลาดในการใช้คำชนิดต่าง ๆ ของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ อาจแบ่งได้เป็น ๗ ประการ คือ

๑. การใช้คำผิดชนิด
๑๐. การใช้คำผิดความหมาย
๓. การใช้คำผิดรูป
๔. การใช้คำที่มีเสียงหรือความหมายใกล้เคียงกันผิด
๕. การใช้คำ - กลุ่มคำไม่คงระดับ (ไม่เสมอกัน)

๖. การใช้คำ - กลุ่มคำเกินโดยไม่จำเป็น

๗. การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน

๑. การใช้คำผิดชนิด

การใช้คำผิดชนิด หมายถึง การที่นักศึกษาเลือกคำชนิดต่าง ๆ มาใช้ในประโยคไม่ถูกต้อง เช่น ใช้คำกริยาในตำแหน่งของคำนาม ใช้คำบุพบทในตำแหน่งของคำกริยา เป็นต้น ความผิดพลาดในเรื่องนี้อาจแบ่งออกได้เป็น ๔ ประเภทคือ

๑.๑ การใช้คำกริยาแทนที่คำนาม

๑.๒ ใช้คำนามแทนที่คำกริยา

๑.๓ การใช้คำหรือประโยคแทนที่คำเชื่อมสัมพันธ (๑)

๑.๔ การใช้คำบุพบทแทนที่คำกริยา

๑.๑ การใช้คำกริยาแทนที่คำนาม

การใช้คำกริยาแทนที่คำนาม หมายถึง การที่นักศึกษานำคำกริยาในตำแหน่งของคำนาม ในกรณีที่คำกริยากับคำนามเกี่ยวข้องกัน คือ คำนามนั้นเกิดจากการเติม หน่วยคำ^(๑) การ หรือ ความ เข้าไปข้างหน้าคำกริยา

ตัวอย่าง เช่น

คำกริยา	คำนาม
เรียน	การเรียน
กิน	การกิน
โลก	ความโลก

การที่นักศึกษานำหน่วยคำ การ หรือ ความ เข้าไปข้างหน้าคำกริยา เพื่อให้เป็นคำนาม เพราะปรากฏในตำแหน่งต่อไปนี้

๑.๑.๑ ปรากฏข้างหลังคำกริยาแท้ ซึ่งต้องการคำนามตามหลังคำกริยา

ตัวอย่าง เช่น

และเพื่อเชื่อม สัมพันธ์ ระหว่างมหาวิทยาลัย เราจะจัดให้มีการแข่งขันกันกับ
(ความสัมพันธ์)

มหาวิทยาลัยอื่น ๆ

ข้าพเจ้าคิดว่าออกจะเป็น ถ้าวะอะไรที่เกินไปสักหน่อย

(การกล่าว)

ไม่ว่าเราจะทำอะไร จะไปไหน จะต้องติดต่อกับใครเราต้องให้การพูดเป็น

สื่อความหมายทั้งสิ้น

{ เครื่องสื่อความหมาย }
{ การสื่อความหมาย }

๑.๑.๒ ปรากฏข้างหลังคำบุพบท ซึ่งต้องการคำนามตามหลัง

ตัวอย่าง เช่น

ทหารเหล่านั้นส่วนใหญ่แล้วไม่ได้ศึกษาวิชาด้านมนุษยศาสตร์ จึงมีจิตใจที่ยัง
งมงายอยู่กับ โลก หอง และ อ่างทอง

(ความโลก) (ความหลง)

ชมรมศิลปวัฒนธรรมได้ตั้งขึ้นเมื่อปี ๒๕๓๑ **๒๕๓๑** **๒๕๓๑** **๒๕๓๑** และความเห็นชอบจาก
(การอนุมัติ)

อธิการบดี

๑.๒ การใช้คำนามแทนที่คำกริยา

การใช้คำนามแทนที่คำกริยา หมายถึง นักศึกษาใช้คำนามในตำแหน่งของคำกริยา
คำนามที่นักศึกษาใช้แบ่งได้เป็น ๒ แบบ คือ คำนามที่มีคำกริยาเหมาะสมมานำหน้า และคำนาม
ที่ควรทำให้เป็นคำกริยา

๑.๒.๑ คำนามที่ควรมีคำกริยาที่เหมาะสมมานำหน้า

คำนามประเภทนี้ ควรจะมีคำกริยาที่เหมาะสมมานำหน้า และให้คำนามนั้นทำ
หน้าที่เป็นบทกรรม หรือบทขยายกริยา

ตัวอย่าง เช่น

ในการพบปะกันแต่ละครั้ง จะมีอาจารย์ผู้มีความรู้มา **ปาฐกถา**

(แสดงปาฐกถา)

การที่ทุกคนขยันหมั่นเพียร และตรงต่อเวลามักจะ **ความเจริญรุ่งเรือง**

(เจริญรุ่งเรือง)

๑.๒.๒ คำนามที่ควรทำให้เป็นคำกริยา

คำนามประเภทนี้ หมายถึง คำนามที่มีคำกริยาเป็นส่วนประกอบนักศึกษาใช้ คำนามดังกล่าวในตำแหน่งของคำกริยา ซึ่งที่ดูนักศึกษาควรใช้คำกริยาที่เป็นส่วนประกอบนั้น และในกรณีที่คำกริยานั้นเป็นสกรรมกริยา และในประโยคนั้นยังไม่มีกรรมมารับ ก็ควรจะมี คำนามที่เหมาะสมตามหลังด้วย เพื่อให้ทำหน้าที่เป็นบทกรรมของประโยค

ตัวอย่าง เช่น

การเรียนระดับอุดมศึกษานี้ กลับจาก การเรียนในแต่ละวันเราต้องทบทวนทุกครั้ง

(เรียน)

คำว่า "การเรียน" เป็นคำนาม ควรเปลี่ยนจากคำนาม "การเรียน" เป็นคำกริยา "เรียน" เพื่อเพิ่มความหมายให้ชัดเจน

เมื่อเรที่ตั้งความหวังแล้ว สิ่งแรกที่จะต้องทำก็คือ ความมุ่งมั่น และบากบั่นจนถึงสิ่งนั้น

(มุ่งมั่น)

คำว่า "ความมุ่งมั่น" เป็นคำอาการนาม ควรเปลี่ยนเป็นคำกริยา "มุ่งมั่น" เพราะข้อความที่นำมาก่อนเน้นการกระทำ พิจารณาจาก "จะต้องทำ" และคำกริยาสุดท้าย "บากบั่น" ดังนั้นจึงต้องใช้ คำกริยา "มุ่งมั่น" เพื่อให้สอดคล้องกับคำกริยา "บากบั่น"

และคำนามที่แผลงมาจากคำกริยา นักศึกษาใช้คำดังกล่าวนี้ในตำแหน่งของคำกริยา ซึ่งควร จะใช้คำกริยานั้นเลย

ตัวอย่าง เช่น

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติของคน เป็นภาษาที่คนพูดได้ตั้งแต่ กำเนิด

(เกิด)

๑.๓ การใช้คำเชื่อมประโยคแทนที่คำเชื่อมสัมพันธ์^(๓)

การใช้คำเชื่อมประโยคแทนที่คำเชื่อมสัมพันธ์ หมายถึง การที่นักศึกษาใช้คำเชื่อม ประโยคในตำแหน่งของคำเชื่อมสัมพันธ์ดังนี้

๑.๓.๑ ใช้คำ "และ" แทน "ซึ่ง"

ตัวอย่าง เช่น

ภาษาไทยมีเวลาเรียนน้อยกว่าภาษาต่างประเทศถึงครึ่งหนึ่ง และอาจจะนับเป็นสาเหตุ
หนึ่งที่ทำให้ให้นักศึกษาขาดความสนใจภาษาไทยเท่าที่ควร (ซึ่ง)

๑.๓.๒ ใช้ "ด้วย" แทน "ซึ่ง"

ตัวอย่าง เช่น

กลอนตอนนี้แสดงถึงความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์ ด้วยจะเห็นจากการนำของขลัง
ติดตัวไป (ซึ่ง)

คำ "ด้วย" เป็นคำวิเศษณ์ เป็นคำแสดงกริยารวมหรือเพิ่ม เช่น สวยด้วยดีด้วยกินด้วย
ช่วยด้วย ถ้าใช้เป็นคำสันธานจะใช้ ด้วยว่า (เพราะว่า) แต่ในข้อความนี้ควรใช้ "ซึ่ง" ทำหน้าที่
ประพันธ์สรรพนาม(๔) เชื่อมคุณภาพประโยคของสังกรประโยค และบอกถึงความสัมพันธ์ของ
ประโยค

๑.๔ การใช้คำบุพบทแทนคำกริยา

การใช้คำบุพบทแทนคำกริยา หมายถึง การที่นักศึกษาใช้คำบุพบทในตำแหน่งของ
คำกริยา ซึ่งปรากฏดังนี้

๑.๔.๑ ใช้ "ใน" แทน "แก่"

ตัวอย่าง เช่น

นั่นเป็นหนทางที่จะช่วย ในปัญหานี้ คือ
(แก่)

๑.๔.๒ ใช้ "ของ" แทน "เป็น"

ตัวอย่าง เช่น

บางคนลักษณะของของเพื่อน เพราะไม่สำนึกว่าในขณะนั้นตนเองมีสถานภาพของ
นักศึกษา (เป็น)

คำ "ของ" เป็นคำบุพบท ใช้นำหน้าคำนามที่เป็นผู้ครอบครองแต่ข้อความข้างต้นควร
จะใช้คำ "เป็น" เป็นคำวิภคกรรกริยา มักใช้ประกอบกับคำนาม

๒. การใช้คำผิดความหมาย

การเลือกใช้คำผิดความหมาย หมายถึง การที่นักศึกษาเลือกใช้คำไม่ถูกต้อง เช่น
คำในตำแหน่งหนึ่ง ในประโยคควรเป็นคำบุพบท "ของ" แต่นักศึกษาไปใช้คำบุพบท "ใน" เป็นต้น
ความผิดพลาดในเรื่องนี้อาจแบ่งออกได้เป็น ๔ ประการ คือ

๒.๑ การใช้คำกริยาผิด

๒.๑.๑ การใช้คำเชื่อมประโยคผิด

๒.๑.๒ การใช้คำบุพบทผิด

๒.๑.๓ การใช้คำลักษณนามผิด

๒.๑ การใช้คำกริยาผิด

การใช้คำกริยาผิด หมายถึง การที่นักศึกษาเลือกใช้คำกริยาที่มีความหมายไม่เข้ากับ
ข้อความในประโยคนั้น ทำให้ผู้อ่านไม่เข้าใจความหมายของประโยคนั้น ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความ
หมายของประโยคนั้นผิด หรือเข้าใจไม่ชัดเจนดังตัวอย่างต่อไปนี้

๒.๑.๑ ใช้คำกริยาที่มีความหมายคล้ายกัน

๑ "อาศัยอยู่" แทน "อยู่"

ตัวอย่าง เช่น

เด็ก ๆ ในปัจจุบันยังมีอายุไม่มากนัก ยังต้อง อาศัยอยู่ ในความดูแลของผู้ปกครอง

(อยู่)

ในพจนานุกรมมีคำว่า "อาศัย" และ "อยู่" โดยให้ความหมายไว้ดังนี้

อาศัย ก. พักพิง พักผ่อน พึ่ง

u. din ที่อยู่ ที่อ้างอิง

อยู่ ก. พัก อาศัย ■ ยังมีชีวิต คง ไม่ไปจากที่ เช่น อยู่บ้าน

บางครั้งเราอาจจะใช้ "อาศัยอยู่" แทนกันได้ เช่น

เขา อาศัยอยู่ กับพ่อแม่ของเขา
อยู่

๒.๑.๒ ใช้คำกริยาอื่น ๆ ผิด
ใช้คำ "มี" แทน "ให้"

ตัวอย่าง เช่น

นักศึกษาต้อง มี ความร่วมมือกับอาจารย์ คือ ไม่คุยกันในขณะที่อาจารย์กำลังสอน
(ให้)

ใช้คำ "หวาดไหว" แทน "หวาดหวั่น"

ตัวอย่าง เช่น

นักศึกษาต้องไม่ หวาดไหว กับอุปสรรคเหล่านั้น
(หวาดหวั่น)

ใช้ "เป็น" แทน "ย่อนำมา"

ตัวอย่าง เช่น

แต่ก็ เป็น ความคิดที่ได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมตะวันตก
(ย่อนำมา)

๒.๒ การใช้คำเชื่อมประโยคผิด

การใช้คำเชื่อมประโยคผิด หมายถึง การที่นักศึกษาเลือกใช้คำเชื่อมประโยคผิด
คำที่เลือกใช้ผิด ได้แก่ แต่ ตั้งแต่ และ หรือ ต่ำ เมื่อ นอกจาก แม้ว่า แม้กระทั่ง

ใช้ "แต่" แทน "และ"

ตัวอย่าง เช่น

ข้าพเจ้าได้พบสิ่งต่าง ๆ มากมาย แต่ มีความรู้สึกที่ดี ไม่ดีแตกต่างกันออกไป
(และ)

ใช้คำ "จึง" แทน "จนกระทั่ง"

ตัวอย่าง เช่น

สังคมในมหาวิทยาลัยกว้างขวาง จึง ทำให้ข้าพเจ้ากลัวปัญหาที่จะเกิดขึ้น
(จนกระทั่ง)

ใช้ "หรือ" แทน "และ"

ข้าพเจ้ายังไม่ชอบอ่านหนังสือ หรือ ทบทวนความรู้ที่เรียนมา
(และ)

๒.๓ การใช้คำบุพบทผิด

การใช้คำบุพบทผิด หมายถึง การที่นักศึกษาเลือกใช้คำบุพบทผิด ได้แก่ คำ
ของ ต่อ ใน แก่ ให้แก่ แห่ง ด้วย ถึง จาก กับ สำหรับ

ใช้ "ของ" แทน "ใน"

ตัวอย่าง เช่น

ความคิดทั้งหลายมันแฝงอยู่แล้ว ของ ทุกตัวอักษรที่เขียนไว้
(ใน)

ใช้ "ของ" แทน "สำหรับ"

ตัวอย่าง เช่น

ทางจังหวัดของเราได้เตรียมการเลี้ยงรับรอง ของ ชาวต่างประเทศ
(สำหรับ)

ใช้ "ของ" แทน "จาก"

ตัวอย่าง เช่น

เพราะสินค้าไม่ได้มาตรฐาน เขาจึงงดสั่งสินค้า ของเรา
(จาก)

๒.๔ การใช้คำลักษณ-นามผิด

การใช้คำลักษณนามผิด หมายถึง การที่นักศึกษาเลือกใช้คำลักษณนามผิด เช่น
แห่ง ประการ
ตัวอย่าง เช่น

การเล่าเรียนนั้นต้องพบกับอุปสรรค นานา ชนิด
(ประการ)

ในเวลา ๒ - ๓ อาทิตย์ ที่ผ่านมา
(สัปดาห์)

ทุก ๆ คน เข้ามาศึกษา ณ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ที่ นี้
(แห่ง)

มันคงเป็นความหวัง ชื่น สูดท้ายของผู้เป็นแม่
(ประการ)

๓. การใช้คำผิดรูป

การใช้คำผิดรูป หมายถึง การใช้คำนามผิดรูป คำนามที่นักศึกษาใช้ผิดนี้เป็นคำนามที่เกิดจากคำกริยา คือ เกิดจากการเติมหน่วยคำ " การ " หรือ " ความ " เข้าไปข้างหน้าคำกริยา ใช้ " การ " แทน " ความ " และใช้ " ความ " แทน " การ " นอกจากนี้ยังมีข้อผิดพลาดอีกแบบหนึ่ง คือ เติม ความ เข้าไปข้างหน้าคำที่เป็นคำนามอยู่แล้ว

ใช้ "การ" แทน "ความ"

ตัวอย่าง เช่น

การ เคลื่อนไหว ความก้าวหน้า สิ่งใหม่ ๆ แปลก ๆ เกิดขึ้นมากมาย
(ความเคลื่อนไหว)

การให้แสดง การ คิดเห็นเป็นสิ่งที่ดีสำหรับการศึกษาระดับปริญญาตรี
(ความคิดเห็น)

รัฐบาลจะอย่างไรให้ข้าราชการบางคนคลาย ความ ทิฐิมานะ
(ทิฐิมานะ)

๔. การใช้คำที่มีเสียงหรือความหมายใกล้เคียงกันผิด

การใช้คำที่มีเสียงหรือความหมายใกล้เคียงกันผิด แบ่งออกเป็น ๒ ลักษณะ คือ

๑. การใช้คำที่มีเสียงใกล้เคียงกันผิด
๒. การใช้คำที่มีความหมายเหมือนหรือใกล้เคียงกันผิด

๔.๑ การใช้คำที่มีเสียงใกล้เคียงกันผิด

การใช้คำที่มีเสียงใกล้เคียงกันผิด หมายถึง การที่นักศึกษาเลือกคำที่เสียงใกล้เคียงกับอีกคำหนึ่งเสียงที่ใกล้เคียงกันอาจเป็นทั้งเสียงพยัญชนะต้น เสียงพยัญชนะท้าย สระ และเสียงวรรณยุกต์ บางกรณีเสียงที่ใกล้เคียงกันอาจจะสลับพยางค์กัน เช่น เสียงพยัญชนะต้น ในพยางค์แรกของคำที่หนึ่งเหมือนกับเสียงพยัญชนะต้นในพยางค์ที่สองของคำที่สอง และเสียงพยัญชนะต้นในพยางค์ที่สองของคำที่หนึ่ง เหมือนกับเสียงพยัญชนะต้นในพยางค์แรกของคำที่สอง เป็นต้น

ตัวอย่าง เช่น

ใกล้เกลี่ย	เกลี่ยกล่อม
รุ่นพี่บางคนพยายาม ใกล้เกลี่ย	ให้รุ่นน้องทำตาม
	(เกลี่ยกล่อม)
ระบบ	ระบอบ
ประชาชนเข้าใจถึง ระบบ ประชาธิปไตยดีขึ้น	
	(ระบอบ)
กิตติศักดิ์	กิตติศัพท์
อาจารย์บางท่านเพียง เตะไฉน กิตติศักดิ์ ก็กลัวแล้ว	
	(กิตติศัพท์)

๔.๒ การใช้คำที่มีความหมายเหมือนกันหรือใกล้เคียงกันผิด

การใช้คำที่มีความหมายเหมือนกันหรือใกล้เคียงกันผิด หมายถึง การที่นักศึกษาเลือกใช้คำที่มีส่วนของความหมายใกล้เคียงกัน แต่ทว่าความหมายเฉพาะของแต่ละคำแตกต่างกัน

ความผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันผิด คือ ตัวอย่าง เช่น

ขยับ - เขยิบ

พ่อก้อย ๆ ขยับ ฐานะให้ดีกว่าเดิมมาก
(เขยิบ)

ผ่อนปรน - ผ่อนผัน

นักศึกษาชายที่ได้เข้าศึกษาวิชาการทหารจะได้รับการ ผ่อนปรน จากการเป็นทหาร
(ผ่อนผัน)

สินน้ำใจ - สินบน

ข้าราชการบางคนได้รับ สินน้ำใจ เป็นสิ่งตอบแทน
(สินบน)

๕. การใช้คำและกลุ่มคำไม่เสมอกัน (ไม่คงระดับ, ไม่คงที่)

การใช้คำและกลุ่มคำไม่เสมอกัน หมายถึง การที่นักศึกษานำคำ และกลุ่มคำต่างระดับ น้ำหนักของคำและกลุ่มคำต่างกัน หรือคำและกลุ่มคำที่ไม่สอดคล้องกันมาใช้ในประโยคหรือข้อความที่เกี่ยวข้องกัน จึงเป็นเหตุให้เนื้อความไม่ชัดเจน และคำในประโยคไม่สัมพันธ์กัน

ความคิดพลาตของนักศึกษาเรื่องการใช้คำและกลุ่มคำไม่เหมือนกัน มีดังนี้

ตัวอย่าง เช่น

do raat แม่ ต้องออกทำงานเพื่อเลี้ยงครอบครัว ดังนั้นความใกล้ชิด การ
อบรม บุตร ตั้งแต่ก่อน จงหาเวลาขากยง

คำว่า "พ่อ" กับ "แม่" ภาษาระดับกึ่งแบบแผนและระดับภาษาปาก

คำว่า "บุตร" ใช้ในภาษาที่เป็นแบบแผน

ดังนั้นจึงควรเปลี่ยน คำ "พ่อ" กับ "แม่" เป็น "บิดา" และ "มารดา"

เรา ยังต้องใช้เงินสำหรับเป็นค่าเล่าเรียนจาก บิดา มารดา

คำว่า "เรา" ภาษาปากหรือภาษากึ่งแบบแผน

คำว่า "บิดา" "มารดา" เป็นคำที่ใช้ในระดับภาษาที่เป็นแบบแผน

ดังนั้นจึงควรเปลี่ยนคำว่า "บิดา" "มารดา" เป็น "พ่อ" และ "แม่" เพื่อให้ระดับภาษาเท่า
กันหรือเปลี่ยน "เรา" เป็น "ข้าพเจ้า"

๖. การใช้คำหรือกลุ่มคำฟุ่มเฟือย

การใช้คำหรือกลุ่มคำฟุ่มเฟือย หมายถึง การที่นักศึกษานำคำหรือกลุ่มคำเกินความต้องการ
เพราะคำและกลุ่มคำที่นำมาใช้ไม่ได้ช่วยให้เนื้อความชัดเจนขึ้นแต่อย่างใด หากไม่ใช้คำและกลุ่มคำ
ดังกล่าว ประโยคก็ยังมีเนื้อความที่ชัดเจนเหมือนเดิม ความคิดพลาตของนักศึกษาเรื่องการใช้คำ
หรือกลุ่มคำฟุ่มเฟือยแบ่งออกเป็น ๓ ลักษณะ คือ

- ๖.๑ การใช้คำและกลุ่มคำเกินโดยไม่จำเป็น
- ๖.๒ การใช้คำและกลุ่มคำที่มีความหมายซ้ำกัน
- ๖.๓ การใช้คำและกลุ่มคำซ้ำกัน

- ๖.๑ การใช้คำและกลุ่มคำเกินโดยไม่จำเป็น

การใช้คำและกลุ่มคำเกินโดยไม่จำเป็น หมายถึง การที่นักศึกษาใช้คำและกลุ่มคำเหล่านี้แล้วไม่ได้ช่วยให้ความหมายของประโยคชัดเจน และเมื่อตัดออกก็ไม่ได้ทำให้เสียเนื้อความแต่อย่างใด แต่จะทำให้การใช้ภาษากระชับรัดกุมยิ่งขึ้น ความผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการใช้คำและกลุ่มคำเกินโดยไม่จำเป็น

ตัวอย่าง เช่น

ผู้ป่วยที่ไป ทำการ รักษา นั้น บางคนก็มีฐานะ บางคนก็มีฐานะชัดเจน
X

ทำ + การ + niui ใช้อาการนามตามหลัง คำกริยา ทำ
ตำรวจได้ ทำการ สืบสวนคดีนางแดงถูกฆ่าตายที่ซอยเรวดี
X

ประเทศเราได้พยายามพัฒนาให้เป็นประเทศที่ มีความ เป็นประชาธิปไตย
X

มี + การ + niui } ใช้อาการนามตามหลังคำกริยา มี
4 + ความ + กริยา }

ตัวอย่าง เช่น

และจะ เป็นการ ทำให้สังคมไม่สงบสุข เพราะการกระทำของเขา
X

แม้ว่าจะ เป็นการ ยากลำบากเพียงใด หรือจะต้องใช้เวลานานเท่าใด
X

ตำรวจทุกคนน่าจะช่วยกันแก้ไขภาพพจน์นั้นเสียใหม่
เป็น + การ + กริยา อาการนามตามหลังกริยา "เป็น"

ตัวอย่าง เช่น

มีบางคนที่เกิดการ สร้างสรรค์ เพราะไม่สมหวังก็มี
X

เขา เกิดความ อับอาย do เพื่อนฝูง
X X

เกิด + การ + กริยา } ใช้อาการนามตามหลังคำกริยา "เกิด"
เกิด + ความ + กริยา }

ตัวอย่าง เช่น

นักศึกษาเป็นผู้มีหน้าที่ ในการ พัฒนาการสร้างสรรค์สังคม

X

ใน + การ + กริยา

ใช้อาการนามตามหลังคำบุพบท แทนที่
จะใช้คำกริยาเพียงคำเดียว

ตัวอย่าง เช่น

ความคิด ความหวังของแต่ละคนจะไม่เหมือนกัน และ ใน แต่ละคนมีความ
หวังหลาย ๆ อย่างด้วยกัน X

หน้าที่หลักก็คือ จับใจผู้ร้ายและผู้กระทำผิด ทาง กฎหมาย

X

ใช้คำบุพบทเกิน คือ คำว่า "ใน" "ทาง"

ตัวอย่าง เช่น

แต่ละสังคม มัน ย่อมไม่เหมือนกัน

X

ใช้คำสรรพนามเกินความจำเป็น do คำว่า "มัน"

ตัวอย่าง เช่น

ข้าพเจ้าต้องการศึกษาใน รั้ว มหาวิทยาลัยแห่งนี้

X

สังคม คน ไทย กำลังเจริญขึ้นเรื่อย ๆ

X

ใช้คำนามเกินความจำเป็น คือ "รั้ว" และ "คน"

๖.๒ การใช้คำและกลุ่มคำที่มีความหมายซ้ำกัน

การใช้คำและกลุ่มคำที่มีความหมายซ้ำกัน หมายถึง การที่นักศึกษาใช้คำหรือกลุ่มคำที่มี
รูปต่างกันแต่ความหมายเหมือนกัน การวางรูปคำหรือกลุ่มคำที่มีความหมายซ้ำกันนี้อาจจะวางไว้
ติดกันบ้างหรือมีคำหรือข้อความอื่น ๆ มากันบ้าง

ตัวอย่าง เช่น

.. ในการสร้างสรรค์สังคม เราสามารถทำได้หลายทาง อาทิ เช่น

การพัฒนาชนบท X

ถ้าหากคนคิดเช่นนั้น แสดงว่าคนคนนั้นแพ้ใจตนเอง

เอาชนะตนเองไม่ได้

X

ข้าพเจ้าชอบอยู่ตามลำพัง คนเดียว อย่างนี้มานานแล้ว

X

ผมเป็นเด็กต่างจังหวัดเดินทางมาศึกษาในสถาบันแห่งนี้เพียงคนเดียว

โดยไม่มีเพื่อนมาด้วย

X

๖.๓ การใช้คำหรือกลุ่มคำซ้ำกัน

การใช้คำหรือกลุ่มคำซ้ำกัน หมายถึง การที่นักศึกษาใช้คำหรือกลุ่มคำที่มีรูปและความหมายซ้ำกันในประโยคเดียวกัน เป็นเหตุให้ประโยคไม่กะทัดรัด จึงควรตัดคำหรือกลุ่มคำที่ซ้ำกันออก

ตัวอย่าง เช่น

สาเหตุที่ทำให้วัฒนธรรมเสื่อมไปจากสังคมไทยมี สาเหตุ หลายประการ

X

ในการดำเนินชีวิตของคนเรานั้น จะต้องมีจุดมุ่งหมาย ในการดำเนินชีวิต

X

ข้าพเจ้านึกแปลกใจในเกรดที่ ข้าพเจ้า ได้รับในการเรียนเทอมแรกนี้ว่า

X

ทำไมถึงได้ต่ำกว่านี้ ข้าพเจ้า คาดไว้อย่างมาก แต่ข้าพเจ้ารู้ว่าเกรดเป็น

X

สิ่งที่สรุปผลในการเรียนของเทอมแรกของ ข้าพเจ้า แล้วอย่างดี

X

๗. การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน

ความคิดพลาดในเรื่องการใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน หมายถึง ความคิดพลาดที่นักศึกษา
ใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน

ภาษาพูด คือ ภาษาที่ใช้ติดต่อสื่อสารกันโดยวิธีพูดหรือเขียนก็ได้ ลักษณะภาษาที่ใช้จะ
เป็นภาษาปากและภาษากึ่งแบบแผน และมักจะใช้ในโอกาสที่ไม่เป็นทางการ

ภาษาเขียน คือ ภาษาที่ใช้ติดต่อสื่อสารกันโดยวิธีพูดหรือเขียนก็ได้ลักษณะภาษาที่ใช้จะ
เป็นภาษาแบบแผนหรือมาตรฐาน และใช้ในโอกาสที่เป็นทางการ

โดยทั่วไปผู้ใช้ภาษาจะไม่มีปัญหาเรื่องการใช้ภาษาพูด เพราะเข้าใจและใช้กันอยู่ตลอดเวลา
ส่วนการใช้ภาษาเขียนยังคงมีปัญหาอยู่ เพราะนักศึกษามักจะใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียน ในงาน
เขียนทางวิชาการ การเขียนเรียงความ (๕)

ดังนั้นความคิดพลาดในการใช้ภาษาพูดในภาษาเขียนที่พบในข้อมูลแบ่งเป็น ๓ ลักษณะ
ดังนี้

๑. ใช้คำที่ใช้ในภาษาพูดโดยเฉพาะ
๒. ใช้คำที่เขียนตามเสียงพูด
๓. การตัดส่วนของคำ

๗.๑ คำที่ใช้ในภาษาพูดโดยเฉพาะ

คำที่ใช้ในภาษาพูดโดยเฉพาะ หมายถึง คำที่ใช้ในการพูดหรือการเขียนที่ไม่เป็นทางการ
เท่านั้น เมื่อนำมาใช้ในภาษาเขียน จึงต้องเปลี่ยนคำอื่นแทน

ตัวอย่าง เช่น

ยังมีเวลาอีกตั้ง เยอะแยะ
(มากมาย)

มีนายทุนคน ไหน บ้างที่ซื้อ แค่ เพียงความสบาย
(ได้) (เพียง)

ตอน เปิดเทอมนักศึกษาส่วนใหญ่จะตื่นเดินสนุก
(ระหว่าง.ขณะ)

ข้าพเจ้าเดินทางมาศึกษาโดย รอดสองแถว

(รถประจำทางเล็ก)

เครื่องแบบที่นักศึกษา ใส่ กันทุกวันนี้ เพื่อความเป็นระเบียบ

(สวม)

๗.๒ ใช้คำที่เขียนตามเสียงพูด

อักษรวิธียุคใหม่มีระบบการเขียนที่ใช้ตัวอักษรแทนเสียง ทำให้เขียนได้ใกล้เคียงกับเสียงพูด ภาษามีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาและการออกเสียงพูดเปลี่ยนแปลงไปได้เร็วกว่าการเขียน จึงมีคำหลายคำที่ออกเสียงพูดต่างไปจากเสียงที่ของคำที่เคยเขียนมาแต่เดิม เช่น คำว่า "ฉัน" ออกเสียงพูดจริง ๆ ว่า "ชั๊น" "chan" แต่ถ้าอ่านจากตัวเขียนจะเป็นเสียงว่า "chan" "ฉัน" เป็นต้น การเขียนตามเสียงพูด คือ การเขียนเป็นตัวอักษรตรงตามเสียงที่พูดนั้น ความผิดพลาดในเรื่องนี้ เท่าที่พบในข้อมูลมีดังนี้

ตัวอย่าง เช่น

เราต้องนั่งอยู่คนเดียว อย่างงี้ ต่อไป

(อย่างนี้)

พี่เค้า บอกว่า เดี่ยว อาจารย์ เค้า ก็แจกเอง

{ เขา }
{ รุ่นที่ } (สักครู) (อาจารย์ท่าน)

ข้าพเจ้าไม่ โอด เรียนบ่อยนัก

(กระโศด)

กระโศดในความหมายนี้ หมายถึง การหนีงาน หรือ หนีโรงเรียน

ผลสอบไล่ที่ผ่านมา พวกเรา ตก กัน เยอะ

(สอบ) (มาก)

เวลาคนอื่นทำ ตน ก็คอย กวน คอย แหย่ อยู่เสมอ

{ ตนเอง } { รบกวน } (เข้าแหย่)
{ ตัวเอง } { ก่อกวน }

คนเราจะทำอะไร ซัก อย่างให้สำเร็จได้ต้องวางแผนไว้ล่วงหน้า

(สัก)

เรา รับประทานอาหารของ มหาลัย เป็นประจำ
(รับประทาน) (มหาวิทยาลัย)

๑.๓ การตัดส่วนของคำ

การตัดส่วนของคำ หมายถึง การที่นักศึกษาเขียนคำนั้น ๆ เพียงบางส่วน อาจตัดส่วนหน้า ส่วนหลัง หรือส่วนกลาง ดังนั้นการตัดส่วนของคำจึงนับเป็นข้อผิดพลาดในการเขียนที่เป็นทางการ ด้วย

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาในการเขียนตัดส่วนของคำ มีดังนี้

ตัวอย่าง เช่น

การศึกษาใน คณะมนุษย เป็นความคิดครั้งแรกของฉัน
(คณะมนุษยศาสตร์)

นักศึกษาใน สโม ทุกคนทำงานกันอย่างจริงจัง
(สโมสร)

คุณแม่ดีใจมากที่ฉันสอบเข้า มหาลัย แห่งนี้ได้
(มหาวิทยาลัย)

๒. ความผิดพลาดในการแต่งประโยค

พระยาอุปทิศศิลปสาร ได้อธิบายไว้ว่า

ประโยค คือ ด้อยคำที่มีเนื้อความบริบูรณ์ ประโยคหนึ่ง ๆ แบ่งออกเป็น ๒ ภาค ดังนี้

(ก) ภาคประธาน หมายถึง ส่วนเบื้องต้นที่กล่าวขึ้นก่อน

(ข) ภาคแสดง หมายถึง ส่วนที่แสดงของกริยาอาการของประธานข้างบนนี้

ในภาคทั้งสองภาคของประโยคข้างบนนี้ ในภาคหนึ่ง ๆ ยังจำแนกเป็นส่วนย่อย ๆ เรียกว่าบทออกไปดังนี้

(๑) ภาคประธาน จำแนกออกเป็น ๒ ส่วน คือ

ก. บทประธาน คือ ส่วนสำคัญของภาคประธาน

ข. บทขยายประธาน คือ ส่วนขยายประธานให้พิศดารออกไป

(๒) ภาคแสดง จำแนกออกเป็น ๔ ส่วน คือ

ก. บทกริยา คือ ส่วนสำคัญของภาคแสดง

ข. บทขยายกริยา คือ ส่วนขยายกริยาให้พิศดารออกไป

ค. บทกรรม คือ ส่วนที่ถูกกริยาทำ

ง. บทขยายกรรม คือ ส่วนที่ขยายกรรมให้พิศดารออกไป(๖)

ในการแต่งประโยคเพื่อสื่อความหมายนั้น บางครั้งผู้ใช้ภาษาต้องแต่งประโยคที่มีใจความยาว ๆ ดังนั้นส่วนต่าง ๆ ในประโยคก็ต้องเพิ่มขึ้น จึงเป็นเหตุให้การแต่งประโยคไม่ถูกต้องสมบูรณ์ ความผิดพลาดของนักศึกษาในการแต่งประโยคผิด ที่พบบ่อยจากข้อมูลแบ่งออกได้ดังนี้ คือ

๑. การเรียงคำหรือกลุ่มคำผิดลำดับ

๒. การขาดคำที่จำเป็นในประโยค

๓. การขาดกลุ่มคำหรือข้อความที่จำเป็นในประโยค

๑. การเรียงคำหรือกลุ่มคำผิดลำดับ

การเรียงคำหรือกลุ่มคำผิดลำดับ หมายถึง การที่นักศึกษาเรียงคำหรือกลุ่มคำ แล้วทำให้ความหมายไม่ตรงตามต้องการ หรือความหมายไม่ชัดเจน หรือความหมายกำกวม เป็นต้น เพราะในภาษาไทยไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปคำเพื่อบอกหน้าที่ของคำ ดังนั้นเมื่อตำแหน่งของคำเปลี่ยน หน้าที่และความหมายก็จะเปลี่ยนไปด้วย เช่น "ฉันรักเขา" และ "เขารักฉัน" คำสรรพนาม "ฉัน" "เขา" ในแต่ละประโยคทำหน้าที่ต่างกันและความหมายของทั้งสองประโยคก็ต่างกันด้วย

ความผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการเรียงคำ หรือกลุ่มคำผิดที่พบบ่อยจากข้อมูลแบ่งออกได้ดังนี้ คือ

๑.๑ เรียงคำผิดลำดับ

๑.๒ เรียงกลุ่มคำผิดลำดับ

๑.๑ เรียงคำผิดลำดับ

การเรียงคำผิดลำดับ คือ การที่นักศึกษาเรียงคำในลำดับที่ทำให้ความหมายไม่ตรงตามต้องการ หรือความหมายไม่ชัดเจน ความผิดพลาดของนักศึกษาในการเรียงคำผิดลำดับคือ

๑.๑.๑ เรียงชนิดของคำผิด

๑.๑.๒ เรียงบทต่าง ๆ ผิด

๑.๑.๑ เรียงชนิดของคำผิด

ความผิดพลาดในการที่นักศึกษาเรียงชนิดของคำผิดมีดังนี้

๑. เรียงคำกริยาและคำหลังกริยาผิด

๒. เรียงคำช่วยหน้ากริยาผิด

๓. เรียงคำวิเศษณ์ผิด

๑. เรียงคำกริยาและคำหลังกริยาผิด

ตัวอย่าง เช่น

ไม่ควรคิดว่า ไว้รอ พรุ่งนี้
(รอไว้)

คำว่า "รอ" เป็นคำกริยาควรจะเรียงอยู่หน้าคำ "ไว้" ซึ่งเป็นคำหลังกริยา

๒. เรียงคำช่วยหน้ากริยาผิด

ตัวอย่าง เช่น

ความจริงการสร้างสรรคสังคมนั้น ต้องทุกคนในสังคม ร่วมมือกัน
คำ "ต้อง" เป็นคำช่วยหน้ากริยา ควรอยู่หน้าคำกริยา "ร่วมมือ"

๓. เรียงคำวิเศษณ์ผิด

ตัวอย่าง เช่น

ฉัน พอ จะขอยกตัวอย่างสังเขปดังนี้

คำ พอ เป็นส่วนหนึ่งของคำวิเศษณ์ สังเขป ในภาษาไทยมีสำนวนว่า

"พอสังเขป" เช่น กล่าวพอสังเขป ทำพอสังเขป เป็นต้น

๑.๑.๒ เรื่องบทต่าง ๆ ผิด

การเรียงบทต่าง ๆ ผิด หมายถึง การที่นักศึกษาเรียงส่วนย่อย(บท) ซึ่งเป็นส่วนประกอบของภาคประธานและภาคแสดงผิด บทที่เป็นส่วนประกอบของภาคประธาน ได้แก่ บทประธานและบทขยายประธานบทที่เป็นส่วนประกอบของภาคแสดง ได้แก่ บทกริยา บทขยายกริยา บทกรรมและบทขยายกรรม

ความผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการเรียงบทต่าง ๆ ผิดแบ่งออกดังนี้

๑. เรียงบทขยายประธานผิด
๒. เรียงบทขยายกริยาผิด
๓. เรียงบทขยายกรรมผิด

๑. เรียงบทขยายประธานผิด

การเรียงบทขยายประธานผิด หมายถึง การที่นักศึกษาวางบทที่จะใช้ขยายประธานผิด บทที่ขยายมักอยู่ติดกับส่วนที่ขยายเสมอ ความผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการเรียงบทขยายประธานผิดมีดังนี้

ตัวอย่าง เช่น

คนของประเทศ จำนวนน้อย ที่ได้รับบทการศึกษาถึงระดับอุดมศึกษา

"จำนวนน้อย" เป็นบทขยาย ซึ่งควรจะขยายประธาน "คน" เพื่อเป็นประธาน

ทำให้ความหมายชัดเจนขึ้น

สินค้าในโกดังถูกขโมยเป็น จำนวนมาก

"จำนวนมาก" เป็นบทขยายที่ขยายประธาน "สินค้า" ซึ่งมีเป็นจำนวนมาก แต่ในที่นี้แสดงว่า "ขโมยมีเป็นจำนวนมาก" ไม่ใช่ "สินค้า"

๒. เรียงบทขยายกริยาผิ

การเรียงบทขยายกริยาผิ หมายถึง การที่นักศึกษาวางบทที่จะใช้ขยายกริยาไว้ผิ ทำให้ความหมายของประโยคไม่ชัดเจน ความผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการเรียงบทขยายกริยาผิมีดังนี้

ตัวอย่าง เช่น

นักศึกษาหลายคนคิดว่าไว้ รอ พรุ่งนี้ก่อนจึงค่อยทำก็ได้

- นักศึกษาหลายคนคิดว่ารอไว้พรุ่งนี้ก่อนจึงค่อยทำก็ได้

ข้าพเจ้ารู้สึกไม่มีเพื่อน เคว้งคว้าง แทนจะไม่ต้องการเรียนหนังสือเลย

- ข้าพเจ้ารู้สึกเคว้งคว้างไม่มีเพื่อนแทนจะไม่ต้องการเรียนหนังสือเลย

๓. เรียงบทขยายกรรมผิ

การเรียงบทขยายกรรมผิ หมายถึง การที่นักศึกษาวางบทที่จะขยายกรรมไว้ผิ ทำให้ความหมายของประโยคไม่ชัดเจน ความผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการเรียงบทขยายกรรมผิมีดังนี้

ตัวอย่าง เช่น

ทั้งนี้จะเห็นได้จากพฤติกรรมของตำรวจ ต่าง ๆ ที่เราได้รับรู้จากสื่อมวลชน

- ทั้งนี้จะเห็นได้จากพฤติกรรมต่าง ๆ ของตำรวจที่เราได้รับรู้จากสื่อมวลชน

๒. การขาดคำที่จำเป็นในประโยค

การขาดคำที่จำเป็นในประโยค หมายถึง การที่นักศึกษาแต่งประโยคแล้วขาดคำบางคำหรือคำที่เป็นองค์ประกอบของกลุ่มคำ ซึ่งทำหน้าที่ต่าง ๆ กันในประโยค เมื่อขาดคำหรือคำที่เป็นองค์ประกอบของกลุ่มคำแล้ว ทำให้ความหมายของประโยคไม่ชัด ไม่สมบูรณ์

ความคิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการขาดคำที่จำเป็นในประโยคเท่าที่พบจากข้อมูลแบ่งออกได้ดังนี้

- ๒.๑ ขาดคำนาม
- ๒.๒ ขาดคำกริยา
- ๒.๓ ขาดคำปฏิเสธ
- ๒.๔ ขาดคำบุพบท
- ๒.๕ ขาดคำสันธาน
- ๒.๖ ขาดคำประพันธ์สรรพนาม
- ๒.๗ ขาดคำลักษณนาม

๒.๑ การขาดคำนาม

การขาดคำนาม หมายถึง การที่นักศึกษาแต่งประโยคที่ไม่ใช่ประโยคสามัญ หรือ ประโยคสามัญที่มีข้อความมาขยายยาว ๆ และไม่ได้คำนึงว่าจะขาดคำนามที่ทำหน้าที่ต่าง ๆ กันใน ประโยคหรือไม่ ความคิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการขาดคำนามแบ่งได้ ๒ ข้อดังนี้

- ๒.๑.๑ ขาดคำนามที่ทำหน้าที่ประธาน
- ๒.๑.๒ ขาดคำนามที่ทำหน้าที่กรรม
- ๒.๑.๓ ขาดคำนามที่ทำหน้าที่ประธาน

การขาดคำนามที่ทำหน้าที่ประธาน หมายถึง การที่นักศึกษาแต่งประโยคที่มีข้อความยาว ๆ เป็นเหตุให้นักศึกษาลืมนึกถึงคำที่จะทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค ตัวอย่าง เช่น

เมืองไทยเป็นเมืองพุทธศาสนา เป็นเมืองที่มีแต่ความโอบอ้อมอารี มีความ
เมตตากรุณา (ผู้คน)

ประโยคนี้ขาดคำ "ผู้คน" ทำหน้าที่เป็นประธานของกริยา "มี" การเพิ่ม "ผู้คน" เพราะ จะช่วยให้ความหมายชัดเจนว่า ผู้ที่แสดงกริยาโอบอ้อมอารีมีเมตตากรุณาได้ควรจะเป็น "ผู้คน" มิใช่ "เมือง"

ในสังคมย่อมจะมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ซึ่งส่วนใหญ่ก็จะชวนขวยหาสิ่งใหม่
แปลก ๆ มาสู่สังคม

{ คน
สมาชิก }

ประโยคนี้อาจใช้คำว่า "คน" หรือ "สมาชิก" ซึ่งทำหน้าที่เป็นประธานของกริยา
"ชวนขวยหา" เมื่อใช้คำว่า "คน" หรือ "สมาชิก" ทำให้ไม่ทราบว่า "ส่วนใหญ่" ขยายอะไรและ
นี่ค่านามที่เหมาะสมจะแสดงกริยา "ชวนขวยหา" คือ "คน" หรือ "สมาชิก"

๒.๑.๒ ขาดค่านามที่ทำหน้าที่กรรม

การขาดค่านามที่ทำหน้าที่กรรม หมายถึง การที่นักศึกษาแต่งประโยคหรือ
ประโยคที่มีข้อความยาว ๆ เป็นเหตุให้นักศึกษานึกถึงคำที่จะทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยค

ตัวอย่าง เช่น

ผู้ใหญ่จะต้องปลูกฝังส่งเสริม ให้เป็นกำลังที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาบ้านเมือง

{ เด็ก ๆ
เยาวชน
ลูกหลาน }

ประโยคนี้อาจใช้ค่านามที่ทำหน้าที่กรรมตรง เพราะกริยา "ปลูกฝังส่งเสริม" เป็น
กริยากรรม จึงต้องการกรรม ดังนั้นคำที่ขาดไปอาจใช้คำ "เด็ก ๆ" "เยาวชน" "ลูกหลาน" เพราะ
ให้ประโยคสมบูรณ์

๒.๒ ขาดคำกริยา

การขาดคำกริยา หมายถึง การที่นักศึกษาลิ้นแล้วลืมคำกริยาจึงเป็นเหตุให้ความ
หมายของประโยคไม่ชัดเจน

ตัวอย่าง เช่น

ถ้าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ปรับปรุงแก้ไขตนเองแล้ว ในอนาคตตำรวจไม่มีค่าอะไรใน
สายตาของประชาชน (คงจะ)

ประโยคนี้อาจกล่าว "คงจะ" ซึ่งเป็นคำกริยาที่ช่วยเสริมคำกริยา "ไม่มี" เพื่อบอกความหมาย "เป็นการคาดคะเน" เป็นเรื่องที่ยังไม่เกิดขึ้น และยังช่วยให้สอดคล้องกับกลุ่มคำบอกเวลา "ในอนาคต" อีกด้วย พระยาอุปกิตศิลปสาร เรียกคำชนิดเดียวกันนี้ว่า "คำกริยานุเคราะห์"

๒.๓ ขาดคำปฏิเสธ

การขาดคำปฏิเสธ หมายถึง การที่นักศึกษาแต่งประโยคแล้วไม่ได้เพิ่มคำปฏิเสธหน้าคำกริยา คำช่วยกริยา หรือหลังคำช่วยกริยา จึงเป็นเหตุให้ประโยคไม่มีความหมายตรงตามที่ต้องการ

ความผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการขาดคำปฏิเสธมีดังนี้

ตัวอย่าง เช่น

แต่ตำรวจของประเทศไทยทำงานได้ใครจะคืนัก

(ไม่)

พวกเขาไม่กล้าแสดงออกเนื่องจากความปลอดภัยของเขา

(ไม่)

ประโยคทั้ง ๒ ประโยคเมื่อขาดคำปฏิเสธ ความหมายของประโยคจะขัดแย้งกันจึงต้องแก้ไขด้วยการเพิ่มคำว่า "ไม่" ซึ่งเป็นคำปฏิเสธในตำแหน่งต่าง ๆ ที่กล่าวถึงข้างต้น ในตัวอย่างที่ ๒ คำ "ความปลอดภัย" เป็นคำนาม แม้จะเพิ่มคำปฏิเสธระหว่างคำนามก็ตามคำ "ปลอดภัย" เป็นคำกริยา จึงตรงกับเหตุผลดังกล่าว

๒.๔ ขาดคำบุพบท

การขาดคำบุพบท หมายถึง การที่นักศึกษาแต่งประโยคแล้วไม่ได้เพิ่มคำที่จะแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำหรือกลุ่มคำที่เรียงต่อกัน จึงทำให้ประโยคไม่มีความหมายตรงตามต้องการ

ความผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการขาดคำบุพบทมีดังนี้

ตัวอย่าง เช่น

สมาชิกทุกคนจะอยู่กันอย่างภราดรภาพ ทุกคนเคารพสิทธิกันและกัน

(ของ)

ประโยคนี้ขาดคำบุพบทที่นำหน้าคำสรรพนามที่แสดงความเป็นเจ้าของ ดังนั้น ควรเพิ่ม
คำว่า "ของ" เพื่อให้ประโยคชัดเจนขึ้น

๒.๕ ขาดคำสันธาน

คำสันธาน หรือ บางคนเรียกว่า คำเชื่อม โครงสร้างของภาษา : วิจินต์น ภานุพงศ์ :
๒๕๖๒ : ๑๐๐)

พระยาอุปกิตศิลปสาร(๗) ได้กล่าวถึง คำสันธานไว้ว่า

คำสันธาน หมายถึง คำพวกหนึ่ง ซึ่งใช้ต่อเชื่อมด้วยคำให้ติดต่อกันเป็นเรื่องเดียวกัน ทำ
หน้าที่เป็นบทเชื่อมหรือคำเชื่อมมี ๓ อย่างด้วยกัน คือ

๑. ใช้เชื่อมคำให้ติดต่อกัน เช่น คำ "กับ และ" อ่านกับเขียน ลูกและหลาน (ถ้าเชื่อม
คำมากกว่า ๒ คำขึ้นไป มักจะละสันธานข้างหน้าซึ่งถ้ากันออกเสีย เช่น ลูก หลานและหลาน)

๒. ใช้เชื่อมประโยคให้ติดต่อกัน คือ เชื่อมประโยคที่มีใจความเท่ากัน คือ คำ "และ"
เช่น ผัวเดินหน้าและเมียเดินข้างหลัง

๓. เชื่อมให้ความติดต่อกัน มี ๒ อย่าง คือ

ก. เชื่อมความตอนต้นกับตอนต่อไปให้ติดต่อกัน เช่น กล่าวเนื้อความตอนต้นจบแล้ว
ก็ใส่สันธานบางคำ เช่น "เพราะฉะนั้น เหตุนี้ แต่แท้จริง" คั่นลงแล้วกล่าวเนื้อความต่อไปให้ติดต่อกับ
กับความตอนต้น

ข. กัน ใช้เชื่อมความในประโยคเดียวกัน หรือ เรื่องเดียวกันให้มีความติดต่อกัน
สละสลวยขึ้น เช่น เขาก็เป็นคนเหมือนกัน คนเราก็ต้องมีความผิดพลาดบ้างเป็นธรรมดา

คำสันธานทั้งหลายไม่จำเป็นต้องอยู่ระหว่างประโยค หรือ ระหว่างความเสมอไป
จะสอดลงไปในที่แห่งใดก็ได้ และจะใช้ก็คำก็ได้แล้วแต่เหมาะ คำสันธานบางคำอาจมีคำอื่นคั่น อยู่
เช่น "ทั้ง...และ ถึง...ก็" ฯลฯ เช่น ทั้งลูกและหลาน ถึงฝนตกก็ต้องไป เป็นต้น

ความผิดพลาดของนักศึกษาในเรื่องการใช้คำสันธานขาดในประโยคมีดังนี้

ตัวอย่าง เช่น

ลักษณะการสอนของอาจารย์คล้ายกับระดับมัธยม ที่ดีกว่าหรือไม่เหมือนกันก็คือ ไม่ได้
อ่านให้ฟังที่สละสลวย (แต่)

ประโยคข้างต้นควรมีคำเชื่อม "แต่" เพื่อเชื่อมความให้ติดต่อกัน ถ้าไม่มีก็จะไม่ทราบว่า
"ที่ดีกว่าหรือไม่เหมือนกันคือ..." เป็นลักษณะการย้ำความว่า ลักษณะการสอนของอาจารย์ ดีกว่า

หรือไม่เหมือนก็คือ ไม่ได้อ่านให้ฟังที่ละบรรทัด

ปัญหานี้ยังไม่ได้รับการแก้ไขแต่อย่างใด อาจเป็นเพราะผู้ใหญ่ของกรมตำรวจมีส่วน
รู้เห็นด้วยก็ได้ (ทั้งนี้)

ประโยคข้างต้นขาดคำสันธานเชื่อมความข้างหน้าและข้างหลังให้ติดต่อกันเป็นเรื่อง
เดียวกัน และไม่สละสลวย จึงควรเพิ่มคำสันธาน "ทั้งนี้" เข้าไปจะทำให้สละสลวยยิ่งขึ้น

๒.๖ ขาดคำประพันธ์สรรพนาม

คำประพันธ์สรรพนาม หรือ คำเชื่อมสัมพันธ คือ คำ ที่ ซึ่ง อัน ซึ่งใช้แทนคำนาม
ข้างหน้า

การขาดคำประพันธ์สรรพนาม หมายถึง การที่นักศึกษาแต่งประโยคแล้วไม่ได้เพิ่มคำ
ประพันธ์สรรพนามเพื่อเชื่อมคณานุประโยคกับमुखยประโยค ในประโยคสังกรประโยค

ความผิดพลาดของนักศึกษาในเรื่องการใช้คำประพันธ์สรรพนามหายไป มีดังนี้

ตัวอย่าง เช่น

ถ้ามีเวลามากพอ ส่วนมากแล้วข้าพเจ้าจะเข้าไปทำงานหรืออ่านหนังสือในหอสมุด^๕ที่มีที่
เป็นสัดส่วนและอากาศเย็นสบาย (ซึ่ง)

ประโยคข้างต้นควรใช้คำประพันธ์สรรพนาม "ซึ่ง" เชื่อมประโยคว่า "หอสมุดเป็น
สัดส่วนและอากาศเย็นสบาย"

ดิฉันเกิดมาในครอบครัวชาวสวน^๕มีฐานะพอใช้
(ที่)

ประโยคข้างต้นควรใช้คำประพันธ์สรรพนาม "ที่" เป็นการเชื่อมความประโยค ๒
ประโยค ดังนี้

ดิฉันเกิดมาในครอบครัวชาวสวน
ครอบครัวของดิฉันมีฐานะพอใช้

๒.๗ ขาดคำลักษณนาม

การขาดคำลักษณนาม หมายถึง การที่นักศึกษาแต่งประโยคแล้วไม่ได้เพิ่มคำลักษณนาม
หลังจำนวนนับ หรือ หลังคำที่ต้องการเน้น

ความผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการขาดคำลักษณนาม มีดังนี้

ตัวอย่าง เช่น

ผ้ายก[^]นี้สวยที่สุดตั้งแต่ฉันได้รับรางวัลมา
(ผืน)

ควรใช้คำลักษณนามว่า "ผืน" เพื่อเป็นการเน้นข้อความ ซึ่งเฉพาะลงไปว่า "ผ้ายกผืนนี้"
เพราะคำว่า "ยก" เป็นคำนาม หมายถึง ชื่อผ้าไหมชนิดหนึ่งที่ทอยกเป็นดอกให้เป็นลายเด่น
ขึ้น(พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน : ๒๕๓๕ : ๖๖๑)

ฉันได้เพื่อนอีกหลาย[^] แต่ละคนก็กับฉันมาก
(คน) { เพื่อน }
 { ซึ่ง }

ประโยคข้างต้นขาดคำลักษณนามว่า "คน" และขาดคำนาม "เพื่อน" หรือประพันธ
สรพนาม "ซึ่ง" หมายถึงเพื่อน ทำให้ประโยคไม่ชัดเจน

๓. การขาดกลุ่มคำหรือข้อความที่จำเป็นในประโยค

การขาดกลุ่มคำหรือข้อความที่จำเป็นในประโยค หมายถึง การที่นักศึกษาแต่งประโยค
หรือเขียนข้อความต่อเนื่องกัน หรือใช้ประโยคที่ไม่ใช่ประโยคสามัญ ทำให้ข้อความหรือประโยค
ไม่ชัดเจน กำกวม หรือไม่สัมพันธ์สอดคล้องกัน จึงต้องเพิ่มกลุ่มคำหรือข้อความต่าง ๆ กันตาม
ความเหมาะสมกับแต่ละประโยคหรือข้อความ

ความคิดพลาดของนักศึกษารื่อง การขาดกลุ่มคำหรือข้อความที่จำเป็นในประโยคมีดังนี้
ตัวอย่าง เช่น

เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว เราสามารถนำวิชาชีพไปเป็นเครื่องมือ[^]อาชีพ
(ประกอบ)

เมื่อฉันเข้าไป[^] การพิพากษาของศาล ฉันตื่นเต้นเป็นที่สุด
(รับฟัง)

ในประเทศไทย[^]มีเสื้อผ้าสำเร็จรูป[^]ออกสู่นอกประเทศเป็นจำนวนมาก
(การผลิต) (ส่ง)

๓. ความผิดพลาดในการสะกดการันต์

การสะกดการันต์เป็นเรื่องสำคัญอย่างหนึ่งในการเขียน เพื่อสื่อให้เกิดความเข้าใจ การเขียนที่ถูกต้องเป็นระเบียบแบบแผนย่อม หมายถึง การแสดงวัฒนธรรมทางภาษา และการสะกดการันต์ที่ถูกต้องย่อมทำให้งานเขียนน่าอ่าน น่าติดตาม แล้วยังทำให้ผู้อ่านได้รสจากการอ่านยิ่งขึ้น

ความผิดพลาดในการสะกดการันต์เท่าที่พบจากข้อมูลแบ่งเป็น ๔ ประเภท คือ

๑. ความผิดพลาดเรื่องพยัญชนะ
๒. ความผิดพลาดเรื่องสระ
๓. ความผิดพลาดเรื่องวรรณยุกต์
๔. ความผิดพลาดเรื่องตัวการันต์

๑. ความผิดพลาดเรื่องพยัญชนะ

ความผิดพลาดเรื่องพยัญชนะ หมายถึง การที่นักศึกษาใช้พยัญชนะในพยางค์หรือคำต่างๆ ไม่ถูกต้อง อาจใช้พยัญชนะสลับที่ ใช้พยัญชนะเกิน และใช้พยัญชนะขาด ความผิดพลาดในการใช้พยัญชนะแบ่งเป็น ๒ ชนิด คือ

- ๑ ๑ ความผิดพลาดเรื่องพยัญชนะต้น
- ๑ ๒ ความผิดพลาดเรื่องพยัญชนะท้าย หรือ พยัญชนะสะกด

๓ ๑ ความผิดพลาดเรื่องพยัญชนะต้น

พระยาอุปกิตศิลปสาร ได้อธิบายเรื่องพยัญชนะต้นไว้ว่า^(๘) พยัญชนะต้น คือ พยัญชนะตัวแรกที่ประสมกับสระ ทำให้ออกเสียงแปรไปต่าง ๆ บางทีก็มีตัวเดียว บางทีก็มี ๒ ตัว ๓ ตัว ประสมกัน

จากคำอธิบายดังกล่าว ผู้วิจัยพบว่าความผิดพลาดเรื่องพยัญชนะต้นแบ่งเป็น ๒ ชนิด คือ

- ๑ ๑ ๑ ความผิดพลาดเรื่องพยัญชนะต้นเดี่ยว
- ๑ ๑ ๒ ความผิดพลาดเรื่องพยัญชนะต้นประสม

๑.๑.๑ ความผิดพลาดเรื่องพยัญชนะต้นเดี่ยว

พยัญชนะต้นเดี่ยว คือ พยัญชนะต้นเพียงรูปเดียวที่ปรากฏอยู่ต้นพยางค์ หรือ ต้นคำ พยัญชนะไทยมี ๔๔ รูป เป็นพยัญชนะต้นได้ทั้งหมด แต่เสียงพยัญชนะมีเพียง ๒๑ เสียง เท่านั้น จึงทำให้รูปพยัญชนะหลายรูปที่มีเสียงซ้ำกัน เช่น ฉ น /n/ ส ศ ษ /s/ หรือเสียงใกล้เคียงกัน เช่น ข ค /ch/ ช ฉ /ch/ ถ ท /th/ ทำให้นักศึกษาเขียนผิดพลาดได้ ซึ่งมีลักษณะดังนี้^(๙)

ใช้พยัญชนะ "ข" แทน "ค" เสียงที่ซ้ำกันคือ /kx/

ตัวอย่าง ขาคัน กาคัน

ใช้พยัญชนะ "ช" แทน "จ" เสียงที่ซ้ำกันคือ /ch/

ตัวอย่าง ช่อราษฎร์บังหลวง ฉ่อราษฎร์บังหลวง

ใช้พยัญชนะ "ถ" แทน "ท" เสียงที่ซ้ำกันคือ /th/

ตัวอย่าง ทค้อ ทค้อ

ใช้พยัญชนะ "น" แทน "ณ" เสียงที่ซ้ำกันคือ /n/

ตัวอย่าง ประนาม ประณาม

ปราณี ปราณี (น. ผู้มีชีวิต)

ใช้พยัญชนะ "ณ" แทน "น" เสียงที่ซ้ำกันคือ /n/

ตัวอย่าง ประณม ประนม

ปราณี ปราณี (ก. เอ็นดูด้วยสงสาร)

ใช้พยัญชนะ "ร" แทน "ล" เสียงที่ซ้ำกันคือ /r/ กับ /l/

ตัวอย่าง ระแวก ละแวก

ใช้พยัญชนะ "ล" แทน "ร" เสียงที่ซ้ำกันคือ /l/ กับ /r/

ตัวอย่าง ลุ่มลุ่ม รุ่มรุ่ม

กระตือลือลั่น กระตือรือร้น

กระตือรือลั่น กระตือรือร้น

๑.๑.๒ ความผิดพลาดเรื่องพยัญชนะต้นประสม

พยัญชนะต้นประสม คือ พยัญชนะต้นตั้งแต่ ๒ รูป ขึ้นไปเรียงกันอยู่ต้นคำ พระยาอุปกิตศิลปสาร ได้อธิบายไว้ในหนังสือหลักภาษาไทยว่า อักษรควบ และ อักษรนำ t o พยัญชนะประสม

ดร.อุคม วโรดมศิลปคดี กล่าวไว้ในหนังสือภาษาศาสตร์เบื้องต้นว่า เสียงทาบหน้า(๑๐) ในภาษาไทย จะมีเกิน ๒ เสียงไม่ได้ มีลักษณะดังต่อไปนี้

กร /kr/	เช่น กบ กรุง
กร /khr/	เช่น กรอง ครีม
ปร /pr/	เช่น ปราง แปรง
พร /phr/	เช่น พระ พรุ่ง

คร /cr/	เช่น ตรา ครู
กล /kl/	เช่น กลาง กลุ่ม
คล /chl/	เช่น คล้าย คลี่
ปล /pl/	เช่น ปลา เปลี่ยน
พล /phl/	เช่น พลา พลอย
กว /kw/	เช่น กวา กวาง
คว /khw/	เช่น ความ ขวา
ฟร /fr/	เช่น ฟรี (ไม่มีในภาษาไทย ยืมภาษาอังกฤษ)

ความผิดพลาดเรื่องพยัญชนะต้นประสม มีลักษณะดังนี้
 ไม่ใช้อักษร "ร" "ล" และ "ว" ในคำที่ควรใช้

ตัวอย่าง	ตระหนัก	ตระหนัก
	ครอบคลุม	ครอบคลุม
	ขาดแคลน	ขาดแคลน
	ผ่อนคาย	ผ่อนคลาย
	ไขว่ขว้า	ไขว่คว้า

ใช้อักษร "ร" "ล" ในคำที่ไม่ควรใช้

ตัวอย่าง	เผื่อแพร่	เผื่อแผ่
	เสรีโทรก	เสรีโตก
	รังเกียช	รังเกียจ
	ใช้อักษร "ร" แทน "ล"	

ตัวอย่าง	พริ้ว	พลีว (ก. บิด. เบี้ยว)
----------	-------	-----------------------

ใช้ "ห" หน้าอักษรเสี้ยว "ย"

ตัวอย่าง	ยัคเหยียด	ยัคเยียด
----------	-----------	----------

๑.๒ ความผิดพลาดเรื่องพยัญชนะท้ายหรือพยัญชนะสะกด

พระยาอุปกิตศิลปสาร กล่าวเรื่องพยัญชนะตัวสะกดในหนังสือหลักภาษาไทยว่า

ตัวสะกด คือ พยัญชนะที่ประกอบอยู่ข้างท้ายสระและมีเสียงประสมเข้ากับสระ ทำให้หนักขึ้นตามฐานของพยัญชนะ เช่น กาเป็น nin กาง กาค niu กาย mu กาย ma เป็นต้น ซึ่งจัดไว้เป็นพวก ๆ ตามมาตรา ดังนี้

แม่ กค มีพยัญชนะ วรรณก ก เว้นตัว 4 เป็นตัวสะกด

แม่ กง มีพยัญชนะตัว ก สะกด

แม่ กค วรรณก ก วรรณก ฅ วรรณก A และ ก ก ก เว้น ฅ ฅ น เป็นตัวสะกด

แม่ กน ตัว ฅ ฅ a 5 ฅ เป็นตัวสะกด

แม่ กบ วรรณก บ เว้นตัว ม เป็นตัวสะกด

แม่ กม ตัว ม เป็นตัวสะกด

แม่ เกย ตัว ย เป็นตัวสะกด

แม่ เกอว ตัว ว เป็นตัวสะกด

แต่มีพยัญชนะบางตัวซึ่งไม่เคยใช้เป็นตัวสะกดเลย คือ ข ค ฉ ฉ ผ ฝ (๑๑) ดังนั้นในบางมาตราที่มีรูปตัวสะกดหลายรูป จึงเป็นเหตุให้นักศึกษาเลือกรูปพยัญชนะสะกดผิดได้ ลักษณะความผิดพลาดเรื่องพยัญชนะท้าย หรือ พยัญชนะตัวสะกด ใช้พยัญชนะ "ก" แทน "ค"

ตัวอย่าง เอาลักเอาเปรียบ เอารัดเอาเปรียบ
ใช้พยัญชนะ "ซ" แทน "ส"

ตัวอย่าง เวนมิช เวนมิส
ใช้พยัญชนะ "ฎ" แทน "ฏ"

ตัวอย่าง ปรากฎ ปรากฎ
ใช้พยัญชนะ "ค" แทน "จ"

ตัวอย่าง รังเกลียด รังเกียด
เกลียดคร้าน เกียดคร้าน

ใช้พยัญชนะ "พ" แทน "บ"

ตัวอย่าง ประสพ ประสบ

	ใช้พยัญชนะ "ภ" แทน "บ"	
ตัวอย่าง	ละโมภ	ละโมบ
	ใช้พยัญชนะ "น" แทน "ณ"	
ตัวอย่าง	ค้นหา	ค้นหา
	วิจารณ์	วิจารณ์
	ใช้พยัญชนะ "ร" แทน "น"	
ตัวอย่าง	ทรมาร	ทรมาน
	ใช้พยัญชนะ "ศ" แทน "ส"	
ตัวอย่าง	โอกาส	โอกาส
	ใช้พยัญชนะ "ษ" แทน "ส"	
ตัวอย่าง	ทษ	ทส
	ใช้พยัญชนะตัวสะกดในพยางค์หรือคำที่ไม่ควรใช้ เช่น	
	ใช้พยัญชนะ "ภ"	
ตัวอย่าง	คร่ำกรีก	คร่ำกรี
	ใช้พยัญชนะตัวสะกดบางตัวไม่ควรมีรูปสระ เช่น	
ตัวอย่าง	สังเกตุ	สังเกต
	อนุญาต	อนุญาต

๒. ความผิดพลาดเรื่องสระ

ความผิดพลาดเรื่องสระ หมายถึง การที่นักศึกษาใช้สระในคำต่าง ๆ ไม่ถูกต้อง อาจจะใช้เกินเข้ามา หรือ ขาดไป และบางที่ใช้สระอื่นแทนสระที่ถูกต้อง ความผิดพลาดในเรื่องนี้ได้แบ่งออกเป็น ๓ ชนิด คือ

- ๒.๑ การเพิ่มสระ
- ๒.๒ การไม่เขียนสระ
- ๒.๓ การเขียนสระผิด

๒.๑ การเพิ่มสระ

การเพิ่มสระ หมายถึง การที่นักศึกษาเขียนรูปสระในคำต่าง ๆ เกินเข้ามา เช่น

การเพิ่ม "อะ" (วิสรรชนีย์) ในพยางค์หรือคำที่ไม่ควรประวิสรรชนีย์

ตัวอย่าง	สบาย	สบาย
	กากระบาท	กากบาท
	อะเน็จอะนาถ	อเนจอนาถ
	อำมะหิต	อำมหิต
	อะบายมุข	อบายมุข
	พะยักพะเยิด	พยักพะเยิด

การเพิ่ม "อะ" (วิสรรชนีย์) ในคำที่ไม่ควรประ ซึ่งเป็นคำสมาส เช่น

ตัวอย่าง	ภาระกิจ	ภารกิจ
	กาละเทศะ	กาลเทศะ
	อิสระภาพ	อิสรภาพ
	ทัศนะศิลป์	ทัศนศิลป์

การเพิ่มสระ "อา" (ลากข้าง) ในคำที่ไม่ควร เช่น

ตัวอย่าง	มาตรฐาน	มาตรฐาน
	ไสยศาสตร์	ไสยศาสตร์
	อันธพาล	อันธพาล

๒.๒ การไม่เขียนสระ (การขาดสระ)

การไม่เขียนสระ (การขาดสระ) หมายถึง การที่นักศึกษาเขียนสระในแต่ละคำขาดไป ซึ่งสามารถแยกความผิดได้ดังนี้

ไม่เขียนสระ "อะ" (วิสรรชนีย์) ในพยางค์หรือคำที่ควรประ เช่น

ไม่เขียนสระ "อะ" ที่พยัญชนะต้น

ตัวอย่าง	สควก	สะควก
	ฉนั้น	ฉะนั้น
	ทนุถนอม	ทะนุถนอม
	ชงัก	ชะงัก
	สกค	สะกค

	สอาดสอาด	สะอาดสะอาด
	ไม่เขียนสระ "อะ" (วิสรรชนีย์) ที่พยัญชนะท้ายคำ	
ตัวอย่าง	สาธารณ ศิลป ทัศน	สาธารณะ ศิลปะ ทัศนะ

๒.๓ การเขียนสระผิด

การเขียนสระผิด หมายถึง การที่นักศึกษาเขียนสระผิดรูป ซึ่งทำให้เสียงสระผิดไป

ด้วย คือ

ใช้สระ "อะ" แทน สระ "อิ"

ตัวอย่าง	กริยา อิริยาบถ	กิริยา อิริยาบถ
----------	-------------------	--------------------

ใช้สระ "อิ" แทน สระ "อี"

ตัวอย่าง	ศีลธรรม ใช้สระ "ไอ" แทน สระ "อี"	ศีลธรรม
----------	-------------------------------------	---------

ตัวอย่าง	หลงไหล ไฝฝืน	หลงไหล ไฝฝืน
----------	-----------------	-----------------

ใช้สระ "ไอ" แทน สระ "อี"

ตัวอย่าง	บันได ได้ห้วน หมั่นไส้	บันได ได้ห้วน หมั่นไส้
----------	------------------------------	------------------------------

ใช้ "รร" แทน ัน

ตัวอย่าง	บรรดาล สีสรร	บันดาล สีสัน
----------	-----------------	-----------------

๓. ความผิดพลาดเรื่องวรรณยุกต์

ความผิดพลาดเรื่องวรรณยุกต์ เนื่องจากในภาษาไทยมีวรรณยุกต์ ๕ รูป แต่มีเสียงกำกับวรรณยุกต์ ๕ เสียง วรรณยุกต์จึงมีความหมายสัมพันธ์กับพยัญชนะต้น พยัญชนะตัวสะกด รวมทั้งเรื่องสระด้วย เมื่อใดที่ส่วนใดส่วนหนึ่งเปลี่ยนแปลงไป โดยเฉพาะวรรณยุกต์ ความหมายก็

จะเปลี่ยนตามไปเช่นกัน ลักษณะความผิดพลาดเรื่องวรรณยุกต์มีดังนี้

๓.๑ ไม่ใช้รูปวรรณยุกต์ เอก ในพยางค์หรือคำที่ควรใช้

ตัวอย่าง	รวมมือ	ร่วมมือ
	ใครละ	ใครละ
	เต็มที	เต็มที
	ขมจีน	ข่มจีน

๓.๒ ไม่ใช้รูปวรรณยุกต์ โท ในพยางค์หรือคำที่ควรใช้

ตัวอย่าง	ป้ายสี	ป้ายสี
	เสื่อเข็ด	เสื่อเข็ด

๓.๓ ไม่ใช้รูปวรรณยุกต์ จัตวา ในพยางค์หรือคำที่ควรใช้

ตัวอย่าง	พุดไซ่เอ๋ย	พุดไซ่เอ๋ย
----------	------------	------------

๓.๔ ใช้วรรณยุกต์ เอก ในพยางค์หรือคำที่ไม่ควรใช้

ตัวอย่าง	นะคะ	นะคะ
----------	------	------

๓.๕ ใช้วรรณยุกต์ โท ในพยางค์หรือคำที่ไม่ควรใช้

ตัวอย่าง	อยากเป็นโน้นเป็นนี่	อยากเป็นโน่นเป็นนี่
----------	---------------------	---------------------

๓.๖ การวางรูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง

พระยาอุปกิตศิลปสาร กล่าวถึงเรื่องรูปวรรณยุกต์ไว้ว่า รูปวรรณยุกต์ทั้ง ๔ นี้ใช้เขียนบนพยัญชนะต้น ดังนี้ กร้อย ค้วย กัก เจ้อ จะเขียนบนรูปหรือตัวสะกดดังนี้ กร้อยค้วย ไม่ถูก ถ้ามีรูปสระอยู่ข้างบน ต้องเขียนบนรูปสระนั้นอีกต่อหนึ่ง ดังนี้ เคลื่อน ฉั้น กัก ตื่อ(๑๒)

ความคิดพลาดของนักศึกษา มักจะวางรูปวรรณยุกต์ไว้พยัญชนะตัวกลางไม่ว่าพยัญชนะหรือพยัญชนะท้าย หรือวางไว้เหมือนสระอา(ลากข้าง) ดังนี้

ตัวอย่าง	ต้อง	ต้อง
	กาวิ	ก้าว
	หน้าที่	หน้าที่

๔. ความผิดพลาดเรื่องตัวการันต์

พระยาอุปกิตศิลปสาร กล่าวไว้ในหนังสือหลักภาษาไทยว่า
ตัวการันต์ คือ พยัญชนะสุดท้ายที่ไม่ต้องการอ่านใช้ไม้ทัณฑฆาต (การันต์) บังคับข้างบน
แต่บางทีก็ทิ้งไว้ลอย ๆ ทราบได้ด้วยความเคยชิน

ความคิดในเรื่องนี้แบ่งออกเป็น ๓ ประการ

๔.๑ การเพิ่มตัวการันต์

๔.๒ การขาดตัวการันต์

๔.๓ การใช้ตัวการันต์ผิด

๔.๑ การเพิ่มตัวการันต์ หมายถึง การที่นักศึกษาเขียนตัวการันต์หรือไม้ทัณฑฆาตเกินเข้า
มาในคำต่าง ๆ ที่ถูกต้องแล้ว คำเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องใช้การันต์เลย ความผิดพลาดในเรื่องการันต์
มีดังนี้

เพิ่มตัวการันต์ที่มีไม้ทัณฑฆาตในพยัญค์หรือคำที่ไม่ควรใช้ เช่น

ตัวอย่าง	จ่านงค์	จ่านง
	ทุกซ์เวทนา	ทุกขเวทนา
	หลักการณั	หลักการ
	สังวรณั	สังวร
	ฉันท์พื๋น็อง	ฉันท์พื๋น็อง
	ผูกพันั	ผูกพัน
	แผนการณั	แผนการ
	เจนต์จ่านง	เจตจ่านง

ใช้ไม้ทัณฑฆาตในพยัญค์หรือคำที่ไม่ควรใช้ เช่น

ตัวอย่าง	อุปสรรคั	อุปสรรค
	สัมพันัไมตรี	สัมพันัไมตรี

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผูกพันร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผูกพัน

๔.๒ การขาดตัวการ์นต์

การขาดตัวการ์นต์ หมายถึง การที่นักศึกษาเขียนตัวการ์นต์และไม้ทัณฑฆาต
ขาดหายไป ความผิดพลาดในเรื่องนี้คือ

ไม่ใช่พยัญชนะท้ายสุดและไม้ทัณฑฆาตในพยางค์และคำที่ควรใช้ เช่น

ตัวอย่าง

สังสรร

วิพากวิจารณ์

สถานการ

พฤติการ

Gum

ไม่ใช่ไม้ทัณฑฆาตกำกับพยัญชนะท้ายสุด เช่น

ตัวอย่าง

สร้างสรรค

นาฏศิลป์

สิทธิ

สังสรรค์

วิพากษ์วิจารณ์

สถานการณ์

พฤติกรรม

นัยน์ดา

สร้างสรรค์

นาฏศิลป์

สิทธิ์

๔.๓ การใช้ตัวการ์นต์ผิด

การใช้ตัวการ์นต์ผิด หมายถึง การที่นักศึกษาใช้ตัวการ์นต์ตัวอื่นแทนตัวการ์นต์
ที่ถูกต้อง ความผิดพลาดในเรื่องนี้คือ

ใช้ตัวการ์นต์ "ย" แทน "ฉ"

ตัวอย่าง

อารมย์

วิจารณ์

เรียงมย์

อารมณ

วิจารณ์

เรียงรณ

ใช้ตัวการ์นต์ "น" แทน "ก"

ตัวอย่าง

มักคุเทศน์

ใช้ตัวการ์นต์ "คร" แทน "ค"

ตัวอย่าง

สวคมนตรี

นิมนตร์

ใช้ตัวการ์นต์ "ธ" แทน "ฐ"

มักคุเทศก์

สวคมนต์

นิมนต์

ตัวอย่าง	พันธ์ไม้ กรรมพันธ์ ใช้ตัวการันต์ "ธุ์" แทน "ร์"	พันธ์ไม้ กรรมพันธ์
ตัวอย่าง	สัมพันธ์	สัมพันธ์

เรื่องความผิดพลาดการสะกดการันต์นี้ ผู้วิจัยตั้งข้อสันนิษฐานแยกสาเหตุของความผิดพลาดเรื่องนี้เป็น ๒ ประการ

๑. ความผิดพลาดจากความเข้าใจผิด
๒. ความผิดพลาดจากความไม่ทราบจริง ๆ

๑. ความผิดพลาดจากความเข้าใจผิด
ความผิดพลาดจากความเข้าใจผิดเกิดขึ้นเพราะเหตุผลหลายประการ ได้แก่ พยัญชนะหลายตัวมีเสียงเดียวกัน เช่น ใช้ "น" แทน "ณ"

ตัวอย่าง	ประนาม	ประณาม
	ใช้ "ช" แทน "ฉ"	

ตัวอย่าง	ช่อราษฎร์บังหลวง	ฉ้อราษฎร์บังหลวง
	ใช้ "ร" แทน "ล" สับสน เช่น	

ตัวอย่าง	พริ้ว	พลิ้ว
	กระตือลือสัน	กระตือรือร้น
	อนธกาล	อนธการ
	34 "ย" "ศ" แทน "ส"	

ตัวอย่าง	เบญจเพช	เบญจเพชร
	เบญจเทศ	
	ใช้พยัญชนะท้ายสุดและไม่หันทฆมาตในพยางค์และคำที่ไม่ควรใช้ เช่น	

ตัวอย่าง	สังวรณ์	สังวร
	แผนการณ์	แผนการ
	ไม่ใช่พยัญชนะท้ายสุดและไม่หันทฆมาตในพยางค์และคำที่ควรใช้ เช่น	

ตัวอย่าง	สังสรร	สังสรรค์
	วิพากวิจารณ์	วิพากษ์วิจารณ์
	ใช้ไม่เหมาะสมในพยางค์และคำที่ไม่ควรใช้ เช่น	

ตัวอย่าง	อุปสรรค์	อุปสรรค
	ใช้พยัญชนะท้ายสุดผิด	
	สัมพันธ์	สัมพันธ์
	กรรมพันธ์	กรรมพันธ์

๒. ความผิดพลาดจากความไม่ทราบจริง ๆ

หมายถึง การที่นักศึกษาขาดความรู้เกี่ยวกับ

อักษรวิธีคือ

ไม่ใช้อักษรควบ "ร" "ล" ในพยางค์หรือคำที่ไม่ควรใช้ เช่น

ตัวอย่าง	ขาดแคน	ขาดแคลน
	คอบคลุม	ครอบคลุม
	ใช้สระ "อะ" (วิสรรชนีย์) ในพยางค์หรือคำที่ไม่ควรใช้ เช่น	

ตัวอย่าง	กาะบาค	กาบาท
	อำมะหิต	อำมหิต
	อะเน็จอนาถ	อนเจอนาถ
	ใช้อักษร "ห" นำอักษรเดี่ยว "ย"	

ตัวอย่าง	ยัคเหยียค	ยัคเยี้ยค
	ใช้พยัญชนะตัวสะกดในพยางค์หรือคำที่ไม่ควรใช้ เช่น	

ตัวอย่าง	คร่ำครีก	คร่ำครี
	ใช้พยัญชนะตัวสะกดบางตัวไม่ควรมีรูปสระ เช่น	

ตัวอย่าง	สังเกตุ	สังเกต
	อนัญาคิ	อนัญาค

ความผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน

พระยาอุปกิตศิลปสาร ได้กล่าวถึงเรื่องเครื่องหมายวรรคตอนในหนังสือหลักภาษาไทยว่า(๑๓)
 เครื่องหมายวรรคตอนแบบใหม่ ตั้งขึ้นตามแบบภาษาอังกฤษ ซึ่งเขาใช้ตัวอักษรโรมัน เขียน
 หมดคำหนึ่งก็เว้นวรรคที่หนึ่ง เขาจึงจำเป็นต้องมีเครื่องหมายจุกจิกมาก ตามที่ท่านตั้งชื่อไว้ในตำรา
 เครื่องหมายวรรคตอนของกระทรวงศึกษาธิการ

(๑)	ไทยเรียกว่า	จุดภาค (ส่วนน้อย)
(๒)	; " "	อัฒภาค (กึ่งส่วน)
(๓)	" "	มหัพภาค (ส่วนใหญ่)
(๔)	? " "	ปรัศนี (คำถาม)
(๕)	!	อัศเจรีย์ (บอกอัศจรรย์)
(๖)	(....) " "	นขลิขิต (วงเล็บ)
(๗)	"...." " "	อัญประกาศ (บอกความอื่น)
(๘)	- " "	ยัติภังค์ (แยกคำ)
(๙)	ๆ (ไทย) " "	ยมก (ซ้ำบท)
(๑๐)	ๆ (ไทย) " "	ไปยาลน้อย (ละค่าน้อย ๆ)
(๑๑)	ๆ (ไทย) " "	ไปยาลใหญ่ (ละคำมาก ๆ)
	หรือ (ใหม่)	
(๑๒)	= (ไทย) ไทยเรียกว่า	เสมอภาค (ส่วนเสมอกัน)
		สมพล
(๑๓) " "	สัญประกาศ (บอกส่วนสำคัญ)
(๑๔)	" " " "	บุพสัญญา (เครื่องหมายระบอก)
(๑๕)	ย่อหน้าขึ้นบรรทัดใหม่ ไทยเรียกว่า	มหรรถสัญญา (หมายถึงเนื้อความใหม่ คือ ข้อความใหม่)

ความผิดพลาดของนักศึกษานในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่พบจากข้อมูลแบ่งออกเป็น
 ๖ ประเภท คือ

๑. การใช้เครื่องหมายจุดภาค
๒. การใช้เครื่องหมายมหัพภาค
๓. การใช้เครื่องหมายปรัศนี
๔. การใช้เครื่องหมายยัติภังค์

๕. การใช้ไปยาลน้อย

๖. การเว้นวรรค

๑. การใช้เครื่องหมายจุลภาค

พระอุปกิตศิลปสาร ได้กล่าวไว้ในหนังสือหลักภาษาไทยว่า จุลภาค (,) บอก
เว้นวรรคตอนในประโยคเดียวกัน(๑๔) ตรงกับการใช้เว้นวรรคของเรา ดังนั้นเราจึงใช้เว้นวรรค
ของเราแทนอยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องใช้ทั่วไป ควรใช้เฉพาะแต่เว้นวรรคที่ปลายบรรทัดเท่านั้นเพื่อให้
ผู้อ่านทราบแน่นอนว่าเว้นวรรคตรงนั้น ถึงจะใช้ในที่เว้นวรรคทุกแห่งก็ได้ แล้วแต่ชอบ

ความผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการใช้เครื่องหมายจุลภาค คือ ใช้ทั้งเครื่องหมาย
จุลภาคและเว้นวรรค ซึ่งควรแก้ไขโดยตัดเครื่องหมายจุลภาคออกไป ใช้เพียงการเว้นวรรคเท่านั้น

ตัวอย่าง เช่น การเรียนภาษาไทย จะต้องเรียนภาษาอื่น ๆ ด้วย เช่น ภาษาบาลี_x

ภาษาสันสกฤต_x ภาษาเขมร_x และภาษาตะวันตก

น้อง ๆ ผู้เข้ามาใหม่_x คงจะตื่นตาตื่นใจกับบรรยากาศใหม่ ๆ

ถ้าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่รีบปรับปรุงแก้ไขตนเองแล้ว_x ในอนาคตตำรวจจะไม่มีค่าอะไร
ในสายตาประชาชน

ข้าพเจ้าคิดว่า ถ้ามนุษยทุกคนได้มาใกล้ชีวิตธรรมชาติเช่นนี้แล้วจะช่วยขจัดความรู้สึกโลก_x
โกรธ_x was,, และการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกันได้

เจ้าพระยาพระเสด็จสุเรนทราธิบดี ได้เขียนไว้ในหนังสือวิธีแบบเรียนการแต่งหนังสือ
ไทยว่า(๑๕) วิธีใช้เครื่องหมายวรรคตอนแบบยุโรป ดังนี้

ลักษณะใช้จุลภาค

ก. จุลภาคใช้สำหรับแยกวลีที่มีอยู่ในประโยคยาว ๆ หรือ หลายวลีที่สับสน จะทำให้
ฉงนแก่ผู้อ่านนั้นออกให้เห็นชัดได้โดยง่าย

ตัวอย่าง

นายแดง ถือไม้ตะพด เดินคุ่ม ๆ ไปสามเสน, ไม่เหลียวซ้ายแลขวา โคนเด็กอายุ ๖ ขวบ
ล้มลงที่กลางถนน, ทำให้เด็กบาดเจ็บเป็นอันมาก

ข. จุลภาคใช้สำหรับแยกคำอธิบายนามออกให้และเห็นชัดจากประโยคว่าคำอธิบาย
นั้นล้วนแต่เป็นคำแต่งนาม ไม่ใช่ตัวประโยค

ตัวอย่าง

นายแดง ผู้ใหญ่บ้านตำบลเกาะใหญ่, เป็นทนายพระยาอนุรักษ์ ราชมณฑิเยร

ค. จุลภาค ใช้สำหรับแยกคำพวกเดียวกันซึ่งมีอยู่หลาย ๆ คำออกจากคำพวกอื่น เช่น นามหลายนามในประโยครวม เป็นต้น

ตัวอย่าง

ไปครบออกนาคำ, นายแพง, นายเขียว, และนายจ้อย มาหาฉันหน่อย

ณ. จุลภาค ใช้สำหรับแยกความและคำร้องเรียกออกให้เห็นชัดจากประโยค

ตัวอย่าง

ได้เท้าขอรับ, กระผมอยากจะเรียนอะไรสักสองสามคำ

ง. จุลภาค ใช้สำหรับแยกกริยาวิเศษณ์และสันธานบางคำเช่นกับคำว่าคือ ถึงอย่างไรก็ดี, เป็นต้น ออกให้ชัดจากประโยค

ตัวอย่าง

ถึงอย่างไรก็ดี, ข้าพเจ้าจะยอมเพียรเรียนให้สำเร็จจนได้ เช่นกับเขาว่า "ฝนทิ้งให้เป็นเงิน"

จ. จุลภาค ใช้สำหรับแยกประโยคที่เราตอนมาจากที่อื่นออกให้แลเห็นชัดจากประโยคในเรื่อง เมื่อเวลาที่จะไม่พูดอัญญาประกาศตรง ๆ

ตัวอย่าง

พวกเกียจคร้านมักจะถูกบอຍ ๆ ว่า, รู้ก็ขามไม่รู้ก็ดูไปคงจะได้คนละขามเมื่อยามกิน

ฉ. ประโยครวมย่อมมีประโยคสามัญหลายประโยค, และจุลภาคใช้สำหรับแยกประโยคสามัญเหล่านั้นให้ห่างกัน ถ้าเป็นประโยคสั้น ๆ จะไม่ใช้จุลภาคแยกก็ได้

ตัวอย่าง

นายเขิมไปรับราชการอยู่ฝ่ายตะวันตก, แต่นายเข้าไปฝ่ายตะวันออก ย่าอยู่ แต่ไปมาแล้ว

ข้อสรุปในความคิดพลาดในการใช้เครื่องหมายจุลภาคเป็นสิ่งที่ควรแก้ไข โดยการตัดเครื่องหมายออก เพราะได้ใช้การเว้นวรรคแล้ว

๒. การใช้เครื่องหมายหัพภาค (.)

เจ้าพระยาพระเสด็จสุเรนทราธิบดี ได้กล่าวถึงเรื่องมัพภาคไว้ในหนังสือวิธีแบบเรียน การแต่งหนังสือไทยว่า

ลักษณะการใช้มัพภาค

ก. ใช้สำหรับใส่ในที่สุดความประโยคเมื่อเต็มแล้วทุกประโยค ไม่เลือกกว่าประโยค นั้น ๆ จะเป็นประโยคสามัญหรือประโยครวมหรือประโยคซ้อน

ตัวอย่าง

วันนี้แดดออกจ้า.

เมื่อวานนี้นางแดงไปเยี่ยมเรือนายขำ แต่นายขำไม่อยู่ และบอกว่าต่อพรุ่งนี้จึงจะกลับ.

ข. มัพภาค ใช้สำหรับย่อคำชื่อใด ๆ พอเป็นเครื่องสังเกต ซึ่งจะช่วยให้เราประหยัด เวลาที่จะต้องเขียนให้เต็ม(๑๖)

ตัวอย่าง

ป.ล. แทนคำว่า ปัจฉิมลิขิต

พ.ศ. แทนคำว่า พุทธศักราช

ความคิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการใช้เครื่องหมายหัพภาค คือ ใช้เขียนหลังตัวอักษรที่ ไม่ใช่อักษรย่อ

ตัวอย่าง เช่น ส_xบ_xม_x มาจาก คำเต็มว่า สบายมาก

ณ_x มาจาก คำว่า ณ หมายถึง (นะ) น.ในที่เป็นคำบางเวลาหรือ สถานที่ว่าตรงนั้นตรงนี้ ถ้าใช้นำหน้าสกุล หมายความว่า แห่ง เช่น ณ อยุธา

เขียนไว้หลังคำ หรือวลี

ตัวอย่าง

"ไม่เห็นโลงศพ_x ไม่หลั่งน้ำตา"

อธิการบดีแห่งมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์_x ได้กล่าวเปิดงานนิทรรศการ วิชาที่หนักใจเมื่อเทอมที่แล้วก็มีเลข_x ภาษาอังกฤษ_x ภาษาไทย_x

- ใช้เครื่องหมายห้พภาคไม่ถูก

ตัวอย่าง เช่น

ปวช.	ควรใช้ว่า	ป.ว.ช.	มาจากคำว่า	ประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ปวส.		ป.ว.ส.	"	ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
รศ.		ร.ศ.		รองศาสตราจารย์
นศ.		น.ศ.		นักศึกษา
ชม.		ช.ม.		ชั่วโมง
unnk.		น.ส.พ.		หนังสือพิมพ์
มศ.		ม.ศ.		มัธยมศึกษา
		ฯลฯ		

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่านักศึกษาใช้เครื่องหมายห้พภาคไม่ตรงกับที่ได้อธิบายไว้ และในรายงานวิจัยของภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้อธิบายว่า (๑๗) "มห้พภาคใช้บอกรูปประโยคหรือข้อความ ในภาษาไทยไม่นิยมใช้มห้พภาค แต่นิยมใช้เว้นวรรค"

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงถือว่าการที่นักศึกษาใช้เครื่องหมายห้พภาคในตัวอย่างข้างต้นนั้นเป็นความผิดพลาด เพราะใช้โดยไม่จำเป็นและใช้โดยไม่ศึกษา วิธีแก้ไขคือ ควรตัดเครื่องหมายห้พภาคนั้นออกไป ส่วนคำย่อที่ไม่ถูกต้องควรศึกษาก่อนใช้โดยเปิดคู่มือจากคณะกรรมการราชบัณฑิตยสถานเป็นผู้กำหนดให้ใช้ ถ้าใส่มห้พภาคผิด ความหมายอาจเปลี่ยนไปได้

๑. การใช้เครื่องหมายปรัศนี (?)

พระอุปทิศศิลปสาร ได้อธิบายเรื่องการใช้เครื่องหมายปรัศนีในหนังสือ หลักภาษาไทยว่า ปรัศนี (?) เครื่องหมายนี้ ถึงโบราณไม่มีก็จริง แต่บัดนี้เรานิยมใช้แพร่หลายแล้วจึงจำเป็นต้องใช้ แต่ต้องใช้เฉพาะคำถามเท่านั้น ถึงจะเป็นบทเช่นเดียวกันก็ตาม ถ้าไม่ใช่คำถามก็ไม่ต้องใช้ปรัศนี

ตัวอย่าง	บท - ไครมา
	เป็นคำถาม - ไครมาหาฉัน ?
	ไม่ใช่คำถาม - ไครมาหาฉันก็ไมู้
	บท - ที่ไหน
	เป็นคำถาม - เขาอยู่ที่ไหน ?
	ไม่ใช่คำถาม - เขาจะอยู่ที่ไหนก็ตาม

รวมความว่า ไม่ปรศน์ ต้องใช้ที่สุตประโยคคำถามทุกแห่ง(๑๘)

ความผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการใช้เครื่องหมายปรศน์ เท่าที่พบจากข้อมูล มีดังนี้
การใช้เครื่องหมายปรศน์ในที่ที่ไม่ควรใช้

ตัวอย่าง เช่น ถึงอย่างไร ? ฉันก็จะตั้งใจทำให้สำเร็จ

X

การที่มนุษย์เราจะทำอะไร ? ก็แล้วต้องอาศัยความเชื่อดังเดิม

X

ฉันไม่โทษว่าเป็นความผิดของใคร ?

X

ประโยคตัวอย่างข้างต้นไม่ใช่คำถาม ไม่ต้องใช้เครื่องหมายปรศน์ จึงควรแก้ไขโดยตัด
เครื่องหมายปรศน์ออก

d. การใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-)

พระอุปกิตศิลปสาร กล่าวถึงเรื่องยัติภังค์ (-) ไว้ว่า "ยัติภังค์ (-) คือ เครื่องหมาย
แยกคำให้ห่างกัน สำหรับใช้ขีดท้ายส่วนต้นคำ ซึ่งจำเป็นจะต้องแยกกัน แสดงว่ายังมีส่วนปลายคำ
อยู่อีก ตัวอย่างเช่น **ฟ้า**เรื่องราว-เกียรติ เมื่อเขียนได้เพียงเรื่องราว-" ซึ่งหมายความว่ายังไม่หมดคำ
ต้องอ่านติดกันไปอีกในบรรทัดต่อไป และอีกอย่างหนึ่งใช้ในคำประพันธ์ซึ่งเขียนจบวรรคแล้วแต่
คำยังไม่หมด ตัวอย่างเช่น "รินรินรวรินหอมกลิ่นเสภา- วคนธรรสประทีนเหมือนกลิ่นเขาว-สุพา
ที่พื้นนี้เฝ้ากระแสนรัญ-จวนใจใจจงจำนางพิศ-วงหวังหวังผิ... ฯลฯ"(๑๕)

ความผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการใช้เครื่องหมายยัติภังค์ คือ

ไม่ใช่ยัติภังค์ในที่ที่ควรใช้

การไม่ใช่ยัติภังค์ในที่ที่ควรใช้ หมายถึง การไม่ใช่เครื่องหมายยัติภังค์เพื่อแสดงว่าคำที่
เขียนอยู่คนละบรรทัดนั้นเป็นคำเดียวกัน

ตัวอย่าง เช่น

น้ำเย็นที่เจ้าหน้าที่เอามาให้เป็นน้ำประปามีสารเคมี

มีเป็นพิษเจือปน

บิดาของดิฉันทำงานตั้งแต่เช้าจรดเย็น ทำให้เกร็ง

เครียดจากภารกิจ

ผลร้ายเหล่านั้น ทุกคนไม่เคยคิดคำนึงหาวิธีป้องกัน
กันมาแต่ก่อนได้สะสมจนถึงขีดสุด

ทุกสิ่งเกิดขึ้นจากความรู้เท่าไม่ถึงการณ์และขาดความระ
มัดระวังในเรื่องอาหารและเครื่องคัม

ผู้คนออกเดินทางเพื่อกลับบ้านและจะสัมผัสกับสิ่ง
แวดล้อมภายนอกเต็มที่

คำที่ขีดเส้นใต้แต่ละข้อเป็นคำเดียวกัน ถ้าเขียนแยกไว้คนละบรรทัดจึงต้องใช้เครื่องหมาย
ยัติภังค์ ดังนี้

- น้ำเย็นที่เจ้าหน้าที่เอามาให้เป็นน้ำประปามีสารเคมี -
มีเป็นพิษเจือปน

- บิดาของดิฉันทำงานตั้งแต่เช้าจรดเย็น ทำให้เกรง -
เครียดจากภารกิจ

- ผลร้ายเหล่านั้น ทุกคนไม่เคยคิดคำนึงหาวิธีป้องกัน -
กันมาแต่ก่อนได้สะสมจนถึงขีดสุด

- ทุกสิ่งเกิดขึ้นจากความรู้เท่าไม่ถึงการณ์และขาดความระ
มัดระวังในเรื่องอาหารและเครื่องคัม

- ผู้คนออกเดินทางเพื่อกลับบ้านและจะสัมผัสกับสิ่ง
แวดล้อมภายนอกเต็มที่

๕. การใช้ไปยาลน้อย (๑)

พระอุปกิตศิลปสาร ได้กล่าวไว้ในหนังสือหลักภาษาไทย เกี่ยวกับเรื่องไปยาลน้อย ว่า
ไปยาลน้อย (๑) ใช้ละคำที่รู้จักกันทั่วไปแล้ว โดยใช้เครื่องหมายขึ้นติดไว้ข้างท้าย
แต่ไม่เขียนไว้กลางอย่างเครื่องหมายขึ้นโบราณ

ตัวอย่าง :-

กรุงเทพมหานคร ใช้ว่า กรุงเทพฯ

พระราชวังบวรสถานมงคล ใช้ว่า พระราชวังบวรฯ

โปรดเกล้าโปรดกระหม่อม ใช้ว่า โปรดเกล้าฯ

ข้อสังเกต พระมณเฑาะ์เกล้าเจ้าอยู่หัว ก็คือ ห้ามไม่ให้ใส่เครื่องหมายไปยาลน้อยลงไป ถ้าใส่ลงไปจะต้องอ่านเต็มคิงกล่าวมาแล้ว ข้อนี้มักใช้ผิดพลาดมาก(๒๐)

ความผิดพลาดของนักศึกษาในเรื่องการใช้ไปยาลน้อย แบ่งได้เป็น ๒ ประการ คือ

๕.๑ ไม่ใช้เครื่องหมายไปยาลน้อยในที่ที่ควรใช้

๕.๒ ใช้เครื่องหมายไปยาลน้อยในที่ที่ไม่ควรใช้

๕.๑ ไม่ใช้เครื่องหมายไปยาลน้อยในที่ที่ควรใช้ หมายถึง การที่นักศึกษาไม่ใช้เครื่องหมายไปยาลน้อยขึ้นคิตท้ายคำที่รู้จักกันทั่วไป

ตัวอย่าง เช่น

นักศึกษาในปัจจุบันมีส่วนรณรงค์รักษาสภาพแวดล้อมกรุงเทพฯ

(กรุงเทพฯ)

กรุงเทพฯเป็นเมืองหลวงขนาดใหญ่ที่มีประชากรหนาแน่น

(กรุงเทพฯ)

๕.๒ ใช้เครื่องหมายไปยาลน้อยในที่ที่ไม่ควรใช้ หมายถึง การที่นักศึกษาใช้เครื่องหมายไปยาลน้อยขึ้นคิตท้ายคำ ทำให้เกิดความผิดพลาดในการสื่อความหมาย

ตัวอย่าง เช่น

อีก ๓ เดือน ฉันจะเดินทางไปพัฒนาชนบทที่จังหวัดนครฯ

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ ทรงเสด็จพระราชดำเนินเป็นการส่วนพระองค์

เสมอ ๆ

ข้าฯ มีความจำเป็นหลายประการในการดำรงชีวิตในสังคม

ประโยคตัวอย่างที่ยกมาทั้ง ๓ ข้อ เป็นความผิดพลาดที่ควรแก้ไขดังนี้

อีก ๓ เดือน ฉันจะเดินทางไปพัฒนาชนบทที่จังหวัดนครศรีธรรมราช หรืออาจเป็น
จังหวัดนครปฐม หรือ จังหวัดนครราชสีมา ควรระบุให้ชัดเจน

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงเสด็จพระราชดำเนินเป็นการส่วน
พระองค์เสมอ ๆ (พระนามของพระมหากษัตริย์ควรจะเขียนเต็มมากกว่าใช้เครื่อง
หมายไปยาลน้อย)

ข้าพเจ้า มีความจำเป็นหลายประการในการดำรงชีวิตในสังคม

(ถ้าละคำแล้วใช้ "ข้าฯ" จะทำให้ผู้อ่านคิดเอาเองได้ว่า อาจจะมาจากคำว่า "ข้าพเจ้า"
พูดกับคนทั่วไป พูดกับเจ้านาย ละจากคำว่า "ข้าพระพุทธเจ้า" ใช้ในภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน
ถ้าเป็นภาษาเขียนควรใช้คำเต็ม มากกว่าการละคำ)

๖. การเว้นวรรค

การเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยมีลักษณะที่ใช้กันทั่วไป ๒ ลักษณะ คือ การเว้น
วรรคใหญ่ และการเว้นวรรคเล็ก

การเว้นวรรคใหญ่เป็นการเว้นระหว่างประโยค มักจะเว้นช่วงไปกว้าง
ประมาณ ๒ ช่วง ตัวพิมพ์ เพื่อให้ผู้อ่านได้เห็นชัดว่าจบประโยคแล้ว

ส่วนการเว้นวรรคเล็ก เป็นการเว้นช่วงในประโยค เพื่อให้ผู้อ่านได้ผ่อนคลายใจบ้าง
การเว้นวรรคในประโยคนี้อาจเว้นระหว่างอนุพากย์ ระหว่างกลุ่มคำ หรือระหว่างคำก็ได้ แล้วแต่ว่า
ผู้เขียนเห็นว่าควรให้ผู้อ่านหยุดตรงช่วงใด จึงจะเข้าใจข้อความได้ถูกต้อง ช่วงไฟของการเว้นวรรค
เล็กโดยทั่ว ๆ ไป มีขนาด ๑-๒ ช่วงตัวอักษร

ในการพิจารณาความผิดพลาดเรื่องการเว้นวรรค ถือเกณฑ์ดังต่อไปนี้ -

๑. ต้องเว้นวรรคเมื่อจบประโยค
๒. ส่วนประกอบของแต่ละอนุพากย์ แต่ละกลุ่มคำ ไม่ควรเว้นวรรค
๓. การเว้นวรรคระหว่างคำในอนุพากย์เดียวกัน จะทำได้คือเมื่ออนุพากย์นั้นประกอบด้วย
ถ้อยคำเรียงกันเป็นจำนวนมากเกินกว่าที่จะอ่านในช่วงลมหายใจครั้งหนึ่ง ๆ เท่านั้นและการเว้นวรรค
ในกรณีนี้ จะต้องเว้นโดยไม่แยกองค์ประกอบของอนุพากย์ที่ทำหน้าที่เดียวกันออกจากกัน(๒๑)

ความผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการเว้นวรรค แบ่งออกได้ดังนี้

๖.๑ ไม่เว้นวรรคในที่ที่ควรเว้น

๖.๒ เว้นวรรคในที่ที่ไม่ควรเว้นวรรค

๖.๑ ไม่เว้นวรรคในที่ที่ควรเว้น

การไม่เว้นวรรคในที่ที่ควรเว้น หมายถึง นักศึกษาไม่เว้นวรรคเมื่อจบประโยค ความผิดพลาดดังกล่าวมีดังนี้

ตัวอย่าง

พอบปีที่ ๒ ผ่านไป ข้าพเจ้าสำนึกได้ว่าไม่ไหวแล้วถ้าเรียนอย่างนี้ข้าพเจ้าพยายามเรียนเพื่อจะนำวิชาความรู้ไปใช้ในการดำเนินชีวิตและเพื่อสืบทอดเจตนารมณ์ของบิดาและมารดา

- พอบปีที่ ๒ ผ่านไป ข้าพเจ้าสำนึกได้ว่าไม่ไหวแล้ว ถ้าเรียนอย่างนี้ ข้าพเจ้าพยายามเรียนเพื่อจะนำวิชาความรู้ไปใช้ในการดำเนินชีวิตและเพื่อสืบทอดเจตนารมณ์ของบิดาและมารดา

และอีกเรื่องที่ข้าพเจ้าขอฝากไว้ก็คือการทะเลาะหรือมีเรื่องกันในกลุ่มเดียวกัน

- และอีกเรื่องที่ข้าพเจ้าขอฝากไว้ก็คือ การทะเลาะหรือมีเรื่องกันในกลุ่มเดียวกัน

ข้าพเจ้ามีความยินดีและเต็มใจที่นักศึกษาทุกคนเข้ามาศึกษา ณ มหาวิทยาลัยบูรพา บัณฑิตยี่แห่งนี้

- ข้าพเจ้ามีความยินดีและเต็มใจที่นักศึกษาทุกคนเข้ามาศึกษา ณ มหาวิทยาลัยบูรพา บัณฑิตยี่แห่งนี้

สำหรับเรื่องกิจกรรมมี ๓ ระดับคือ ๑.กิจกรรมลูกเดียว ๒.เรียนลูกเดียว

๓.เรียนช่วยทำกิจกรรมด้วย

- สำหรับเรื่องกิจกรรมมี ๓ ระดับ คือ

๑. กิจกรรมลูกเดียว (กิจกรรมอย่างเดียว)

๒. เรียนลูกเดียว (เรียนเพียงอย่างเดียว)

๓. เรียนช่วยทำกิจกรรมด้วย

๖.๒ เว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้น

การเว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้น หมายถึง นักศึกษาเว้นวรรคระหว่างกลุ่มคำและอนุพจน์ที่ทำหน้าที่เดียวกันออกจากกัน

ความผิดพลาดของนักศึกษาเรื่องการเว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้นมีดังนี้

ตัวอย่าง เช่น

คำกรອງชีพ ในบ้านเมืองของเราสูงขึ้น จึงทำให้เกิดเรื่องราวอันน่าจะละอายขึ้น
กลุ่มคำที่ขีดเส้นใต้เป็นนามวลี ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค
ดังนั้นจึงไม่ควรเว้นวรรค

- คำกรອງชีพในบ้านเมืองของเราสูงขึ้น จึงทำให้เกิดเรื่องราวอันน่าจะละอายขึ้น

ขงเบ้งพูดจบ "จิวยี้ก็ไม่มีเรื่องที่สามารถทำให้ ขงเบ้งพูดต่อไปได้"
อนุพจน์ที่ขีดเส้นใต้นั้น เป็นอนุพจน์ที่ทำหน้าที่ขยาย

- ขงเบ้งพูดจบ "จิวยี้ก็ไม่มีเรื่องที่สามารถทำให้ขงเบ้งพูดต่อไปได้"

การเล่าเรียนนั้นต้องพบกับอุปสรรค นานาชนิด แต่นักศึกษาก็ไม่หวาดไหวกับ
อุปสรรคเหล่านั้น (๑)

(๒)

กลุ่มคำที่ขีดเส้นใต้ (๑) เป็นวิเศษณ์วลี (๒) เป็นกริยาวลี จึงไม่ต้องเว้นวรรค

- การเล่าเรียนนั้นต้องพบกับอุปสรรคนานาชนิด แต่นักศึกษาก็ไม่หวาดไหวกับอุปสรรคเหล่านั้น

การศึกษาลักษณะความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษารชั้นปีที่ ๑ ระดับ
ปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

จากข้อมูลงานเขียนทั้งหมด ๕๓๐ ชุด จากนักศึกษาจำนวน ๑๘๖ คน

การเขียนเชิงวิจารณ์ จำนวน ๑๘๖ ชุด

การเขียนเรียงความ จำนวน ๑๘๖ ชุด

การเขียนตอบข้อสอบอัตนัย จำนวน ๑๘๖ ชุด

แบบฝึกหัดการใช้คำชุดที่ ๑ จำนวน ๑๘๖ ชุด

แบบฝึกหัดการใช้คำชุดที่ ๒ จำนวน ๑๘๖ ชุด

ผลการศึกษาวิจัย ลักษณะความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ได้
๔ ลักษณะดังนี้

๑. ความผิดพลาดในการใช้คำ
๒. ความผิดพลาดในการแต่งประโยค
๓. ความผิดพลาดในการสะกดการันต์
๔. ความผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน

สรุปลักษณะความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย	จำนวน/ครั้ง
(๑) ความผิดพลาดในการใช้คำ	
๑. การใช้คำผิดชนิด	
๑.๑ การใช้คำกริยาแทนที่คำนาม	๑๖
๑.๒ การใช้คำนามแทนที่คำกริยา	๑๕
๑.๓ การใช้คำหรือประโยคแทนที่คำเชื่อมสัมพันธ	๑๒
๑.๔ การใช้คำบุพบทแทนที่คำกริยา	๑๒
การใช้คำผิดความหมาย	
๒.๑ การใช้คำกริยาผิด	๑๔
๒.๒ การใช้คำเชื่อมประโยคผิด	๑๐
๒.๓ การใช้คำบุพบทผิด	๒๓
๒.๔ การใช้คำลักษณะนามผิด	๒๘
๓. การใช้คำผิดรูป	๑๓
การใช้คำกริยาที่มีเสียงหรือความหมายใกล้เคียงกันผิด	
๔.๑ การใช้คำที่มีเสียงใกล้เคียงกันผิด	๓๓
๔.๒ การใช้คำที่มีความหมายเหมือนกันหรือใกล้เคียงกันผิด	๑๘
๕. การใช้คำหรือ กลุ่มคำไม่เสมอกัน (ไม่คงระดับ ไม่คงที่)	๒๓
๖. การใช้คำหรือกลุ่มคำฟุ่มเฟือย	
๖.๑ การใช้คำและกลุ่มคำเกินโดยไม่จำเป็น	๑๒
๖.๒ การใช้คำและกลุ่มคำที่มีความหมายซ้ำกัน	๑๔
๖.๓ การใช้คำและกลุ่มคำซ้ำกัน	๒๕

๑. การใช้ภาษาพูดในภาษาไทย	
๑.๑ การใช้คำที่ในภาษาพูดโดยเฉพาะ	๓๖
๑.๒ การใช้คำที่เขียนตามเสียงพูด	๑๒
๑.๓ การตัดส่วนของคำ	๑๓
(๒) ความผิดพลาดในการแต่งประโยค	
๑. การเรียงคำหรือกลุ่มคำผิดลำดับ	๑๒
๒. การขาดคำหรือข้อความที่จำเป็นในประโยค	๑๘
๓. การขาดกลุ่มคำหรือข้อความที่จำเป็นในประโยค	๑๔
(๓) ความผิดพลาดในการสะกดการันต์	
๑. ความผิดพลาดเรื่องพยัญชนะ	๔๐
๒. ความผิดพลาดเรื่องสระ	๓๒
๓. ความผิดพลาดเรื่องวรรณยุกต์	๒๕
๔. ความผิดพลาดเรื่องตัวการันต์	๒๕
(๔) ความผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน	
๑. การใช้เครื่องหมายจุดภาค	๘
๒. การใช้เครื่องหมายมหัพภาค	๑๕
๓. การใช้เครื่องหมายปรัศนี	๑๔
๔. การใช้เครื่องหมายขีดตั้งกึ่งค	๒๖
๕. การใช้ไปยาลน้อย	๑๓
๖. การเว้นวรรค	๒๕

เชิงอรรถ

(๑) ไชยสิริ ปราโมช ฌ อรุณา การศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๑๕ และ ๒๕๑๖ (วิทยานิพนธ์) หน้า ๑๕

(๒) ดร.วิจินต์ ภาณุพงศ์ กล่าวไว้ว่า "หน่วยคำ" (Morpheme) หมายถึง ส่วน (ของคำพูด) ที่เล็กที่สุดมีหน้าที่ทางไวยากรณ์ และมีความหมายในตัว โดยอาจจะเป็นคำก็ได้ หรือเป็นส่วนหนึ่งของคำก็ได้

และ

ดร.อุดม วโรดมสถิตศิลป์ กล่าวไว้ในหนังสือภาษาศาสตร์เบื้องต้นว่า "หน่วยคำ" เป็นหน่วยที่เล็กที่สุดในภาษาที่มีความหมายคงเดิมไม่ว่าจะปรากฏ ณ ที่ใด

(๓) หมวดคำเชื่อมสัมพันธม์มีอยู่ ๓ คำ ก็ ๕4 อัน แต่ที่ใช้พูดกันอยู่เสมอได้แก่ ที่ ซึ่ง อัน ส่วนคำว่า อัน มักใช้ในภาษาเขียนมากกว่าภาษาพูด หมวดคำนี้มีลักษณะพิเศษ คือ ไม่ลงเสียงหนัก (Unstressed) และเป็นคำที่ปรากฏในตำแหน่งช่องว่างของกรอบประโยคทดสอบ a ตำแหน่งได้คือ

นาม	กริยากรรมย่อ		ช่วยหน้ากริยา	กริยากรรม	นาม	กริยากรรม	กริยาวิเศษณ์
บ้าน	ใหญ่	ที่	กำลัง	มี	งาน	สวย	จึง
โต๊ะ	กลม	ซึ่ง	จะ	วาง	แจกัน	เต็ม	เหลือเกิน

(๔) คำประพันธ์สรรพยานี้ ใช้แทนคำนามหรือสรรพนามที่เรียงอยู่ติด ๆ กันเท่านั้น โดยมากมักจะเป็นข้อความที่มีประโยคซ้อนเข้ามา เช่น คนซึ่งเกียจคร้านต้องลำบาก คำ "ซึ่ง" เป็นประพันธ์สรรพยานแทนที่คำว่า "คน" ในประโยคความซ้อน

(๕) ชูศรี ศรีแก้ว การศึกษาเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา ชั้นปีที่ ๑ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา ๒๕๒๕ (วิทยานิพนธ์).

(๖) อุปกิตศิลปสาร(พระยา) หลักภาษาไทย กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช ๒๕๒๔ หน้า ๖๐๐.

(๗) อุปกิตศิลปสาร(พระยา) เล่มเดิม หน้า ๑๐๕ - ๑๐๖

(๘) เล่มเดิม หน้า ๒๐.

(๙) อุดม วโรดมสถิตศิลป์ ภาษาศาสตร์เบื้องต้น กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง ๒๕๒๑ หน้า ๑๐๓.

(๑๐) เสียงทาบหน้า หมายถึง เสียงพยัญชนะที่นำหน้าสระ.

(๑๑) อุปกิตศิลปสาร(พระยา) เล่มเดิม หน้า ๒๓ - ๒๔.

(๑๒) เล่มเดิม หน้า ๑๓.

(๑๓) เล่มเดิม หน้า moo - mob

(๑๔) ราชบัณฑิตยสถาน หลักเกณฑ์การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและเครื่องหมายอื่น ๆ หลักเกณฑ์เว้นวรรค หลักเกณฑ์การเขียนคำย่อ กรุงเทพฯ : ๑๕๓๐ หน้า ๔.

(๑๕) กอบกุล ถาวรานนท์ การเว้นวรรคในการเขียนหนังสือไทย วิทยานิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๒๑ หน้า ๑๕๕.

(๑๖) เล่มเดิม หน้า bob.

(๑๓) ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รายงานวิจัยเรื่อง
สมรรถภาพในการใช้ภาษาไทยขั้นต่าง ๆ ของคนไทย โครงการปีที่ ๑ : ข้อบกพร่องในการใช้ภาษา
ของนิสิตอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๒๓ , หน้า ๑๒๗ (อค์สำเนา).

(๑๔) กุปภิตศิลปสาร(พระยา) เล่มเดิม หน้า mom.

(๑๕) เล่มเดิม หน้า ๓๑๕.

(๒๐) เล่มเดิม หน้า ๓๑๖.

(๒๑) ชูศรี ศรีแก้ว เล่มเดิม หน้า ๑๑๗ - ๑๑๘.

บทที่ ๔

ผลสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
เฉพาะปีการศึกษา ๒๕๓๑

ตอนที่ ๑ ข้อมูลเกี่ยวกับนักศึกษา

ตารางที่ ๑

คณะวิชา	จำนวน	ร้อยละ
บัญชี	๓๑	๒๐.๘
เศรษฐศาสตร์	๓๐	๑๖.๖
บริหารธุรกิจ	๓๘	๒๑.๓
นิติศาสตร์	๓๖	๒๐.๒
มนุษยศาสตร์	๓๗	๒๐.๘
รวม	๑๓๘	๘๕.๐๐

แบบสำรวจความคิดเห็น จากนักศึกษา ๕ คณะวิชา จำนวน ๒๐๐ คน (คณะวิชาละ ๔๐ คน) คณะวิชาที่ส่งแบบสำรวจกลับคืนมามากที่สุดคือ คณะบริหารธุรกิจ คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๓ คณะวิชาที่ส่งแบบสำรวจกลับคืนมาน้อยที่สุด คือ คณะเศรษฐศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๖ จำนวนแบบสำรวจที่ส่งคืนมาจำนวน ๑๓๘ ชุด คิดเป็นร้อยละ ๘๕ จำนวนนักศึกษาไม่ส่งแบบสำรวจคือ ๖๒ ชุด คิดเป็นร้อยละ ๓๑

ตารางที่ ๒

คณะ	เพศ				รวม
	ชาย		หญิง		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
คณะบัญชี	๑๐	๒๗.๐	๒๗	๗๓.๐	๓๗
คณะเศรษฐศาสตร์	๕	๓๐.๐	๒๑	๗๐.๐	๓๐
คณะบริหารธุรกิจ	๑๕	๕๐.๐	๑๕	๕๐.๐	๓๐
คณะนิติศาสตร์	๒๔	๖๖.๗	๑๒	๓๓.๓	๓๖
คณะมนุษยศาสตร์	๑๒	๓๒.๔	๒๕	๖๗.๖	๓๗
หมายเหตุ	๗๔	๓๗.๐	๑๐๔	๕๓.๐	๑๗๘

เพศ เพศชายคณะนิติศาสตร์มีจำนวนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ ๖๖.๗ และเพศหญิงคณะบัญชีมีจำนวนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ ๗๐.๐
 เพศชายคณะบัญชีมีจำนวนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ ๒๗.๐ และเพศหญิงคณะนิติศาสตร์มีจำนวนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ ๓๓.๐

ตารางที่ ๓

คณะ	อายุ												
	๑๕ - ๑๗ ปี		๑๘ - ๒๐ ปี		๒๑ - ๒๓ ปี		๒๔ - ๒๖ ปี		๒๗ ปีขึ้นไป		จำนวน	ร้อยละ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ			
คณะบัญชี	-	-	๒๖	๗๐.๓	๑๑	๒๘.๗	-	-	-	-	-	-	-
คณะเศรษฐศาสตร์	๑	๓.๓	๒๒	๗๓.๓	๖	๒๐.๐	๑	๓.๓	-	-	-	-	-
คณะบริหารธุรกิจ	-	-	๒๕	๖๕.๘	๑๓	๓๔.๑	-	-	-	-	-	-	-
คณะนิติศาสตร์	๑	๒.๘	๑๕	๔๑.๗	๑๗	๔๗.๒	๒	๕.๖	๑	๒.๘	๑	๒.๘	๒.๘
คณะมนุษยศาสตร์	-	-	๒๒	๕๖.๕	๑๕	๓๗.๘	๑	๒.๗	-	-	-	-	-
หมายเหตุ	๒	๑.๑	๑๑๐	๖๑.๘	๖๑	๓๔.๓	๔	๒.๒	๑	๐.๖	๑	๐.๖	๐.๖

อายุ นักศึกษาที่มีอายุ ๒๗ ปีขึ้นไปเป็นนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๒.๘
 นักศึกษาที่มีอายุ ๒๔ - ๒๖ ปี มีมากที่สุดเป็นนักศึกษาคณะนิติศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๕.๖
 นักศึกษาที่มีอายุ ๒๑ - ๒๓ ปี มากที่สุดเป็นนักศึกษาคณะนิติศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๔๗.๒
 นักศึกษาที่มีอายุ ๑๘ - ๒๐ ปี มากที่สุดเป็นนักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๓๔.๓
 นักศึกษาที่มีอายุ ๑๕ - ๑๗ ปี มากที่สุดเป็นนักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๓.๓

ตารางที่ ๔

คณะ	ศาสนา									
	พุทธ		อิสลาม		คริสต์		อื่นๆ			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
คณะบัญชี	๓๕	๕๔.๖	๑	๒๑.๓	๑	๒๑.๓	-	-	-	-
คณะเศรษฐศาสตร์	๓๗	๕๐.๐	-	-	๒	๖.๓	๑	๓.๑	-	-
คณะบริหารธุรกิจ	๓๘	๑๐.๐	-	-	-	-	-	-	-	-
คณะนิติศาสตร์	๓๖	๑๐.๐	-	-	-	-	-	-	-	-
คณะมนุษยศาสตร์	๓๔	๕๑.๕	๓	๘.๘	-	-	-	-	-	-
หมายเหตุ	๑๓๐	๕๕.๕	๔	๒.๒	๓	๑.๓	๑	๐.๖	-	-

ศาสนา นักศึกษาที่มีนับถือพุทธศาสนา มากที่สุดคือนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ คิดเป็นร้อยละ ๑๐๐ และ นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๑๐๐

ตารางที่ ๕

	คณะบัญชี		คณะเศรษฐศาสตร์		คณะบริหารธุรกิจ		คณะนิติศาสตร์		คณะมนุษยศาสตร์		หมายเหตุ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๕. อนุมัติฯ เมาเพิ่ม												
- ภาคเหนือ	๓	๘.๑	๓	๑๐.๐	๕	๑๓.๒	๓	๘.๓	๕	๑๐.๕	๑๘	๑๐.๑
- ภาคใต้	๕	๑๓.๕	๖	๒๐.๐	๖	๑๕.๘	๗	๑๙.๕	๑๒	๓๒.๕	๓๖	๒๐.๒
- ภาคตะวันออก	๖	๑๖.๒	๑	๓.๓	๗	๑๘.๕	๑	๒.๘	๒	๕.๕	๑๖	๘.๕
- ภาคตะวันตก	๕	๑๓.๕	๖	๒๐.๐	๑	๒.๖	-	-	๒	๕.๕	๑๕	๗.๘
เจียงเหนือ												
- ภาคตะวันตก	๒	๕.๕	-	-	-	-	-	-	๒	๕.๑	๕	๒.๘
- ภาคกลาง	๑๖	๔๓.๒	๑๔	๔๖.๗	๑๔	๕๐.๐	๒๔	๖๘.๕	๑๔	๓๗.๕	๘๘	๔๘.๕*

อนุมัติฯ เมาเพิ่ม

นักศึกษาที่อนุมัติฯ เมาอยู่ทางภาคเหนือมากที่สุด เป็นนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๕

นักศึกษาที่อนุมัติฯ เมาอยู่ทางภาคใต้มากที่สุด เป็นนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๓๒.๕

นักศึกษาที่อนุมัติฯ เมาอยู่ทางภาคตะวันออกมากที่สุด เป็นนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ คิดเป็นร้อยละ

๑๘.๕

นักศึกษาที่อนุมัติฯ เมาอยู่ทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือมากที่สุด เป็นนักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ คิด

เป็นร้อยละ ๒๐.๐

นักศึกษาที่อนุมัติฯ เมาอยู่ทางภาคตะวันตกมากที่สุด เป็นนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๔.๑

นักศึกษาที่อนุมัติฯ เมาอยู่ทางภาคกลางมากที่สุด เป็นนักศึกษาคณะนิติศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๖๘.๕

ความรู้เบื้องต้นเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยบัณฑิตศึกษามหานครศรีธรรมราช ก่อนปลายสายศิลป์ กที่สูงสุด เหนือ คือ วิชาคณะเศรษฐศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๕๐.๐

นักศึกษารวมถึงผู้ที่มีคุณสมบัติทางกายภาพตามสาขาวิชาวิทยาศาสตร์มากที่สุด เป็นนักกีฬามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๕๗.๕
นักศึกษารวมถึงผู้ทรงพระภาคานันท์ศรีวิชัย (เบวช.) มากที่สุด เป็นนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๓๒.๔
นักศึกษารวมถึงผู้ที่มี ะกาหมยัตวิวิทวิหษ์สูง (เบวส.) มากที่สุด เป็นนักศึกษาคณะนิติศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๑
นักศึกษารวมถึงผู้ที่มี ขเขยบมากที่สุด เป็นนักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๖.๑๓

ตารางที่ ๘

	คณะบัญชี		คณะเศรษฐศาสตร์		คณะบริหารธุรกิจ		คณะนิติศาสตร์		คณะมนุษยศาสตร์		หมายเหตุ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๖. คณะมนุษยศาสตร์												
ต่ำกว่า ๒.๐๐	๕	๑๐.๕	๓	๑๐.๐	๔	๒๑.๑	๕	๑๓.๕	๖	๑๖.๒	๒๖	๑๔.๖
๒.๐๐ - ๒.๕๕	๒๐	๕๕.๑	๑๖	๕๖.๗	๒๕	๖๕.๕	๒๕	๖๕.๕	๒๑	๕๖.๕	๑๐๔	๖๐.๗*
๒.๕๐ - ๒.๙๕	๑๑	๒๙.๗	๕	๒๖.๗	๓	๗.๕	๓	๗.๕	๗	๑๙.๕	๓๒	๑๘.๐
๓.๐๐ - ๓.๕๕	๒	๕.๕	๒	๖.๗	๑	๒.๖	๓	๘.๓	๑	๒.๗	๕	๕.๑
๓.๕๐ - ๔.๐๐	-	-	-	-	-	-	-	-	๒	๕.๕	๒	๑.๑
ไม่ตอบ	-	-	-	-	๑	๒.๖	-	-	-	-	-	-

คะแนนเฉลี่ยเมื่อสำเร็จการศึกษา จากข้อ ๕ มีลักษณะดังนี้

คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า ๒.๐๐ มากที่สุดเป็นนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๑
 คะแนนเฉลี่ย ๒.๐๐-๒.๕๕ มากที่สุดเป็นนักศึกษาคณะนิติศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๖๕.๕
 คะแนนเฉลี่ย ๒.๕๐-๒.๙๕ มากที่สุดเป็นนักศึกษาคณะบัญชี คิดเป็นร้อยละ ๒๙.๗
 คะแนนเฉลี่ย ๓.๐๐-๓.๕๕ มากที่สุดเป็นนักศึกษาคณะนิติศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๘.๓
 คะแนนเฉลี่ย ๓.๕๐-๔.๐๐ มากที่สุดเป็นนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๕.๕
 นักศึกษาส่วนใหญ่จะหับคะแนนเฉลี่ย ๒.๐๐-๒.๕๕ คิดเป็นร้อยละ ๖๐.๗

ตารางที่ ๘

	คณะบัญชี		คณะเศรษฐศาสตร์		คณะบริหารธุรกิจ		คณะนิติศาสตร์		คณะมนุษยศาสตร์		หมายเหตุ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๗. การตัดสินใจเข้าศึกษา												
ตัดสินใจด้วยตนเอง	๑๘	๔๘.๖	๑๔	๔๖.๗	๓๔	๔๘.๕	๒๕	๖๘.๕	๒๔	๖๘.๕	๑๑๕	๖๔.๖*
บิดา-มารดาแนะนำ	๗	๑๘.๕	๕	๑๖.๗	๒	๕.๓	๕	๑๑.๑	๕	๑๓.๕	๒๓	๑๒.๕
ครูอาจารย์แนะนำ	๑	๒.๗	๑	๓.๓	-	-	๑	๒.๘	-	-	๓	๑.๗
สอบถามเพื่อนไม่ได้	๘	๒๑.๖	๖	๒๐.๐	๒	๕.๓	๑	๒.๘	๗	๑๙.๕	๒๕	๑๓.๕
เข้าศึกษาคามเพื่อน	๒	๕.๕	๑	๓.๓	-	-	๒	๕.๖	-	-	๕	๒.๘
อื่น ๆ	๑	๒.๗	๓	๑๐.๐	-	-	๓	๘.๓	๑	๒.๘	๘	๕.๕

การตัดสินใจเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย นักศึกษามีความสามารถตัดสินใจด้วยตนเองมากที่สุด เป็นนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจคิดเป็นร้อยละ ๘๘.๕ การตัดสินใจเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย เพราะบิดา-มารดาแนะนำมากที่สุด เป็นนักศึกษาคณะบัญชีคิดเป็นร้อยละ ๑๘.๕ การตัดสินใจเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย เพราะครูอาจารย์แนะนำมากที่สุด เป็นนักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์คิดเป็นร้อยละ ๓.๓ การตัดสินใจเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย เพราะสอบถามเพื่อนไม่ได้มากที่สุด เป็นนักศึกษาคณะนิติศาสตร์คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๖ การตัดสินใจเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย เพราะเข้าศึกษาคามเพื่อนมากที่สุด เป็นนักศึกษาคณะนิติศาสตร์คิดเป็นร้อยละ ๕.๖ การตัดสินใจเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย เพราะสอบถามเพื่อนมากที่สุด เป็นนักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์คิดเป็น ๑๐.๐ การตัดสินใจเข้าศึกษาคณะบัญชีด้วยตนเองมีมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ ๖๕.๖

ตารางที่ ๘

	คณะบัญชี		คณะเศรษฐศาสตร์		คณะวิทยาศาสตร์		คณะนิเทศศาสตร์		คณะมนุษยศาสตร์		หมายเหตุ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๘. ศึกษานิเทศก์												
บ้านคนเอง	๒๒	๕๔.๕	๙๖	๕๖.๗	๒๖	๖๔.๓	๒๙	๘๐.๖	๒๙	๖๗.๖	๑-๑๙	๖๖.๕4
บ้านญาติ	๖	๑๔.๙	๗	๒๓.๓	๕	๑๐.๕	๑	๒.๘	๔	๑๐.๘	๒๓	๑๒.๕
วัด	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
หอพัก	๖	๑๖.๒	๕	๑๓.๓	๓	๗.๕	๕	๑๓.๑	๕	๑๓.๕	๒๓	๑๒.๕
บ้านเช่า	๒	๕.๕	๑	๓.๓	๕	๑๓.๒	๑	๒.๘	๓	๘.๑	๗๒	๖.๗
อื่น ๆ	๑	๒.๗	๑	๓.๓	-	-	๑	๒.๘	-	-	๓	๑.๕

ที่พออธิบาย

นักศึกษานักศึกษาที่มีบ้านของตนเองมากที่สุด เป็นนักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๕๐.๖

นักศึกษานักศึกษาที่มีญาติมากที่สุด เป็นนักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๕

นักศึกษานักศึกษาที่มีหอพักมากที่สุด เป็นนักศึกษาคณะบัญชี คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๒

นักศึกษานักศึกษาที่มีบ้านเช่ามากที่สุด เป็นนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๒

นักศึกษานักศึกษาที่มีบ้านเช่ามากที่สุด เป็นนักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๑.๕

	คณะบัญชี		คณะเศรษฐศาสตร์		คณะบริหารธุรกิจ		คณะนิติศาสตร์		คณะมนุษยศาสตร์		หมายเหตุ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๕. การใช้เวลาวาง												
ผูกพัน	๕	๑๓.๕	๕	๑๖.๑	๗	๑๔.๕	๑๐	๒๗.๕	๓	๘.๑	๕๐	๑๑.๗
คู่โทวทัศน์	๕	๒๔.๓	๑๓	๔๓.๓	๑๐	๒๖.๓	๑๗	๔๗.๒	๑๓	๓๕.๑	๖๒	๑๔.๘
พึงวิทยุ	๑๔	๓๗.๘	๑๗	๕๖.๗	๑๒	๓๑.๖	๒๐	๕๕.๖	๑๔	๓๗.๘	๗๗	๑๗.๒
เด่นจนทวี	๒	๕.๕	๕	๑๖.๓	๗	๑๙.๕	๑๑	๓๐.๖	๑	๒.๗	๒๕	๖.๐
เด่นกีฬา	๕	๑๓.๕	๕	๑๖.๑	๑๔	๔๐.๐	๑๑	๓๐.๖	๖	๑๖.๒	๕๖	๑๒.๘
อ่านหนังสือ	๑๓	๓๕.๑	๕	๑๖.๑	๑๒	๓๑.๖	๑๕	๔๑.๗	๑๖	๔๓.๒	๖๕	๑๖.๕
อื่น ๆ	๔	๑๐.๕	๓	๑๐.๐	๓	๗.๕	๑๐	๒๗.๕	๑	๒.๗	๒๑	๕.๗

การใช้เวลาวาง

- การใช้เวลาวางของนักศึกษาในการผูกพันมากที่สุด เป็นนักศึกษาคณะนิติศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๕
- การใช้เวลาวางของนักศึกษาในการคู่โทวทัศน์ มากที่สุด เป็นนักศึกษาคณะนิติศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๔๗.๒
- การใช้เวลาวางของนักศึกษาในการพึงวิทยุ มากที่สุด เป็นนักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๓๗.๘
- การใช้เวลาวางของนักศึกษาในการเด่นจนทวีมากที่สุด เป็นนักศึกษาคณะนิติศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๓๐.๖
- การใช้เวลาวางของนักศึกษาในการเด่นกีฬามากที่สุด เป็นนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๒
- การใช้เวลาวางของนักศึกษาในการอ่านหนังสือมากที่สุด เป็นนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๔๓.๒
- การใช้เวลาวางของนักศึกษาในการกีฬาที่สุด เป็นนักศึกษาคณะนิติศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๕

การใช้เวลาส่วนใหญ่อือ การพึงวิทยุ คิดเป็นร้อยละ

รองลงมาคือ การอ่านหนังสือ คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๕ และการคู่โทวทัศน์ คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๘

ตอนที่ ๒ แผนกการยืมยืมและการเขียนภาษาไทยและควมรททเทโทษองนคศึกษา

ตารางที่ ๓๓

	คณะบัญชี		คณะเศรษฐศาสตร์		คณะบริหารธุรกิจ		คณะนิติศาสตร์		คณะมนุษยศาสตร์		คณะแพทย	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๑. ประโยชน์ที่ได้รับจาก การยืมยืม -สามารถนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน -ฝึกฝนการใช้ภาษา ให้ดีขึ้น -นำไปยืมยืมในห้อง การเขียน -ฝึกการคิดและเขียน อย่างมีเหตุผล -ช่วยในการเรียน วิจัยน ๓ -ถ้างความเข้มน -รู้จักใช้เวลาว่าง อื่น ๆ	๒๓	๕๖.๘	๒๔	๕๐.๐	๒๓	๕๕.๓	๒๔	๖๖.๗	๓๔	๕๑.๕	๓๐๔	๖๓.๒๓
	๓๔	๕๑.๕	๒๒	๔๖.๓	๓๔	๕๐.๐	๒๓	๖๓.๕	๓๖	๕๕.๕	๓๐๐	๕๖.๓
	๓๓	๖๓.๗	๓๕	๕๐.๐	๓๖	๕๕.๗	๓๓	๖๖.๓	๒๓	๕๖.๓	๓๖๗	๖๓.๒
	๓๐	๖๖.๐	๓๕	๕๐.๐	๓๕	๖๖.๖	๓๖	๕๖.๖	๓๖	๕๖.๖	๓๖๖	๖๐.๕
	๕	๖๓.๖	๗	๖๓.๓	๕	๖๓.๓	๓๓	๖๐.๖	๕	๖๓.๖	๕๖	๖๓.๖
	๓๒	๖๖.๕	๓๕	๕๐.๐	๓๓	๖๕.๕	๓๖	๖๖.๖	๓๕	๖๖.๕	๓๖๕	๖๖.๕
	๒	๕.๕	๕	๓๓.๓	๓	๕.๕	๖	๓๖.๖	๒	๕.๕	๓๖	๕.๖
	-	-	๒	๖.๗	๓	๖.๖	-	-	๓	๖.๗	๕	๖.๖

คชชนก ๒ สภากาชาดของสหประชาชาติและสภากาชาดแห่งประเทศไทย

๔. ในกาเรียน การศึกษาและการเขียนภาษาไทย ท่านคิดว่า จะใช้ประโยชน์อย่างไรบ้าง

- สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน มากที่สุดเป็นอันดับสามและ เสาร์สามห้า ศุกร์เป็นร้อยละ ๕๐.๐
- เป็นการศึกษา การเขียนภาษาไทย มากที่สุดเป็นอันดับสองและ เสาร์สามห้า ศุกร์เป็นร้อยละ ๕๓.๓
- ช่วยแก้ไขปัญหาการเรียนภาษาไทย เป็นอันดับสามและ เสาร์สามห้า ศุกร์เป็นร้อยละ ๕๖.๕
- ศึกษาและเขียนอย่างมีเหตุผล มากที่สุด เป็นอันดับสองและ เสาร์สามห้า ศุกร์เป็นร้อยละ ๕๐.๐
- ช่วยในการเรียนวิชาอื่น ๆ เช่น วิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เป็นอันดับสี่และ เสาร์สามห้า ศุกร์เป็นร้อยละ ๕๐.๐
- สร้างความเชื่อมั่นให้ตนเองและคนรอบข้างมากที่สุด เป็นอันดับสองและ เสาร์สามห้า ศุกร์เป็นร้อยละ ๕๐.๐
- รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ มากที่สุดเป็นอันดับสี่และ เสาร์สามห้า ศุกร์เป็นร้อยละ ๕๖.๕
- ประโยชน์ที่ได้รับจากการใช้ทักษะอื่น ๆ คือ นักศึกษาคณะ เสาร์สามห้า ศุกร์เป็นร้อยละ ๖.๖

คณะบัญชี

ในการเรียน การศึกษาและการเขียนภาษาไทย นักศึกษามารวมนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้มากที่สุด ศุกร์เป็นร้อยละ ๕๖.๕ รองลงมาคือ นักศึกษาใช้ภาษาให้คนอื่น

ศศ.๕

คณะเศรษฐศาสตร์

ในการเรียนการศึกษาศึกษาและการเขียนภาษาไทย นักศึกษามารวมนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้มากที่สุด ศุกร์เป็นร้อยละ ๕๐.๐ รองลงมาคือ การฝึกฝนการใช้ภาษาให้คนอื่น

ศศ.๓

คณะบริหารธุรกิจ

ในการเรียนการศึกษาศึกษาและการเขียนภาษาไทย นักศึกษามารวมนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้มากที่สุด ศุกร์เป็นร้อยละ ๕๖.๕ รองลงมาคือ การฝึกฝนการใช้ภาษาให้คนอื่น

ศศ.๐

คณะศึกษาศาสตร์

ในการเรียนการศึกษาศึกษาและการเขียนภาษาไทย นักศึกษามารวมนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้มากที่สุด ศุกร์เป็นร้อยละ ๖๖.๖ รองลงมาคือ การฝึกฝนการใช้ภาษาให้คนอื่น

ศศ.๕

คณะมนุษยศาสตร์

ในการเรียนการศึกษาศึกษาและการเขียนภาษาไทย นักศึกษามารวมนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้มากที่สุด ศุกร์เป็นร้อยละ ๕๖.๕ รองลงมาคือ สามารถนำไปใช้ในชีวิต

ประจำวัน ศุกร์เป็นร้อยละ ๕๖.๕

ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษาศึกษาและการเขียนภาษาไทย คือ สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้มากที่สุด ศุกร์เป็นร้อยละ ๖๖.๖ รองลงมาคือ การฝึกฝนการใช้ภาษาให้คนอื่น

ศศ.๖ ส่วนประโยชน์อื่น ๆ คือ นำไปใช้ประกอบการเรียน ศศ.๖ และศึกษาพิเศษเป็นร้อยละ ๕๖.๕ และศึกษาพิเศษเป็นร้อยละ ๕๖.๕ ศศ.๖ เป็นร้อยละ ๕๐.๕

ตารางที่ ๒๒

	คณะนิติศาสตร์		คณะเศรษฐศาสตร์		คณะบริหารธุรกิจ		คณะศึกษาศาสตร์		คณะมนุษยศาสตร์		มหาวิทยาลัย	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๒. เนื้อหาการเขียนมีลักษณะ												
- สื่อแหล่งองค์ความรู้	๕๖	๘๓.๒	๕๖	๘๓.๓	๒๐	๘๒.๖	๒๓	๖๓.๕	๒๐	๕๕.๓	๕๕	๘๓.๕
- ขั้สัมพันธ์รายวิชา	๕	๗.๘	๒	๖.๗	๕	๑๙.๒	๕	๑๓.๕	๕	๑๓.๕	๒๓	๓๒.๕
- ขั้สานำเนื้อหา	๕	๗.๖	๕	๑๖.๗	๕	๑๐.๕	๖	๑๖.๗	๕	๑๓.๕	๒๕	๓๕.๗
- นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน	๓๓	๕๑.๕	๓๓	๕๑.๗	๑๐	๓๖.๓	๑๒	๓๓.๓	๑๖	๔๓.๒	๖๓	๘๖.๕
- แร่เกาะกับสภาพปัจจุบัน	๑๑	๑๗.๗	๑๑	๑๖.๗	๑๖	๕๑.๖	๑๓	๓๖.๓	๕	๑๓.๕	๕๕	๗๖.๖
- ไม่เหมาะสมเลย	๒	๓.๑	๑	๓.๑	-	-	๑	๒.๖	๑	๒.๖	๕	๗.๑
- อื่น ๆ	-	-	๑	๓.๑	-	-	๑	๒.๖	-	-	๒	๒.๖

๒. เนื้อหาที่ผู้เรียนของหน่วยงานสอนในวิชาไม่ทันภาระการเขียนมีลักษณะดังนี้

- นักศึกษาคณะนิติศาสตร์มีความรู้สึกว่าเนื้อหาสื่อแหล่งองค์ความรู้ของกฎหมายของนิติศาสตร์ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๖๓.๕
- นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ มีความคิดว่าเนื้อหาที่ซ้ำซ้อนกับรายวิชาอื่น ๆ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๕
- นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ มีความคิดว่าเนื้อหาการเขียนที่ซ้ำกันนำเนื้อหามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๒๖.๖
- นักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ มีความคิดว่าเนื้อหาการเขียนที่มีลักษณะเนื้อหาที่เรียนซ้ำไปซ้ำมาในวิชาที่เรียนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๘๖.๗
- นักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ มีความคิดว่าเนื้อหาการเขียนที่มีลักษณะเนื้อหาที่เรียนซ้ำกันมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๖๓.๓
- นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ มีความคิดว่าเนื้อหาการเขียนที่มีลักษณะเนื้อหาที่เรียนซ้ำกันมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๘๓.๕
- นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ มีความคิดว่าเนื้อหาการเขียนที่มีลักษณะเนื้อหาที่เรียนซ้ำกันมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๗๖.๖
- นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ มีความคิดว่าเนื้อหาการเขียนที่มีลักษณะเนื้อหาที่เรียนซ้ำกันมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๖๓.๗
- นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ มีความคิดว่าเนื้อหาการเขียนที่มีลักษณะเนื้อหาที่เรียนซ้ำกันมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๖๓.๗
- นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ มีความคิดว่าเนื้อหาการเขียนที่มีลักษณะเนื้อหาที่เรียนซ้ำกันมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๖๓.๗

นักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ มีความคิดว่าเนื้อหาการเขียนมีลักษณะเหมาะสมกับสภาพปัจจุบัน คิดเป็นร้อยละ ๖๓.๓
รองลงมาคือ คิดว่าเนื้อหาการเขียนมีลักษณะสอดคล้องกับความต้องการของหลักสูตร คิดเป็นร้อยละ ๕๓.๓
และรองลงมาคือ คิดว่าเนื้อหาการเขียนมีลักษณะสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน คิดเป็นร้อยละ ๔๖.๗
นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มีความคิดว่าเนื้อหาการเขียนมีลักษณะสอดคล้องกับความต้องการของหลักสูตร คิดเป็นร้อยละ ๕๗.๖
รองลงมาคือ คิดว่าเนื้อหาการเขียนมีลักษณะเหมาะสมกับสภาพปัจจุบัน คิดเป็นร้อยละ ๓๑.๖
และรองลงมาคือ คิดว่าเนื้อหาการเขียนมีลักษณะสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน คิดเป็นร้อยละ ๒๖.๓
นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ มีความคิดว่าเนื้อหาการเขียนมีลักษณะสอดคล้องกับความต้องการของหลักสูตร คิดเป็นร้อยละ ๖๓.๕
รองลงมาคือ คิดว่าเนื้อหาการเขียนมีลักษณะเหมาะสมกับสภาพปัจจุบัน คิดเป็นร้อยละ ๔๖.๑
และรองลงมาคือ คิดว่าเนื้อหาการเขียนมีลักษณะสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน คิดเป็นร้อยละ ๓๓.๓
นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ มีความคิดว่าเนื้อหาการเขียนมีลักษณะสอดคล้องกับความต้องการของหลักสูตร คิดเป็นร้อยละ ๕๕.๑
รองลงมาคือ คิดว่าเนื้อหาการเขียนมีลักษณะสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน คิดเป็นร้อยละ ๔๓.๒
และรองลงมาคือ คิดว่าเนื้อหาการเขียนมีลักษณะเหมาะสมกับสภาพปัจจุบัน คิดเป็นร้อยละ ๒๕.๓

เนื้อหาที่อาจารย์ผู้สอนในชั่วโมงทักษะการเขียนมีลักษณะสอดคล้องกับความต้องการของหลักสูตรมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๕๓.๕
รองลงมาคือ สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ คิดเป็นร้อยละ ๓๕.๕ และเหมาะสมกับสภาพปัจจุบัน คิดเป็นร้อยละ ๓๓.๑

	คณะบัญชี		คณะเศรษฐศาสตร์		คณะบริหารธุรกิจ		คณะศึกษาศาสตร์		คณะมนุษยศาสตร์	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๓. วิทยาลัยสหเวช										
การเขียน	๒๕	๘๕.๘	๒๕	๘๐.๐	๒๕	๖๕.๘	๒๕	๖๕.๘	๒๖	๘๐.๓
- บรรยาย										
- เชื้อวิทยาคอมพิวเตอร์	๓	๘.๙	๙	๓.๓	๖	๑๕.๘	๖	๑๖.๖	๒	๕.๘
- บรรยายบางส่วน										
- และให้ค้นคว้าด้วย	๖	๑๖.๒	๑๕	๔๖.๖	๕	๑๓.๑	๑๖	๔๑.๕	๑๖	๔๖.๐
- ให้อุปกรณ์										
- ประกอบการสอน	๕	๑๕.๖	๑๕	๔๖.๖	๖	๑๕.๘	๕	๑๒.๖	๕	๑๔.๖
- เงินยืมที่ได้										
- เบื้องเอง	๒	๕.๕	๓	๙.๐	๒	๕.๓	๑๕	๓๙.๕	๓	๘.๙
- กำหนดหัวข้อให้										
- เจ็ด	๘	๒๕.๕	๘	๒๔.๓	๕	๑๓.๑	๖	๑๖.๖	๖	๑๕.๕
- อื่น ๆ	-	-	-	-	-	-	๒	๕.๖	-	-

๓. ผู้สอนของภาควิชาได้ใช้วิธีการสอนที่เป็นการเขียน

- นักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ ศึกษากาที่ผู้สอนใช้วิธีการบรรยาย มากกว่า นักเป็นร้อยละ ๘๐.๐
- นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ศึกษากาที่ผู้สอนใช้วิธีการบรรยายมากกว่า นักเป็นร้อยละ ๗๖.๖
- นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ ศึกษากาที่ผู้สอนใช้วิธีการบรรยายมากกว่า นักเป็นร้อยละ ๖๖.๖
- นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ ศึกษากาที่ผู้สอนใช้วิธีการบรรยายมากกว่า นักเป็นร้อยละ ๖๖.๐
- นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ศึกษากาที่ผู้สอนใช้วิธีการบรรยายมากกว่า นักเป็นร้อยละ ๖๖.๖
- นักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ ศึกษากาที่ผู้สอนใช้วิธีการบรรยายมากกว่า นักเป็นร้อยละ ๖๖.๖

คณะบัญชี นักศึกษาคิดว่า การใช้วิธีการสอนทักษะการเขียน ควรใช้วิธีการบรรยายมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๗๕.๗
รองลงมาคือ การใช้อุปกรณ์ เช่น เครื่องบันทึกเสียง เอกสาร เป็นต้น มาตรการการสอน คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๖

คณะเศรษฐศาสตร์ นักศึกษาคิดว่า การใช้วิธีการสอนทักษะการเขียน ควรใช้วิธีการบรรยายมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๘๐.๐
รองลงมาคือ การแนะนำแนวทางให้นักศึกษาไปค้นหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง คิดเป็นร้อยละ ๕๖.๗
และการใช้อุปกรณ์ เช่น เครื่องบันทึกเสียง เอกสาร เป็นต้น มาตรการการสอนคิดเป็นร้อยละ ๕๖.๗

คณะวิศวกรรมศาสตร์ นักศึกษาคิดว่า การใช้วิธีการสอนทักษะการเขียน ควรใช้วิธีการบรรยายมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๖๕.๔
รองลงมาคือ การแนะนำแนวทางให้นักศึกษาไปค้นหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง คิดเป็นร้อยละ ๒๓.๗

คณะนิติศาสตร์ นักศึกษาคิดว่า การใช้วิธีการสอนทักษะการเขียน ควรใช้วิธีการบรรยายมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๖๙.๕
รองลงมาคือ การเสนอปัญหาและให้นักศึกษาเขียนด้วยตนเอง คิดเป็นร้อยละ ๔๑.๗

คณะมนุษยศาสตร์ นักศึกษาคิดว่า การใช้วิธีการสอนทักษะการเขียน ควรใช้วิธีการบรรยายมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ ๗๐.๓
รองลงมาคือ การแนะนำแนวทางให้นักศึกษาไปค้นหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๐

วิธีการสอนทักษะการเขียนที่ผู้สอนใช้มากที่สุดคือ การบรรยายคิดเป็นร้อยละ ๗๑.๙ รองลงมาคือ แนะนำแนวทางให้นักศึกษาไปค้นหา
หาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง คิดเป็นร้อยละ ๕๑.๐ และการใช้อุปกรณ์ เช่น เครื่องบันทึกเสียง เอกสาร เป็นต้น
มาตรการสอน คิดเป็นร้อยละ ๒๙.๑

	คณะบัญชี		คณะเศรษฐศาสตร์		คณะบริหารธุรกิจ		คณะนิติศาสตร์		คณะมนุษยศาสตร์		รวมทุก	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๔. จำนวนครั้งที่ผู้ใช้มีทักษะ												
ดีเยี่ยม												
ดีเยี่ยม ๓ ครั้ง	๔	๒๕.๐	๔	๑๐.๐	๑๐	๒๖.๓	๔	๑๑.๑	๔	๑๐.๐	๓๖	๑๖.๕
ดีเยี่ยม ๒ ครั้ง	๑๑	๒๕.๐	๔	๑๐.๐	๑๒	๓๑.๖	๕	๑๓.๖	๑๕	๓๗.๕	๔๖	๒๑.๕
ดีเยี่ยม ๑ ครั้ง	๔	๑๐.๐	๓	๗.๕	๘	๒๐.๐	๑๒	๓๐.๐	๕	๑๒.๕	๓๕	๑๖.๕
มากกว่าดีเยี่ยม												
๓ ครั้ง	๑๐	๒๕.๐	๑๑	๒๗.๕	๕	๑๓.๒	๘	๒๐.๐	๖	๑๕.๐	๓๙	๑๗.๕
ไม่เพียงพอ	-	-	๒	๕.๐	๒	๕.๐	๑	๒.๕	๑	๒.๕	๖	๒.๕
อื่น ๆ	๓	๗.๕	๑	๒.๕	๑	๒.๕	๒	๕.๐	๒	๕.๐	๖	๒.๕
ไม่ตอบ	-	-	-	-	-	-	๑	๒.๕	-	-	๑	๐.๖

๔. จำนวนครั้งที่ผู้สอนใช้ใบการมีทักษะทักษะการเขียน

คณะบัญชี ผู้สอนใช้การมีทักษะทักษะการเขียนมากที่สุด ๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒๕.๐ รองลงมาคือ การมีทักษะทักษะการเขียนมากกว่า ๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๕

คณะเศรษฐศาสตร์ ผู้สอนใช้การมีทักษะทักษะการเขียนมากที่สุดมากกว่า ๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓๖.๓ รองลงมาคือ การมีทักษะทักษะการเขียน ๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓๐.๐

คณะบริหารธุรกิจ ผู้สอนใช้การมีทักษะทักษะการเขียนมากที่สุด ๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓๗.๕ รองลงมาคือ การมีทักษะทักษะการเขียน ๑ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒๐.๐

คณะนิติศาสตร์ ผู้สอนใช้การมีทักษะทักษะการเขียนมากที่สุด ๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓๗.๕ รองลงมาคือ การมีทักษะทักษะการเขียน ๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒๕.๐

คณะกรรมการศาสตร์ ผู้สอนใช้การมีทักษะการเขียนมากที่สุดเห็นละ ๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕๐.๕

รองลงมาคือ การมีทักษะการเขียน เห็นละ ๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒๙.๓

- จำนวนการมีทักษะการเขียน เห็นละ ๓ ครั้ง ผู้สอนใช้มากที่สุดเห็นกับพระบริหารธุรกิจ คิดเป็นร้อยละ ๒๖.๓ และจำนวนการมีทักษะการเขียนที่ไม่เคยฝึกเลยคือ คณะบัญชี คิดเป็นร้อยละ ๐.๐๐
- จำนวนการมีทักษะการเขียน เห็นละ ๒ ครั้ง ผู้สอนใช้มากที่สุดเห็นกับคณะมนุษยศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๕๐.๕ และจำนวนการมีทักษะการเขียน รองลงมาคือ คณะบริหารธุรกิจ คิดเป็นร้อยละ ๓๑.๖
- จำนวนการมีทักษะการเขียน เห็นละ ๓ ครั้ง ผู้สอนใช้มากที่สุดเห็นกับคณะนิติศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๓๓.๓ และจำนวนการมีทักษะการเขียน เห็นละ ๓ ครั้ง ผู้สอนใช้รองลงมาคือ คณะมนุษยศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๒๙.๓
- จำนวนการมีทักษะการเขียน เห็นมากกว่าเห็นละ ๓ ครั้ง ผู้สอนใช้มากที่สุดเห็นกับคณะเศรษฐศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๓๖.๗ และจำนวนการมีทักษะการเขียนมากกว่าเห็นละ ๓ ครั้ง รองลงมาคือคณะบัญชี คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๐
- จำนวนการมีทักษะการเขียนที่ผู้สอนไม่เคยฝึกเลย มากที่สุดคือ คณะบัญชี คิดเป็นร้อยละ ๐.๐๐

การมีทักษะการเขียนที่อาจารย์สอนใช้ในการมีมากที่สุดคือ มีจำนวน เห็นละ ๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓๑.๕ และมีที่ใ้มากที่สุด คณะมนุษยศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๕๐.๕

คณะกรรมการส่งเสริมหลักสูตรการสอน ทักษะการเขียนที่ผู้สอนเคยจัดสอนไปมากที่สุดคือ การแต่งเรียงความ คิดเป็นร้อยละ ๔๔.๒
กิจกรรมส่งเสริมหลักสูตรการฉีก ทักษะการเขียนที่ผู้สอนเคยจัดสอนให้รองลงมาคือ การเขียนวิทยานิพนธ์บรรยายและทำรายงาน คิดเป็นร้อยละ ๓๑.๖

คณะนิเทศศาสตร์ กิจกรรมส่งเสริมหลักสูตรการสอน ทักษะการเขียนที่ผู้สอนเคยจัดสอนไปมากที่สุดคือ การแต่งเรียงความ คิดเป็นร้อยละ ๕๒.๔
กิจกรรมส่งเสริมหลักสูตรการสอน ทักษะการเขียนที่ผู้สอนเคยจัดสอนให้รองลงมาคือ การให้คำปรึกษาอบรมเพื่อประกอบการเขียน คิดเป็นร้อยละ ๓๖.๑

คณะมนุษยศาสตร์ กิจกรรมส่งเสริมหลักสูตรการสอน ทักษะการเขียนที่ผู้สอนเคยจัดสอนไปมากที่สุดคือ การแต่งเรียงความ คิดเป็นร้อยละ ๓๕.๑ และการให้นักศึกษาฝึกเขียนในโอกาสต่าง ๆ คิดเป็นร้อยละ ๓๕.๑

- กิจกรรมส่งเสริมหลักสูตรการสอน ทักษะการเขียนที่ผู้สอนเคยจัดให้ ได้แก่
- การแต่งเรียงความ จำนวนที่จัดกิจกรรมส่งเสริมหลักสูตร มากที่สุดคือ คณะเศรษฐศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๒๓.๓
 - คณะที่จัดให้แต่งเรียงความ เป็นกิจกรรมส่งเสริมหลักสูตรการสอนมากที่สุดคือ คณะบัญชี คิดเป็นร้อยละ ๕๑.๔
 - คณะที่จัดให้เขียนวิทยานิพนธ์บรรยายและทำรายงาน เป็นกิจกรรมส่งเสริมหลักสูตรการสอนมากที่สุดคือ คณะบัญชี คิดเป็นร้อยละ ๓๕.๑
 - คณะที่จัดให้คำปรึกษาอบรมเพื่อประกอบการเขียน เป็นกิจกรรมส่งเสริมหลักสูตรการสอนมากที่สุดคือ คณะเศรษฐศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๓๖.๑
 - คณะที่จัดให้ฝึกศึกษาฝึกเขียนในโอกาสต่าง ๆ เป็นกิจกรรมส่งเสริมหลักสูตรการสอนมากที่สุดคือ คณะเศรษฐศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๕๐.๐

กิจกรรมส่งเสริมหลักสูตรการสอน ทักษะการเขียนที่ผู้สอนเคยจัดให้มากที่สุด เรียงลงมา คือ การแต่งเรียงความ คิดเป็นร้อยละ ๔๔.๔ รองลงมา คือ ให้นักศึกษาฝึกเขียนในโอกาสต่าง ๆ คิดเป็นร้อยละ ๓๖.๑ และจัดเขียนวิทยานิพนธ์บรรยาย ทำรายงาน และให้ค้นคว้ารวบรวมความรู้เพื่อให้เกิด เพื่อประกอบการเขียนคิดเป็นร้อยละ ๒๖.๕

ตารางที่ ๕๖

	คะแนนยู่ติ		คะแนนช่วยเหลือ		คะแนนวิพากษ์วิจารณ์		คะแนนตีความ		คะแนนนิยมนิเทศ		คะแนนนิเทศศาสตร์		หมายเหตุ
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
บ. ความเห็นเห็นเกี่ยวกับสภาพการสอนทักษะการเขียน	๔.๐๓	.๖๐๐๓	๔.๒๓	.๖๖๖๕	๔.๒๑	.๖๕๕๑	๔.๑๖	.๖๖๖๕	๔.๑๖	.๖๖๖๕	๔.๑๖	.๖๖๖๕	MS
๑. ความสำคัญวิชาทักษะการเขียน	๓.๓๖	.๖๖๖๕	๓.๕๓	.๖๖๖๕	๓.๖๖	.๕๕๕๑	๓.๖๖	.๕๕๕๑	๓.๖๖	.๕๕๕๑	๓.๖๖	.๕๕๕๑	N
๒. ความสนใจในวิชา	๓.๕๕	.๖๖๖๕	๓.๖๖	.๖๖๖๕	๓.๕๕	.๖๖๖๕	๓.๕๕	.๖๖๖๕	๓.๕๕	.๖๖๖๕	๓.๕๕	.๖๖๖๕	
๓. ผู้สอนแจ้งจุดมุ่งหมาย	๓.๖๖	.๕๕๕๑	๓.๕๕	.๕๕๕๑	๓.๕๕	.๕๕๕๑	๓.๕๕	.๕๕๕๑	๓.๕๕	.๕๕๕๑	๓.๕๕	.๕๕๕๑	
๔. ผู้สอนเตรียมการสอน	๓.๖๖	.๕๕๕๑	๓.๕๕	.๕๕๕๑	๓.๕๕	.๕๕๕๑	๓.๕๕	.๕๕๕๑	๓.๕๕	.๕๕๕๑	๓.๕๕	.๕๕๕๑	
๕. ก. มีกเขียนให้ถูกต้อง	๓.๖๖	๑.๐๐	๓.๖๖	.๕๕๕๑	๓.๖๖	.๕๕๕๑	๓.๖๖	.๕๕๕๑	๓.๖๖	.๕๕๕๑	๓.๖๖	.๕๕๕๑	
ข. มีกเขียนตอบคำถาม	๓.๕๕	.๕๕๕๑	๓.๕๕	.๕๕๕๑	๓.๕๕	.๕๕๕๑	๓.๕๕	.๕๕๕๑	๓.๕๕	.๕๕๕๑	๓.๕๕	.๕๕๕๑	
ค. มีกเขียนอธิบาย	๓.๖๖	.๕๕๕๑	๓.๕๕	.๕๕๕๑	๓.๕๕	.๕๕๕๑	๓.๕๕	.๕๕๕๑	๓.๕๕	.๕๕๕๑	๓.๕๕	.๕๕๕๑	
ง. มีกเขียนเล่าเรื่อง	๓.๖๖	๑.๐๐	๓.๖๖	.๕๕๕๑	๓.๖๖	.๕๕๕๑	๓.๖๖	.๕๕๕๑	๓.๖๖	.๕๕๕๑	๓.๖๖	.๕๕๕๑	
๖. มีกเขียนแสดงความคิดเห็น	๓.๖๖	๑.๐๐	๓.๖๖	.๕๕๕๑	๓.๖๖	.๕๕๕๑	๓.๖๖	.๕๕๕๑	๓.๖๖	.๕๕๕๑	๓.๖๖	.๕๕๕๑	
๗. ผู้สอนจัดกิจกรรมเสริมการเรียนรู้	๓.๖๖	๑.๐๐	๓.๖๖	.๕๕๕๑	๓.๖๖	.๕๕๕๑	๓.๖๖	.๕๕๕๑	๓.๖๖	.๕๕๕๑	๓.๖๖	.๕๕๕๑	

ตารางที่ ๙๖ (ต่อ)

	คะแนนเฉลี่ย	คะแนนเฉลี่ยค่าเฉลี่ย	คะแนนปริมาตรสุวิกิจ	คะแนนค่าเฉลี่ย	คะแนนค่าเฉลี่ย	คะแนนค่าเฉลี่ย	หมายเหตุ
	\bar{X} SD	\bar{X} SD	\bar{X} SD	\bar{X} SD	\bar{X} SD	\bar{X} SD	MS
๑. ห้องเรียนเหมาะสมสำหรับ จัดกิจกรรม	๓.๒๔ .๙๕๔	๓.๐๖ .๙๐๐๒	๓.๙๓ .๘๘๓	๓.๙๖ .๙๕๙	๓.๓๘ .๙๕๗	๓.๓๘ .๙๕๗	N .๘๘๖๖
๔. ผู้สอนใช้วัสดุอุปกรณ์ ต่าง ๆ	๒.๙๙ .๘๖๒	๒.๘๖ .๙๕๗	๒.๙๙ .๙๖๓	๒.๖๖ .๙๕๕	๒.๘๕ .๙๖๒	๒.๘๕ .๙๖๒	.๘๘๖๘
๕. เวลาเรียนที่เหมาะสม เหมาะสมเชิงจิต	๓.๐๕ .๙๖๐	๒.๘๖ .๖๘๙	๓.๐๒ .๘๖๒	๓.๐๕ .๙๐๕	๓.๐๕ .๙๐๕	๓.๐๕ .๙๐๕	.๘๘๖๐
๙๐. ผู้สอนเปิดโอกาสให้ ฝึกเขียน	๒.๙๖ ๑.๐๙๒	๓.๓๓ .๙๖๒	๒.๙๖ .๙๖๕	๓.๒๕ ๙.๐๖๘	๓.๒๕ ๙.๐๖๘	๓.๒๕ ๙.๐๖๘	.๙๐๙๖

ความถี่เห็นเกี่ยวกับสภาพการสอนทักษะการเขียน ประเมินในลักษณะรวม ๆ อาจจะสรุปได้ว่า นักศึกษาแต่ละคณะวิชามีความคิดเห็นค่าเฉลี่ยแตกต่างกัน
ถึง ๔ ในแต่ละเรื่อง โดยเฉพาะเรื่องความถี่ที่ผู้สอนใช้ภาษาเขียนภาษาไทยและการเขียนภาษาไทยอื่น ๆ และมีเรื่องอื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยรองลงมา เช่น เรื่องความสนใจ
ในวิชา การเตรียมการสอนของผู้สอน การฝึกการฝึกกิจกรรมและเวลาของการเรียนทักษะการเขียน เป็นต้น และมีบางเรื่องเท่ากันที่มีค่าเฉลี่ย เลขคณิตหะทับปานกลางคือ
๒.๕ ขึ้นไป เช่น เรื่องการใช้วัสดุอุปกรณ์และการเปิดโอกาสให้ฝึกเขียน

ตอนที่ ๓ ปัญหาในการเรียนการสอนและการปฏิบัติ

ตารางที่ ๑๗

	คะแนนเฉลี่ย	คะแนนสูงสุด	คะแนนต่ำสุด	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
๑. ทำานมีปัญหและอุปสรรคในการเรียนทักษะการเขียนเชิงให้	๓.๓๗	๑.๐๓๖	๓.๗๓	๑.๑๖๓	๓.๑๓	๑.๐๓๖	๓.๖๖๖	๑.๐๓๖	๓.๖๖๖	๑.๐๓๖	๓.๖๖๖

ปัญหาและอุปสรรค จากตารางแสดงว่า นักศึกษาทุกคนควรวินิจฉัยปัญหาและอุปสรรคในการเรียนทักษะการเขียนก่อนข้างมาก โดยเฉพาะคะแนนและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๓๓ และรองลงมา คะแนนที่ค่าเฉลี่ย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๖๖ ส่วนที่มีปัญหาน้อยที่สุดคือ คะแนนบริหารธุรกิจ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๑๓

ตารางที่ ๕

	คณะบัญชี		คณะเศรษฐศาสตร์		คณะวิศวกรรมศาสตร์		คณะนิติศาสตร์		คณะมนุษยศาสตร์		หมายเหตุ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ก. ปัญหาเกี่ยวกับผู้สอน												
๑. ผู้สอนไม่มีความรู้	๗	๒.๘	-	-	๗	๒.๖	๓	๔.๓	๔	๗๐.๕	๔	๕.๐
๒. ผู้สอนไม่ทราบดี	๒๗	๕๖.๕	๗๔	๕๖.๘	๗๘	๕๔.๘	๗๓	๕๖.๗	๕๖	๕๕.๗	๕๖	๕๘.๘๗
๓. วิธีการสอนน่าเบื่อ	๗๖	๕๓.๒	๗๐	๕๓.๓	๗๓	๕๓.๒	๗	๕.๐	๗๐	๕๓.๐	๕๕	๕๓.๖๗
๔. ผู้สอนไม่มีเวลาจัด	๗๐	๕๓.๐	๕	๗๖.๗	๕	๒๗.๗	๖	๗๖.๘	๗๖	๕๓.๐	๕๗	๕๖.๕
๕. ผู้สอนไม่ทันสมัย	๗๗	๕๓.๗	๓	๗๐.๐	๓	๒.๒	๔	๗๗.๗	๕	๗๐.๕	๕๖	๗๓.๐
๖. ผู้สอนมีชั้นปกครอง	๒	๕.๔	๗	๕.๓	๗	๒.๖	๔	๗๗.๗	๕	๗๐.๕	๗๕	๗๓.๕
๗. ผู้สอนไม่เห็นความ												
สำคัญของการเรียน	๓	๔.๗	๒	๖.๒	๒	๕.๓	-	-	๖	๒.๘	๕	๕.๕
๘. ยื่น ๗ (รวม)	-	-	๔	๗๓.๓	๒	๕.๓	๘	๗๓.๕	๗	๒.๘	๗๕	๗๓.๕

ก. ปัญหาเกี่ยวกับผู้สอน

นักศึกษาคณะบัญชี มีความคิดเห็นว่าผู้สอนไม่ทราบดีเกี่ยวกับปัญหาเกี่ยวกับปัญหาการเรียนของนักศึกษามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๕๖.๕
 นักศึกษาคณะบัญชี มีความคิดเห็นว่าผู้สอนมีวิธีการสอนที่น่าเบื่อมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๕๓.๕
 นักศึกษาคณะบัญชีและคณะมนุษยศาสตร์ มีความคิดเห็นว่า ผู้สอนไม่มีเวลาจัดการสอนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๕๓
 นักศึกษาคณะบัญชี มีความคิดเห็นว่า ผู้สอนไม่ทันสมัยในการใช้เทคโนโลยีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๕๓.๗
 นักศึกษาคณะบัญชีมีความคิดเห็นว่า ผู้สอนไม่ทราบดีเกี่ยวกับปัญหาการเรียนของนักศึกษามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๕๘.๗
 รองลงมาคือ วิธีการสอนของผู้สอนที่น่าเบื่อหน่าย คิดเป็นร้อยละ ๕๓.๖

ตารางที่ ๑๔

	คณะบัญชี		คณะเศรษฐศาสตร์		คณะวิทยาศาสตร์		คณะนิเทศศาสตร์		คณะมนุษยศาสตร์		คณะเทคโนโลยี	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
บ. ปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา												
๑. เนื้อหายากเกินความ	๖	๖๖.๖	๒	๖.๗	๔	๑๐.๕	๖	๑๖.๖	๔	๒๔.๓	๒	๒๒.๒
สามารถของนักศึกษา												
๒. เนื้อหาใกล้เคียงกับศึกษา	๖๒	๖๒.๕	๓	๑๐.๐	๕	๒๓.๗	๖	๑๖.๖	๑๑	๒๕.๖	๒	๒๒.๒
เกินไปและไม่น่าสนใจ												
๓. เนื้อหายังดีกับสนใจ	๑๘	๕๘.๖	๑๑	๓๖.๖	๑๐	๒๖.๓	๗	๑๘.๖	๕	๑๖.๖	๕	๑๖.๖
๔. เนื้อหาที่ให้ยึดถือ												
หลักการมากเกินไป	๕	๒๕.๖	๑๐	๓๓.๓	๑๒	๓๖.๖	๗	๑๗.๖	๓	๑๐.๐	๓	๓๐.๐
๕. เนื้อหานำไปใช้ใน												
ชีวิตประจำวันไม่ได้	๖	๑๖.๖	๑	๓.๓	๕	๑๓.๖	๕	๑๒.๖	๓	๗.๖	๕	๑๖.๖
๖. เนื้อหาเมื่อถ่าย												
เพราะดองซ้ำกับ	๑๑	๒๘.๗	๗	๒๒.๓	๓	๗.๖	๕	๑๒.๖	๕	๑๖.๖	๕	๑๖.๖
ทุกครั้ง												
๗. อื่น ๆ (ระบุ)	๒	๕.๕	๗	๒๒.๓	๑	๒.๖	๗	๑๗.๖	๒	๕.๕	๒	๒๒.๒

ปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา

- นักศึกษาและมนุษยศาสตร์ มีความคิดเห็นว่า เนื้อหายากเกินความสามารถของนักศึกษามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๒๔.๓
- นักศึกษาศาสนะบัญญัติ มีความคิดเห็นว่า เนื้อหาไกลตัวนักศึกษาเกินไปและไม่น่าสนใจ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๓๒.๔
- นักศึกษาศาสนะบัญญัติ มีความคิดเห็นว่า เนื้อหายังสับสน ไม่ชัดเจนเกินไป คิดเป็นร้อยละ ๔๘.๖
- นักศึกษาศาสนะมนุษยศาสตร์ มีความคิดเห็นว่า เนื้อหามากเกินไปทำให้เวียนไม่ทันมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๔๐.๕
- นักศึกษาศาสนะบัญญัติ มีความคิดเห็นว่า เนื้อหาน่าเบื่อหน่ายเพราะซ้ำกับบทวิทยุมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๒๙.๑
- นักศึกษาศาสนะวิธี มีความคิดเห็นว่า เนื้อหาของการเขียนไกลตัวนักศึกษาเกินไปและไม่น่าสนใจ คิดเป็นร้อยละ ๓๗.๖
- และมีปัญหาเรื่องลงมือคือ เนื้อหายังสับสนไม่ชัดเจนเกินไปทำให้เวียนไม่ทัน คิดเป็นร้อยละ ๒๙.๔

ตารางที่ 20

	คะแนนผู้		คะแนนวิทยากร		คะแนนผู้ทำสื่อ		คะแนนวิทยากร		คะแนนผู้ทำสื่อ		คะแนนวิทยากร		คะแนนผู้ทำสื่อ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๓. มีบทบาทเกี่ยวกับวิสัยทัศน์ และจัดกิจกรรมและ ยุบการเข้าร่วม	๘	๑๘.๕	๒	๖.๗	๓	๙.๕	๖	๑๘.๕	๕	๑๕.๕	๖๓	๑๙.๕		
๔. การจัดทำกิจกรรมทำให้ เกิดเวลาและเงินไม่ คุ้มค่ากับวิทยากร	๑๖	๔๓.๒	๓	๑๐.๐	๕	๑๕.๕	๘	๒๓.๘	๑๓	๓๙.๕	๖๘	๒๑.๕		
๕. ผู้สอนไม่สามารถจัด กิจกรรมที่เหมาะสมกับ ทัศนคติเรียน	๑๘	๔๗.๘	๑๖	๕๐.๐	๑๕	๔๗.๕	๑๓	๓๙.๕	๑๖	๔๗.๕	๖๕	๒๐.๕		
๖. ผู้สอนไม่ให้มีนักศึกษา เป็นตัวแทน เพราะ จำนวนนักศึกษาไม่ ใกล้เคียง	๑๐	๒๗.๐	๑๕	๔๖.๐	๑๑	๓๔.๕	๑๖	๔๙.๕	๑๖	๔๗.๕	๖๓	๑๙.๕		
๗. นักศึกษาไม่ให้ความ ร่วมมือในการสอน	๑๐	๒๗.๐	๑๓	๔๑.๓	๑๐	๓๐.๖	๑๕	๔๖.๖	๑๒	๓๖.๕	๖๘	๒๑.๕		
๘. สภาพห้องเรียนไม่ เหมาะสมในการจัด กิจกรรม	๕	๑๓.๕	๓	๑๐.๐	๘	๒๔.๕	๓	๙.๕	๕	๑๕.๕	๖๓	๑๙.๕		
๙. ขาดค่าตอบแทนวิทยากร ยุบการให้บริการ กิจกรรม	๑๖	๔๓.๘	๑๐	๓๐.๖	๕	๑๕.๕	๘	๒๓.๘	๑๒	๓๖.๕	๕๕	๑๖.๕		
๑๐. อื่น ๆ	-	-	๑	๓.๐	๑	๓.๐	๕	๑๕.๕	-	-	๘	๒๔.๕		

นี้พูดเกี่ยวกับวิธีสอน การจัดการรวมและอยู่ภายใต้การสอน

นักศึกษาคณะบัญชีมีความคิดเห็นว่า การจัดการรวมทำให้เสียเวลาและเรียนไม่ทันตามหลักสูตร มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๕

นักศึกษาคณะบัญชีมีความคิดเห็นว่า ผู้สอนไม่สามารถจัดการรวมที่เหมาะสมกับบทเรียนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๔๓.๒ รองลงมาคือ คณะบัญชีภาคหัว

คิดเป็นร้อยละ ๔๘.๑

นักศึกษาคณะบัญชีและคณะบริหารธุรกิจ มีความคิดเห็นว่า ผู้สอนไม่ให้นักศึกษามีรายชื่อนักศึกษาเป็นรายคนเพราะจำนวนนักศึกษาใช้เรียนมากเกินไป มากที่สุด

คิดเป็นร้อยละ ๗๑.๘

นักศึกษาคณะนิติศาสตร์มีความคิดเห็นว่า นักศึกษาไม่ให้ความร่วมมือในการสอนของผู้สอนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๕๔.๕ รองลงมาคือ คณะเศรษฐศาสตร์

คิดเป็นร้อยละ ๕๖.๗

นักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์มีความคิดเห็นว่า สภาพห้องเรียนไม่เหมาะสมในการจัดการรวมมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๔๓.๓

นักศึกษาคณะบัญชีมีความคิดเห็นว่า ขาดคำปรึกษาและวัสดุอุปกรณ์ในการจัดการรวม มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ ๒๕.๗

นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์มีความคิดเห็นว่า สภาพห้องเรียนไม่เหมาะสมในการจัดการรวม คิดเป็นร้อยละ ๓๘.๒ บัณฑิตทางอภยาคือ ผู้สอนไม่ให้นักศึกษาเป็นรายคน

เพราะจำนวนนักศึกษาใช้เรียนมากเกินไป คิดเป็นร้อยละ ๓๖.๕ และนักศึกษาไม่ให้ความร่วมมือในการสอน คิดเป็นร้อยละ ๓๘.๕ รวมทั้งผู้สอน ไม่สามารถจัดทำ

กิจกรรมที่เหมาะสมกับบทเรียน คิดเป็นร้อยละ ๒๖.๕

ปัญหาเกี่ยวกับภาวะวิफल

- นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มีความคิดเห็นว่า ขาดแคลนเครื่องมือการวัดผลมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๓๗.๖
- นักศึกษาคณะบัญชีและคณะบริหารธุรกิจ มีความคิดเห็นว่า ไม่มีการวัดผลการเรียนรู้ของนักศึกษาทันทีในช่วง 15 นาทีของการเรียนการสอนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๘๓.๒
- คณะบัญชีและคณะเศรษฐศาสตร์มีความคิดเห็นว่า ผู้สอนวัดผลการเรียนรู้ของนักศึกษาบ่อยครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๘๘.๖ และ ๘๖.๗
- คณะบัญชีมีความคิดเห็นว่า ผู้สอนให้นักศึกษาวัดผลการเรียนรู้ของตนเองมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๘๒.๔

นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์มีความคิดเห็นว่า ผู้สอนวัดผลการเรียนรู้ของนักศึกษาบ่อยครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๘๐.๔ บัญชีการคลังมากที่สุด ผู้สอนไม่วัดผลการเรียนรู้ของนักศึกษาทันทีในช่วง 15 นาที คิดเป็นร้อยละ ๘๒

ตารางที่ ๒๒

	คณะบัญชี		คณะเศรษฐศาสตร์		คณะบริหารธุรกิจ		คณะนิติศาสตร์		คณะมนุษยศาสตร์		หมายเหตุ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๑. ปัญหาเกี่ยวกับตัวท่านเอง(ผู้เขียน)	๓	๘๑	๓	๑๐.๐	๒	๕.๓	๓	๘.๓	๔	๑๐.๘	๑๔	๘.๕
๑. ท่านไม่เห็นความจำเป็นและประโยชน์ในการเขียนทักษะ												
๒. ท่านขาดความเชื่อมั่นในตนเองและเวลาเขียนจึงทำให้เขียนไม่ได้	๑๔	๓๗.๘	๗	๒๓.๓	๑๒	๓๗.๖	๑๐	๒๗.๘	๑๓	๓๗.๑	๕๖	๓๗.๕
๓. ท่านมีเวลาฝึกเขียนน้อยเกินไป	๒๖	๘๓.๓	๒๒	๗๐.๒	๑๔	๔๓.๕	๒๗	๘๔.๓	๑๔	๔๔.๖	๑๐๒	๗๐.๒
๔. ท่านปฏิบัติไม่ได้ตามที่ผู้สอนต้องการ	๑๒	๓๖.๔	๑๗	๕๖.๘	๑๔	๔๓.๕	๕	๑๕.๕	๖	๑๖.๒	๔๗	๓๖.๕
๕. ท่านใช้ภาษาในการเขียนไม่ถูกต้อง เช่น ใช้ถ้อยคำผิดความหมาย ใช้วลีผิด	๑๔	๓๗.๘	๑๐	๓๓.๓	๔	๑๒.๑	๑๗	๕๐.๖	๕	๑๕.๓	๕๒	๓๖.๒
๖. อื่น ๆ (ระบุ)	๑	๒.๗	๑	๓.๓	๖	๑๘.๕	๑	๒.๘	๑	๒.๘	๑๐	๗.๖

ปัญหาเกี่ยวกับผู้เขียน

นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์เห็นว่า ผู้เรียนขาดความเชื่อมั่นในตนเองเวลาเขียนจึงทำให้อ่านไม่ลื่นไหล มากที่สุดคือเป็นร้อยละ ๓๗.๕ รองลงมาคือ

คณะมนุษยศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๓๔.๑

นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มีความคิดเห็นว่า ผู้เรียนมีเวลาฝึกเขียนน้อยเกินไป มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ ๕๖.๓ รองลงมาคือคณะศึกษาศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๓๐.๒

นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มีความคิดเห็นว่า ผู้เรียนปฏิบัติไม่ให้ความรู้ที่ถูกต้องของการ มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ ๕๙.๕

นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มีความคิดเห็นว่า ผู้เรียนใช้ภาษาในการเขียนไม่ถูกต้อง เช่น ใช้ถ้อยคำผิดความหมาย ใช้ศัพท์สะกดคำวันที่ผิด ฯลฯ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๓๗.๕
นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์เห็นว่า เวลาของการฝึกเขียนน้อยเกินไป คิดเป็นร้อยละ ๕๗.๓ ปีถัดมาเองมาคือ นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์เห็นว่า เวลาเขียนเองและเวลาเขียนจึงเขียน
ไม่ได้ คิดเป็นร้อยละ ๓๑.๕ และนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์เห็นว่า เวลาเขียนไม่ถูกต้อง เช่น ใช้ถ้อยคำผิดความหมาย ใช้ศัพท์สะกดคำวันที่ผิด ฯลฯ คิดเป็นร้อยละ ๒๙.๒ รวมทั้งการที่

นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ไม่ให้ความรู้ที่ถูกต้อง ฯลฯ คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๕

บทที่ ๕

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ศึกษาลักษณะความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เฉพาะปีการศึกษา ๒๕๖๑ ผู้วิจัยในฐานะผู้ทำหน้าที่สอนวิชาภาษาไทย ซึ่งเป็นวิชาพื้นฐานสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ได้พบความผิดพลาดและความบกพร่องในการใช้ภาษาของนักศึกษา อันเป็นปัญหาสำคัญที่ส่งผลและมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาในสังคม ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำข้อมูลเกี่ยวกับทักษะการเขียนมาศึกษาวิจัยและสรุปผลได้ดังนี้

เรื่องที่ ๑ ลักษณะความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑

ความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเท่าที่พบจากข้อมูลสรุปได้ดังนี้

๑. ความผิดพลาดในการใช้คำ
๒. ความผิดพลาดใน-การแต่งประโยค
๓. ความผิดพลาดในการสะกดการันต์
๔. ความผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน

๑. ความผิดพลาดในการใช้คำ ได้แก่ การใช้คำผิดชนิด การใช้คำผิดความหมาย การใช้คำผิดรูป การใช้คำที่มีเสียงหรือความหมายใกล้เคียงกันผิด การใช้คำหรือกลุ่มคำไม่คงระดับ (ไม่เสมอกัน) การใช้คำหรือกลุ่มคำเกินโดยไม่จำเป็น การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน

การใช้คำผิดชนิด ได้แก่ การใช้คำกริยาแทนที่คำนาม การใช้คำนามแทนที่คำกริยา การใช้คำเชื่อมประโยคแทนที่คำเชื่อมสัมพันธ์ และการใช้คำบุพบทแทนที่คำกริยา

การใช้คำผิดความหมาย ได้แก่ การใช้คำกริยาผิด การใช้คำเชื่อมประโยคผิด การใช้คำบุพบทผิด การใช้คำกริยาวิเศษณ์ผิด และการใช้คำลักษณนามผิด

การใช้คำผิดรูป ได้แก่ การใช้คำอาการนามผิด ใช้ "การ" เป็น "ความ" หรือใช้ "ความ" เป็น "การ"

การใช้คำที่มีเสียงหรือความหมายใกล้เคียงกันผิด ได้แก่ การใช้คำที่มีเสียงใกล้เคียงกันผิด การใช้คำที่มีความหมายเหมือนหรือใกล้เคียงกันผิด

การใช้คำหรือกลุ่มคำไม่เสมอกัน (ไม่คงระดับ, ไม่คงที่) ได้แก่ ระดับภาษาปากระดับภาษากึ่งแบบแผน ระดับภาษาแบบแผน

การใช้คำหรือกลุ่มคำเกินโดยไม่จำเป็น ได้แก่ การใช้คำหรือกลุ่มคำเกินโดยไม่จำเป็น การใช้คำหรือกลุ่มคำที่มีความหมายซ้ำกัน การใช้คำหรือกลุ่มคำซ้ำกัน

การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน ได้แก่ ใช้คำที่ใช้ในภาษาพูดโดยเฉพาะการใช้คำที่เขียนตามเสียงพูด

๒. ความผิดพลาดในการแต่งประโยค ได้แก่ การเรียงคำหรือกลุ่มคำผิดลำดับ การขาดคำที่จำเป็นในประโยค การขาดกลุ่มคำหรือข้อความที่จำเป็นในประโยค

การเรียงคำหรือกลุ่มคำผิดลำดับ ได้แก่ การเรียงชนิดคำผิด เรียงบทต่าง ๆ ผิด เช่น เรียงบทขยายประธานผิด เรียงบทขยายกริยาผิด เรียงบทขยายกรรมผิด

การขาดคำที่จำเป็นในประโยค ได้แก่ การขาดคำนาม คำกริยา คำปฏิเสธ คำบุพบท คำสันธาน คำประพันธ์สรรพนาม คำลักษณนาม

๓. ความผิดพลาดในการสะกดการันต์ ได้แก่ ความผิดพลาดเรื่องการใช้พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์และตัวการันต์

ความผิดพลาดเรื่องการใช้พยัญชนะ ได้แก่ ความผิดพลาดเรื่องการใช้พยัญชนะต้น พยัญชนะต้นเดี่ยว พยัญชนะต้นประสม

ความผิดพลาดเรื่องการใช้สระ ได้แก่ การเพิ่มสระ การไม่เขียนสระ(ขาดสระ) การเขียนสระผิด

ความผิดพลาดเรื่องการใช้วรรณยุกต์ ได้แก่ การใช้วรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง การวางวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง

ความผิดพลาดเรื่องการใช้ตัวการันต์ ได้แก่ การเพิ่มตัวการันต์ การขาดตัวการันต์ และการใช้ตัวการันต์ผิด

สาเหตุของความผิดพลาดในการใช้ตัวการันต์ เนื่องจากความเข้าใจผิดและจากความที่ไม่ทราบจริง ๆ

๔. ความผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ได้แก่ ความผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายจุลภาค (,) เครื่องหมายมหัพภาค (.) เครื่องหมายปรัศนี(?) เครื่องหมายยัติภังค์(-) เครื่องไปยาลน้อย (๑) และการเว้นวรรค

ความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยแต่ละประเภทได้แยกจำนวนของความผิดพลาดไว้ใน การศึกษาลักษณะความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ที่กล่าวถึงรายละเอียด

ในบทที่ ๓ นั้น จะเห็นได้ว่าความผิดพลาดแต่ละประเภท สอดคล้องกับปัญหาการเขียนของนักศึกษา ระดับอุดมศึกษา (สำนักงานเอกลักษณ์ของไทย :) ซึ่งกล่าวไว้ในบทที่ ๑ (บทนำ) และความผิดพลาดในการเขียนนั้นตรงกับสาเหตุที่ นางใจสิริ ปราโมช ได้กล่าวไว้ว่า เป็นความสับสนเกี่ยวกับกฎเกณฑ์การใช้ภาษาไทย อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดความผิดพลาด สาเหตุมี ๓ ประการ คือ

๑. กฎเกณฑ์ไม่ละเอียดพอ
๒. กฎเกณฑ์มีข้อยกเว้น
๓. กฎเกณฑ์สมัยต่าง ๆ ไม่ตรงกัน

และรองศาสตราจารย์ปรีชา ช่างขวัญอิน กล่าวว่า ประโยคที่สับสนบางครั้งเกิดจากผู้เขียนขาดความรู้ทางภาษาไทย เช่น ใช้คำผิด เรียงลำดับส่วนขยายผิด ลืมใส่ประธาน เป็นต้น แต่ส่วนใหญ่เกิดจากความไม่ระมัดระวังความไม่พิถีพิถัน ความไม่คำนึงถึงผู้อ่านอีกด้วย (ศิลปการเขียน : ๒๕๒๕ : ๑๗๓)

จากความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา อาจเกิดจากสาเหตุใหญ่ ๆ ที่ผู้วิจัยสรุปไว้ได้ดังนี้

๑. ขาดความรู้ ความชำนาญในกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของภาษาไทย
๒. ขาดศิลปะและวัฒนธรรมในการใช้ภาษา
๓. ได้รับความครอบงำจากอิทธิพลของสื่อมวลชนในปัจจุบัน

อาจจะมีสาเหตุอื่น ๆ ย่อย ๆ อีกแต่มิได้นำมากล่าวไว้เนื่องจากได้กล่าวไว้ในเนื้อหาแล้ว

เรื่องที่ ๒ ผลการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับการเขียนภาษาไทยของนักศึกษารชั้นปีที่ ๑ ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เฉพาะปีการศึกษา ๒๕๓๑

แบบสำรวจความคิดเห็นแบ่งออกเป็น ๓ ตอน

ตอนที่ ๑ ข้อมูลเกี่ยวกับนักศึกษา

ตอนที่ ๒ สภาพการสอนทักษะการเขียนภาษาไทยและความคิดเห็นของนักศึกษา

ตอนที่ ๓ ปัญหาในการเรียนการสอนและการแก้ปัญหา

ตอนที่ ๑ ข้อมูลเกี่ยวกับนักศึกษา

แบบสำรวจความคิดเห็นนี้ สํารวจจากนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ๕ คณะวิชา จำนวน ๒๐๐ คน (คณะวิชาละ ๔๐ คน) นักศึกษาส่งแบบสำรวจข้อมูลคืนมีจำนวน ๑๗๘ ชุด คิดเป็นร้อยละ ๘๙ นักศึกษาไม่ส่งแบบสำรวจคืนจำนวน ๒๒ ชุด คิดเป็นร้อยละ ๑๑

นักศึกษาส่วนใหญ่ที่เรียนชั้นปีที่ ๑ ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง ๑๘-๒๐ ปี

นักศึกษาส่วนใหญ่นับถือพุทธศาสนา มีภูมิลำเนาอยู่ทางภาคกลางมีที่พักเป็นของตนเอง มีอยู่บ้านญาติและหอพักบางส่วน

นักศึกษาส่วนใหญ่จบหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายสายศิลป์ มีบางส่วนที่จบมัธยมศึกษาตอนปลายสายวิทยาศาสตร์ และประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และได้รับคะแนนเฉลี่ย ๒.๐๐ - ๒.๕๕ บางส่วนมีคะแนนเฉลี่ย ๒.๕๐-๒.๕๕ สำหรับการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อ ส่วนมากตัดสินใจด้วยตนเองมากที่สุด ลำดับรองลงมาคือ สอบเข้าที่อื่นไม่ได้และบิดามารดาบังคับให้มาเรียน

การใช้เวลาของนักศึกษาส่วนมากจะฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ จะมีบ้างที่อ่านหนังสือ

แบบสำรวจความคิดเห็นตอนที่ ๑ มีข้อมูลบางประการที่สนับสนุนลักษณะความผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษา คือ เด็กที่มีอายุ ๑๘ - ๒๐ ปี เป็นช่วงของเด็กวัยรุ่น คิดและทำอะไรง่าย ๆ โดยไม่คิดไตร่ตรอง จึงทำให้มักใช้ภาษาง่าย ๆ ตามสบาย ไม่คำนึงถึงหลักไวยากรณ์ ขาดศิลปะ และวัฒนธรรมในการใช้ภาษา ใช้ภาษาไม่สุภาพและไม่ถูกต้องตามกาลเทศะ (สำนักงานเอกลักษณ์ไทย : ๒๕๒๖ , ๗๓) นักศึกษาที่อยู่ในส่วนภูมิภาคมักใช้ภาษาดั้งเดิมร่วมกับภาษามาตรฐาน ซึ่งอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดการผิดเพี้ยนในการใช้ภาษาได้ กล่าวคือ ด้วยความเคยชิน จึงทำให้การใช้ภาษาพูดหรือภาษาท้องถิ่นในภาษาเขียนเช่นกัน (นิตยา กาญจนะวรรณ : ๒๕๓๕ ; ๑๔๒ - ๑๔๓) และการที่นักศึกษาสมัครใจสอบเข้าศึกษาด้วยตนเอง เป็นแรงผลักดันอย่างหนึ่งที่จะทำให้เกิดความขยันหมั่นเพียรในการเรียนมากกว่านักศึกษาที่พ่อแม่เลือกให้เรียน

สำหรับการใช้เวลาของนักศึกษาส่วนใหญ่จะใช้เวลาในการดูโทรทัศน์ ฟังวิทยุ มากกว่าการอ่านหนังสือ การดูและการฟังนี้เองอาจจะเป็นอีกสาเหตุที่ทำให้อิทธิพลของสื่อมวลชนเข้าครอบงำนำภาษาที่สื่อมวลชน มาใช้บ้าง โดยไม่คำนึงถึงว่าเป็นภาษาเฉพาะของเขา ในปัจจุบันอิทธิพลของสื่อมวลชนมีผลกระทบต่อการใช้ภาษาของเด็กไทยและคนไทยเป็นอย่างมาก (สุจิตร์ เพียรชอบ และสายใจ อินทร์ทรัพย์ : ๒๕๒๖)

ข้อมูลดังกล่าวข้างต้นอาจจะใช้เป็นข้ออ้างอิง ถึงสาเหตุของความผิดพลาดในการศึกษาทักษะอื่น ๆ ได้อีก เช่น ทักษะการพูด เป็นต้น

ตอนที่ ๒ สภาพการสอนทักษะการเขียนภาษาไทยและความคิดเห็นของนักศึกษา

ประโยชน์ที่นักศึกษาได้รับจากการฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยคือ สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้มากที่สุด ได้ฝึกฝนการใช้ภาษาให้ดีขึ้นและได้แก้ไขข้อบกพร่องในการเขียน มีการคิดการเขียนอย่างมีเหตุผล

ข้อเสนอแนะ

๑. ตัวอย่างความผิดและความบกพร่องที่รวบรวมมานี้ ควรได้นำมาใช้ประโยชน์ในการจัดเป็นตัวอย่างของเนื้อหาในเรื่องของการเขียนหรือนำมาจัดทำเป็นแบบฝึกหัดเพื่อแก้ไขความผิดและความบกพร่องในเรื่องนั้น ๆ

๒. จากการวิเคราะห์ลักษณะความผิดพลาดของการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ ๑ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์นี้ น่าจะได้มีการศึกษาเปรียบเทียบการใช้ภาษาเขียนของ นักศึกษาชั้นปีอื่น ๆ เช่น เปรียบเทียบระหว่างนักศึกษาชั้นปี ๑ กับปีที่ ๒ หรืออาจจะเป็นการติดตามการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ชั้นปีที่ ๒ ว่ามีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรบ้าง ซึ่งสามารถนำมาใช้ปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาไทยให้เหมาะสม

ผลการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ควรได้นำมาปรับปรุงเกี่ยวกับหลักสูตร เนื้อหา วิธีการสอน การวัดผล การจัดกิจกรรมและอุปกรณ์ รวมทั้งผู้เรียนและผู้สอนให้เหมาะสมในโอกาสต่อไป

อนึ่งผู้วิจัยเห็นว่า การวิจัยบางเรื่องในงานวิจัยนี้ยังไม่สมบูรณ์และลึกซึ้ง เนื่องจากเป็นเรื่องเกี่ยวกับการใช้ภาษา คำ ความหมายของคำ และอื่น ๆ ซึ่งยังต้องการค้นคว้าวิจัยอีก จึงใคร่ขอเสนอแนะให้ผู้สนใจช่วยกันศึกษาค้นคว้าต่อไป

บรรณานุกรม

- กอบกุล ถาวรานนท์ การเว้นวรรคในการเขียนหนังสือไทย วิทยานิพนธ์ ปริญญาอักษรศาสตร์
มหาบัณฑิต แผนกวิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๑
(อัครสำเนา)
- กำชัย ทองหล่อ หลักภาษาไทย พระนคร : รวมสาส์น, ๒๕๑๖.
- กาญจนา นาคสกุลและคนอื่น ๆ การใช้ภาษาไทย พระนคร : เคล็ดไทย, ๒๕๒๑.
- ใจศิริ ปราโมช การศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตคณะ
อักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๑๕ และ ๒๕๑๖ วิทยานิพนธ์
ปริญญาอักษรศาสตร์ มหาบัณฑิต แผนกวิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์-
มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๕ (อัครสำเนา)
- จ่านง วิบูลย์ศรี ภาษากับมวลชนวิวัฒนาการของภาษาเพื่อการเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์ไทย
พิมพ์ครั้งที่ ๒ กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๕.
- จูไรรัตน์ ลักษณ์ศิริ เอกสารประกอบการสอนวิชา ATb.๑๐๓ การใช้ภาษา : การผูกประโยค
นครปฐม : ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๕๒๓
(อัครสำเนา)
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะอักษรศาสตร์ ภาควิชาภาษาไทย รายงานผลการวิจัยเรื่องสมรรถภาพ
ในการใช้ภาษาไทยขั้นต่าง ๆ ของคนไทย โครงการปีที่ ๑ : ข้อบกพร่องในการใช้ภาษา
ไทยของนิสิตอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ จุฬาลงกรณ์-
มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๕
- จุมพล สวัสดิ์ยากร การร่างแบบสอบถามและ A B C ในการวิจัย ศูนย์การศึกษาฝึกอบรมวิจัย
ทางสังคมศาสตร์ สภาวิจัยแห่งชาติ.
- เจือ สตะเวทิน การใช้ภาษาระดับปริญญา ภาษาไทยอุดมศึกษา เล่ม ๖ กรุงเทพฯ : ๒๕๑๗.
- นัตรา บุนนาค, สุวรรณี อุดมผล และอารณี พุทธเจริญทอง ศิลปะการใช้ภาษาไทยในชีวิต
ประจำวันและทางธุรกิจ กรุงเทพมหานคร : คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
๒๕๒๒.
- ชวาล แพร์ตกุล เทคนิคการวัดผล พระนคร : วัฒนาพานิช, ๒๕๐๓.

ชูศรี ศรีแก้ว การศึกษาเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา ๒๕๒๕ วิทยานิพนธ์ ปริญญาอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ กรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๖ (อัครสำเนา).

คุณฎิพร ชำนิโรตศานต์ "ปัญหาการใช้ภาษาไทย" กรองภาษาและวรรณกรรม พระนคร : ชุมชนวิชาการอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , ๒๕๑๖.

นवरธม พันธุเมธา "หน่วยที่ ๑ การใช้คำ." ในเอกสารการสอนชุดวิชาไทยศึกษา : การใช้ภาษา หน่วยที่ ๑-๑๕, หน้า ๓-๑๘ กรุงเทพฯ : สำนักวิชาการมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ๒๕๒๕.

----- "การใช้ประโยค" ในเอกสารการสอนชุดวิชาไทยศึกษา : การใช้ภาษา หน่วยที่ ๑-๑๕, หน้า ๒๑-๓๕ กรุงเทพฯ:สำนักวิชาการมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, ๒๖๒๕.

นิภา ศรีไพโรจน์ หลักการวิจัยเบื้องต้น กรุงเทพฯ . ศึกษาพร, ๒๕๒๗.

บุญเรียง ขจรศิลป์ สถิติวิจัย ๑ กรุงเทพฯ : พิสิกส์เซ็นเตอร์ , ๒๕๒๘.

บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (ม.ล.) ภาษาไทย - วิชาที่ถูกลืม กรุงเทพฯมหานคร : กรุงเทพการพิมพ์ , ๒๕๒๐

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน การเขียนภาคปฏิบัติ กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๑๘.

ปรีชา ช้างขวัญยืน ศิลปะการเขียน กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วิชาการ, ๒๕๒๕.

ปิยะ มาลากุล ศึกษามารยาทและการใช้ถ้อยคำในราชสำนัก กรุงเทพฯ : รุ่งเรืองธรรม, ๒๕๒๑.

เปลื้อง ณ นคร คำบรรยายภาษาไทยชั้นสูง พระนคร : ศุภสภา, ๒๕๑๐.

----- คำบรรยายความชั้นสูง กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๑๖.

ผะอับ โปษะกฤษณะ ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย พิมพ์ครั้งที่ ๓ กรุงเทพฯ : รวมสาส์น, ๒๕๒๖.

พ. นवरธม การใช้ภาษาไทย สมาคมสตรีอุดมศึกษาแห่งประเทศไทย พิมพ์ครั้งที่ ๒ กรุงเทพฯ : ๒๕๑๓.

พรทิพย์ ภัทรนาวิก "การใช้คำ" ศิลปะการใช้ภาษา พระนคร : ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏวชิราวุธวิทยาลัย, ๒๕๑๗.

วิจินต์ ภาณุพงศ์ โครงสร้างภาษาไทย : ระบบไวยากรณ์ กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง ๒๕๒๒.

ศักดิ์ ปิ่นแห่งเพชร ภาษากับการสื่อสาร นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๕๒๘.

สมโรจน์ สวัสดิกุล ฌ อยุธา "ภาษาไทยเก็บตก" ชุมชนภาษาไทย กรุงเทพฯ , กรุงเทพมหานคร
พิมพ์, ๒๕๑๘.

สุบรรณ พันธุ์วิภาส, ชัยวัฒน์ ปิณฑพงษ์ ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปฏิบัติ กรุงเทพฯ : พีระพรีนา,
๒๕๒๒.

สุรีย์ประภา ตรีเวช ความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับภาษาที่ใช้
ในการโฆษณา วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบัณฑิต ภาคศึกษามัธยมศึกษา บัณฑิต วิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๒.

สุลักษณ์ ศิวรักษ์ ภาษาไทยกับคนรุ่นใหม่และรวมกลอนบ่อนศึกนิสิต กรุงเทพฯ : เคล็ดไทย.
๒๕๓๐.

เสนีย์ วิลาวรรณ หลักและการใช้ภาษาไทย เล่ม ๑ พระนคร : วัฒนาพานิช ๒๕๑๖

เสริมศรี เจริญผล การวิจัยและบรรณานุกรม พิมพ์ครั้งที่ ๔, กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยราม-
คำแหง, ๒๕๒๕.

อนันต์ ศรีโสภา หลักการวิจัยเบื้องต้น พิมพ์ครั้งที่ ๓ กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช, ๒๕๒๗.

อุปกิตศิลปสาร (พระยา) หลักภาษาไทย พระนคร : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๒๔.

อุคม วโรตม์สถิตยกุล ภาษาศาสตร์เบื้องต้น กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๒๑

28 เมษายน 2532

เรื่อง ขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

ด้วยข้าพเจ้า น.ส.อัญชลี ทองเอน อาจารย์ประจำภาควิชาพื้นฐานทั่วไป หมวดวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ ได้ทำวิจัยเรื่อง "ศึกษาลักษณะความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ ๑ ของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต" การวิจัยนี้ ข้าพเจ้าใคร่ขอความร่วมมือจากนักศึกษาในการตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงให้มากที่สุด ซึ่งผลการศึกษางานวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อตัวท่านและสถาบัน ในการวางแผนและแก้ไขปัญหาได้ตรงประเด็น ผู้วิจัยขอรับรองว่าข้อมูลที่ได้จากท่านจะนำไปใช้ในการวิจัยเท่านั้น

หวังว่าจะได้รับความร่วมมือจากนักศึกษาเป็นอย่างดี จึงขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

(น.ส.อัญชลี ทองเอน)
ผู้วิจัย

แบบสอบถามสำหรับนักศึกษา

ตอนที่ 1

ข้อมูลเกี่ยวกับนักศึกษา

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย / หน้าข้อความที่ตรงกับความจริงเพียงข้อเดียว

1. เพศ.....ชาย
.....หญิง
2. อายุ.....15 - 17 ปี
.....18 - 20 ปี
.....21 - 23 ปี
.....24 - 26 ปี
.....27 ปี
3. ศาสนา.....พุทธ
.....อิสลาม
.....คริสต์
.....อื่น ๆ
4. ภูมิลำเนาเดิมของท่าน
.....ภาคเหนือ
.....ภาคใต้
.....ภาคตะวันออก
.....ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
.....ภาคตะวันตก
5. พื้นความรู้เดิมก่อนเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย
.....ม.ศ. ปลายสายวิทยาศาสตร์
.....ม.ศ. ปลายสายศิลป์
.....ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ป.ว.ช.)
.....ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ป.ว.ส.)
.....ประกาศนียบัตรทางการศึกษา (ป.กศ.)
.....ประกาศนียบัตรทางการศึกษาชั้นสูง (ป.กศ. สูง)

.....สอบเทียบ

.....ปริญญาตรี

.....อื่น ๆ

6. คะแนนเฉลี่ยเมื่อสำเร็จการศึกษา จากข้อ 5.

.....ต่ำกว่า 2.00

.....2.00 - 2.49

.....2.50 - 2.99

.....3.00 - 3.49

.....3.50 - 4.00

7. การตัดสินใจเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยนี้

.....ตัดสินใจด้วยตนเอง

.....บิดา มารดา แนะนำ

.....ครูอาจารย์ แนะนำ

.....สอบเข้าที่อื่นไม่ได้

.....ศึกษาคตามเพื่อน

.....อื่น ๆ

8. ที่พักอาศัย

.....บ้านของตนเอง (บ้านบิดา มารดา)

.....บ้านญาติ

.....วัด

.....หอพัก

.....บ้านเช่า

.....อื่น ๆ

9. การใช้เวลาว่างของนิสิตนักศึกษา

.....ดูภาพยนตร์

.....ฟังวิทยุ

.....เล่นกีฬา

.....อื่น ๆ

.....ดูโทรทัศน์

.....เล่นดนตรี

.....อ่านหนังสือ

ตอนที่ 2

สภาพการสอนทักษะการเขียนภาษาไทยและความคิดเห็นของนักศึกษา

คำชี้แจง ก. โปรดเขียนเครื่องหมาย / ลงหน้าข้อย่อยที่ตรงกับความเป็นจริง (เลือกได้หลายข้อย่อย ยกเว้นข้อที่บ่งว่าเลือกเพียงข้อเดียว)

1. ในการเรียน การฝึกทักษะการเขียนภาษาไทย ท่านคิดว่าจะได้รับประโยชน์อะไรบ้าง

-1. สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน
-2. เป็นการ ฝึกฝนการพูด การใช้ภาษาให้ดีขึ้น
-3. ช่วยแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียน
-4. ฝึกการคิดและเขียนอย่างมีเหตุผล
-5. ช่วยในการเรียนวิชาอื่น ๆ เช่น วิชาหลักการปกครอง วิชากฎหมาย เป็นต้น
-6. สร้างความเชื่อมั่นให้แก่ตนเองและพัฒนาบุคลิกภาพ
-7. รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
-8. อื่น ๆ (ระบุ

2. เนื้อหาที่ผู้สอนของท่านสอนในชั่วโมงทักษะการเขียนมีลักษณะ

-1. สอดคล้องกับความมุ่งหมายของหลักสูตร
-2. จำ شأنกับรายวิชาอื่น
-3. ช้าชากน่าเบื่อหน่าย
-4. เอื้อให้ผู้เรียนนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน
-5. เหมาะสมกับสภาพปัจจุบัน
-6. ไม่เหมาะสมเลย
-7. อื่น ๆ (ระบุ.....)

3. ผู้สอนของท่านใช้วิธีใดในการสอนทักษะการเขียน

-1. บรรยาย
-2. เชิญวิทยากรมาบรรยายในบางครั้ง
-3. แนะนำแนวทางให้นักศึกษาไปค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง
-4. ใช้อุปกรณ์ เช่น เครื่องบันทึกเสียง เอกสาร เป็นต้น มาประกอบการสอน
-5. เสนอปัญหา และให้นักศึกษาเขียนด้วยตนเอง
-6. กำหนดหัวข้อให้นักศึกษาเลือกเขียนตามความพอใจ

-7. อื่น ๆ (ระบุ.....)
4. จำนวนครั้งที่ผู้สอนใช้ในการฝึกหัดทักษะการเขียนให้ท่าน (เลือกเพียงข้อเดียว)
-1. เดือนละ 1 ครั้ง
-2. เดือนละ 2 ครั้ง
-3. เดือนละ 3 ครั้ง
-4. มากกว่าเดือนละ 3 ครั้ง
-5. ไม่เคยเลย
-6. อื่น ๆ (ระบุ.....)
5. กิจกรรมเสริมหลักสูตรการสอน ทักษะการเขียนที่ครูของท่านเคยจัดได้แก่อะไร
-1. แต่งบทหรือยกทรง
-2. แต่งเรียงความ
-3. เชิญวิทยากรมาบรรยาย และให้ทำรายงาน
-4. ให้นักศึกษาค้นคว้ารวบรวมความรู้เบ็ดเตล็ดเพื่อประกอบการเขียน
-5. ให้นักเรียนฝึกเขียนในโอกาสต่าง ๆ
-6. อื่น ๆ (ระบุ.....)
-7. ไม่เคยจัดเลย
- ข. โปรดอ่านคำถามด้านซ้ายมือแล้วเขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความเห็นของท่าน

รายการความเห็น	มากที่สุด	ค่อนข้างมาก	ปานกลาง	ค่อนข้างน้อย	น้อยที่สุด
1. ความสำคัญวิชาทักษะการเขียน					
2. ท่านสนใจวิชานี้เพียงใด					
3. ผู้สอนซึ่งแสดงความมุ่งหมายของการเรียนทักษะการเขียนให้ท่านทราบ					
4. ในการสอนทักษะการเขียนแต่ละครั้งผู้สอนเตรียมการสอนเพียงใด					

รายการความเห็น	มากที่สุด	ค่อนข้างมาก	ปานกลาง	ค่อนข้างน้อย	น้อยที่สุด
5. ในการสอนผู้สอนเน้นเนื้อหาต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด					
ก. ฝึกเขียนให้ถูกต้องชัดเจน					
ข. ฝึกเขียนตอบคำถาม					
ค. ฝึกเขียนอธิบาย					
ง. ฝึกเขียนเล่าเรื่องง่าย ๆ					
จ. ฝึกเขียนแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ					
6. ผู้สอนจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้การสอนทักษะการเขียนเพียงใด					
7. ลักษณะห้องเรียนของท่านเหมาะสมที่จะจัดกิจกรรมในการเรียนทักษะการเขียนเพียงใด					
8. ท่านใช้วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ และห้องสมุดประกอบการเรียนทักษะการเขียนเพียงใด					
9. เวลาเรียนทักษะการเขียน มีความเหมาะสมเพียงใด					
10. ผู้สอนเปิดโอกาสให้ท่านฝึกเขียนเพียงใด					

ตอนที่ 3

ปัญหาในการเรียนการสอนและการแก้ปัญหา

คำชี้แจง โปรดตอบคำถามแต่ละข้อโดยเขียนเครื่องหมาย / ลงหน้าข้อย่อยแต่ละข้อที่ตรงกับความเป็นจริง

1. ท่านมีปัญหาและอุปสรรคในการเรียนทักษะการเขียนเพียงใด (เลือกเพียงข้อเดียว)

-1. มีมากที่สุด
-2. มีค่อนข้างมาก
-3. มีปานกลาง
-4. มีค่อนข้างน้อย
-5. มีน้อยมาก
-6. ไม่มีเลย

2. ปัญหาการเรียนทักษะการเขียนที่ท่านประสบจะมีอะไรบ้าง

ก. ปัญหาที่เกี่ยวกับผู้สอนของท่าน (เลือกได้หลายข้อ)

-1. ผู้สอนไม่มีความรู้ในการสอนทักษะการเขียน
-2. ผู้สอนไม่ทราบปัญหาเกี่ยวกับการเขียนของนักศึกษา
-3. วิธีการสอนของผู้สอนน่าเบื่อหน่าย
-4. ผู้สอนไม่มีเวลาจัดเตรียมกิจกรรม เพราะมีงานอื่น
-5. ผู้สอนไม่ถนัดในการใช้อุปกรณ์เพื่อการสอนทักษะการเขียน
-6. ผู้สอนมีข้อบกพร่องทางร่างกายออกเสียงไม่ชัดเจน
-7. อื่น ๆ (ระบุ.....)
-8. ผู้สอนไม่เห็นความสำคัญของการสอนทักษะในการเขียนในฐานะที่เป็นเครื่องมือสื่อสาร

ข. ปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา (เลือกได้หลายข้อ)

-1. เนื้อหายากเกินความสามารถของนักศึกษา
-2. เนื้อหาไกลตัวนักศึกษาเกินไปและไม่น่าสนใจ
-3. เนื้อหายังสับสนไม่มีหลักเกณฑ์ให้ยึดถือ
-4. เนื้อหามากเกินไปทำให้เรียนไม่ทัน

.....5. เนื้อหานำไปใช้ในชีวิตประจำวันไม่ได้

.....6. เนื้อหาเบื่อหน่าย เพราะสอนซ้ำกันแทบทุกครั้ง

.....7. อื่น ๆ (ระบุ.....)

ค. ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการสอน การจัดกิจกรรมและอุปกรณ์การสอน (เลือกได้หลายข้อ)

.....1. การจัดกิจกรรมทำให้เสียเวลาและเรียนไม่ทันตามหลักสูตร

.....2. ผู้สอนไม่สามารถจัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับบทเรียน

.....3. ผู้สอนไม่ได้ฝึกนักศึกษาเป็นรายคน เพราะจำนวนนักศึกษาในชั้นมากเกินไป

.....4. นักศึกษาไม่ให้ความร่วมมือในการสอน

.....5. สภาพห้องเรียนไม่เหมาะสมในการจัดกิจกรรม

.....6. หัวหน้าหมวดวิชาไม่ให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรม

.....7. ขาดตำราและวัสดุอุปกรณ์ในการจัดกิจกรรม

.....8. อื่น ๆ (ระบุ.....)

ง. ปัญหาเกี่ยวกับการวัดผล (เลือกได้หลายข้อ)

.....1. ขาดแคลนเครื่องมือการวัดผล (เครื่องมือคือแบบทดสอบต่าง ๆ)

.....2. ผู้สอนไม่มีความรู้ในการวัดผลทักษะการเขียน

.....3. ไม่วัดผลการเขียนของนักศึกษาในทันที

.....4. ผู้สอนวัดผลการเขียนของนักศึกษาน้อยครั้ง

.....5. ผู้สอนให้นักศึกษาวัดผลการเขียนกันเอง

.....6. อื่น ๆ (ระบุ.....)

จ. ปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียน (เลือกได้หลายข้อ)

.....1. ท่านไม่เห็นความจำเป็นและประโยชน์ในการเรียนทักษะการเขียน

.....2. ท่านขาดความเชื่อมั่นในตนเองและเวลาเขียนจึงทำให้เขียนไม่ได้ดี

.....3. ท่านมีเวลาฝึกเขียนน้อยเกินไป

.....4. ท่านปฏิบัติไม่ได้ตามที่ผู้สอนต้องการ

.....5. ท่านใช้ภาษาในการเขียนไม่ถูกต้อง เช่น ใช้ถ้อยคำผิดความหมาย

ใช้ตัวสะกดผิด ฯลฯ

.....6. อื่น ๆ (ระบุ.....)

ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น (ถ้ามี) ระบุ

.....

.....

.....

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ นางสาวอัญชลี ทองแถม

ตำแหน่ง อาจารย์ประจำหมวดวิชาภาษาไทย วิชาภาคพื้นฐานทั่วไป คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

วุฒิ ศศ.บ.การสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยรามคำแหง
ศศ.ม.จริฎีกาภาษาตะวันออก มหาวิทยาลัยศิลปากร

ประสบการณ์

พ.ศ.๒๕๒๐ - ๒๕๒๕ - สอนวิชาภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนพระแม่มาลี(ชาย)
- สอนวิชาภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนเบญจวรรณศึกษา
(การศึกษานอกโรงเรียน) และ โรงเรียนวัดม่วงแค
(การศึกษานอกโรงเรียน)

พ.ศ.๒๕๒๕ ถึงปัจจุบัน - สอนวิชาภาษาไทย
- สอนวิชาภาษาและวัฒนธรรม } มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
- สอนวิชาพัฒนาการเขียน